

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2021

Hamvazószerdától Pünkösöd vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek

Hamvazószerdán az Evangélium Máté tolmácsolásában több dologra is figyelmeztet: az adás és adakozás eszményére, az ima és a böjtölés fontosságára, valamint arra, hogy tartózkodjunk a képmutatástól.

Az adakozás, adományozás nem egyszerű: szeretnénk ha jókor, jó helyre menne, amit küldünk (legyen szó pénzről, ruhaadományról vagy egyéb természetbeni segítségről). És szeretnénk megfelelni a jézusi intelemnek is: „*a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok*”, de szeretnénk, ha tetteink olyanok lennének, hogy Jézus „megvalljon minket a Mennyei Atya előtt”, ahogy később olvasható: „*Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt.*” (Mt 10, 32.)

Azt gondolom, hogy az ellentmondás csak látszólagos: tetteinkkel kérkedni, külsőségek között adományozni képmutatás, de mindeközben nem felejthetjük el, hogy cselekedeteinek olyannak kell lenni, hogy az mások számára jó példa, a jézusi tanítás megvallása legyen. Legyen szó nagyböjtről, közösségi- és egyéni adományozásról vagy akár imáról.

Pálinkás Barnabás, Budapest

„Az emberfiának sokat kell szenvednie... Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, és vegye föl keresztgerendáját... Aki ugyanis meg akarja menteni életét, tönkre fogja tenni, aki viszont értem tönkreteszi életét, meg fogja menteni azt.”

Az aszketikus kereszténység kedvelt mondatai ezek. Jézus Krisztusnak szenvednie kellett, és maga is megjövendölte, hogy ugyanez a sors jut minden követőjének. Sőt, minél rosszabb a sorsunk, annál jobb lesz majd nekünk. Jól magyarázható ezzel a középkori földi siralomvölgy valósága és a mennyei jutalom ígérete közti ellentét. De könnyen lefordítható ez a szakasz a mai, teljesítményorientált világ közhelyes bölcsességére is: a mindennapi szenvedés meghozza gyümölcsét! Ha napról napra keményen dolgozol, edzel, tanulsz, (böjtölsz?), akkor eléred a célod! Aligha téves e közhely. Erőfeszítés nélkül valóban nincs kiemelkedő eredmény, sőt tisztességes élet sincs, s nem is baj, ha ezek a mondatok a Nagyböjt hajnalán újra emlékeztetnek minket a mindennapi nehézségek vállalásának szükségszerű voltára.

De azt hiszem, Jézus itt nem a hétköznapi gondok és szenvedések hordozására hívta föl tanítványai figyelmét. Ő nem hétköznapi kellemetlenségeket vállalt, hanem életveszélyt. Tudta, hogy a mindenkit egyaránt szerető és szeretetre hívó Atyáról hirdetett Örömhíre kitaszítottá teszi őt népének és vallásának vezetői szemében, és hogy útja nem képletesen, hanem ténylegesen a kereszthordozásig vezethet. Az elmúlt évtizedek viszonylagos békéje és páratlan anyagi gazdagsága elfeledtette velünk, hogy a történelem során milyen rizikós volt a jézusi eszmények radikális felvállalása. Aki tudatosan vállalta mások szolgálatát, aki magát szegényítve, önszántából megosztotta javait a nála rászorulóbbakkal, aki elutasította az erőszak ördögi körébe való belépést, az szinte mindig azt kockáztatta, hogy tönkreteszi vagy elveszíti életét. Erre figyelmeztette Jézus mindazokat, akik követni készültek őt. Ahogy a KIO írja: a magatartás-azonosság sorsazonossághoz vezet.

Mai pihe-puha világunkban, ahol minden körülmények között igyekszünk csökkenteni az életveszély kockázatát, vajon szól-e még hozzánk egyáltalán Jézus szava? Vajon vállalnánk-e bármilyen önmegtagadást, élet-tönkretételt az Ő útjáért? Vagy csak addig valljuk magunkat Jézus-követőknek, amíg nem fáj?

Bajnok Dániel, Budapest

Nagyon szeretek esküvőn lenni. Pláne, ha közelebbről is ismerem az ifjú pár tagjait. Mindenki a legszebb ruháját veszi fel, mindenki derűs, dekoratív, szép és finom minden. A levegőben ott lebeg egy várakozó kollektív tudat-érzés. A számos helyről összejövő násznépet összeköti egy közös pont, Az Ifjú Pár. Az ősi szokás szerint két Család egyesül. Egyesül két ember, két szokás rendszer, két név, két tudat. A két oldalt az ifjú pár tagjai képviselik.

Jézus egy örömteli menyegzőre hív minket. Ő képviseli az Isten „családját”. Mi, egyenként képviseljük az ember „családját”. Mondjunk igent ezen a térdeplőn is.

Istenem! Segíts nekem kitartani Jézus mellett jóban, rosszban, egészségben, betegségben, boldog, - boldogtalan állapotomban. Segíts, hogy a hétköznapijaimban, tetteimben, beszédemen látszódjon, hogy ki lakik az én szívemben. Amen.

Kiss-Bózsó Csongor, Velence

Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. Így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az otthagytott mindent, felkelt, és követte őt. Lévi nagy vendégséget készített neki a házában, és nagy sokaság volt ott, vámszedők és mások, akik velük együtt telepedtek asztalhoz. A farizeusok és a közülük való írástudók pedig zúgolódtak, és ezt mondták tanítványainak: „Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?” Jézus így válaszolt nekik: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”

A Lévi nevű vámos személyében egy egészen szimpatikus, kissé „naiv” bűnös-karakterrel állunk szemben. A „kövess engem” hívószóra egyből ugrik, és csapat-papot hátra hagyva rögtön követni kezdi Jézust. Sőt, olyan határtalan a bizalma, hogy mindenféle előzmény nélkül még jól meg is vendégeli magánál a mestert és további kollégákat... Persze nem voltunk ott, nem tudjuk a részleteket, mégis figyelemreméltó ez a magától értetődő nyitottság Jézus felé. Mi hogy állunk Lévihez képest 2021-ben? Meghalljuk, ha hívnak minket? Milyen hívószavakra „ugrunk”, kiket követünk? Kit engedünk közel magunkhoz? Kiben merünk még megbízni egyáltalán? Hétköznapi helyzetekben mi alapján döntünk a közvetlenség és a távolságtartás skáláján?

Jézus viszonzza Lévi nyitottságát és vendégségbe megy a bűnösökhöz. Izgalmas kérdés, hogy mennyiben követhető a példája a saját életünkben. Vagy ezt csak magára értette, és tőlünk már az is szép teljesítmény, ha a saját portánkon rendet tartunk? A szürke hétköznapiokon már a hozzánk közeli, hasonló gondolkodású, vagy helyzetű emberekkel sem mindig könnyű boldogulni... Van éppen elég kihívás a közvetlen környezetünkben, miért kéne még ezen túl is keresnünk a „betegeket, bűnösöket”? Van egyáltalán olyan, a saját buborékunkon túli terület, ahol jó szívvel tudjuk még aktivizálni magunkat?

Akár a mai nap is egy jó alkalom lehet, hogy kicsit átgondoljuk, mire mennyi energiát szánunk mostanában, van-e időnk, kedvünk változtatni a dolgainkon, esetleg kimozdulni a komfortzónánkból a következő időszakban. Vesztenivalónk biztos nincs egy kis belső szétnézéssel.

Benyhe Robi, Budapest

Kezdődik a nagyböjti időszak, amely negyvennapos lelki gyakorlatot kínál mindannyiunknak. Nyilvános működése kezdete előtt Jézust a Lélek kényszerítette a pusztába, hogy átessen a terhelési próbán, és tisztázza lelki-szellemi erejének mértékét.

A Kísértő nagy ellenfele minden jézusi úton járó embernek:

- vádol
- próbál összezavarni, összeroppantani, ellentmondásra kényszeríteni
- ki akarja szorítani belőlünk Isten Szentlelkét.

Szerzetesek életútját olvastam. Szinte mindenkinél jelentkezett a kételkedő gondolat: Alkalmas leszek-e a nagy feladatra, lesz-e erőm végigjárni becsületesen az utamat? Aki bizonyosságot kapott a kételkedéseire, vállalta a feladatot, és később sem ingott meg. Ez Isten Szentlelkének a munkája.

Kísértések és félelmek között isteni erők állnak rendelkezésünkre. Isten Lelkénél nem lehet erősebb a Kísértő.

A csend és a magány perceiben nagyobb lehet a kísértés, megmutatkozhat az árnyékszemélyiségünk, a gyengeségeink, a bűneink. Ezért rendelnek kísértőt mindenki mellé, aki a szemlélődő imát gyakorolja, hogy a lelkigyakorlatozó segítségére legyen.

Aki kiállja a kísértéseket:

- tudja, mi szükséges az örök élethez, milyen a jézusi életforma;
- megszólal benne a Lélek;
- képes lesz elűzni a Sátánt;
- nem rémül meg az árnyékszemélyiségétől
- az isteni erők közelébe jut, képes lesz a szolgálatra.

Vannak mindennapos kísértéseink, amelyeket nem is olyan egyszerű legyőzni:

- a lustaság, amely sok formában jelentkezik;
- a feladataink halogatása, ami által sokkal nehezebbek lesznek a teendőink;
- a szellemi-lelki élet elhanyagolása, ami előszobája önmagunk visszacsúszásának;
- kapcsolataink, barátságaink rendszertelen gondozása, ami eltávolít sokaktól.

A negyvennapos lelkigyakorlat után Jézus elkezdte nyilvános működését. Legfőbb feladatának tartotta megtalálni a tizenkettőt, akikre rábízhatja tanítását.

A tanítványgyűjtés emlékezetes, szép munka és erőfeszítés. Emberi hangot találni mindazokkal, akikben van szellemi-lelki igény, akikkel nemcsak a tanítás kapcsol egybe, hanem a barátság is, ami minden jézusi közösség egyik összetartója.

A megtérést az Isten adja, de ennek látható jelei vannak:

- élővé válik számunkra a Szentírás szava, amely megváltoztatja az életünket, és bennünk is marad;
- változásunkat a környezetünk is észreveszi, és a jézusi közösség új családunk lesz;
- új, pozitív erkölcsi erők jelentkeznek az életünkben, a jézusi tanítás új utat szab gondolatainknak és érzéseinknek;
- fényt és világosságot viszünk önmagunk és mások életébe azáltal, hogy másokért élünk, és szolgálunk.

Ha kiálljuk a kísértések próbáját, teljes erőnket a tanítványgyűjtés feladatának szentelhetjük. Ezzel épül igazán Isten Országa.

Vincze József, Pér

Február 22., hétfő

Mt 16,13-19

Fejvakarós rész ez Máté evangéliumából. Mit mondott, mit nem mondott Jézus valójában? Gyökeresen eltérő következtetésekre juthatunk leginkább attól függően, hogy mi a célunk, mit szeretnénk kihozni belőle. Én ehelyett inkább azon szeretnék gondolkodni, hogy mi lehet Isten üzenete ezzel az evangéliumi résszel. És számomra a lényeg a kérdésben van: *„Mit mondanak az emberek, ki az emberfia? ... Hát ti kinek mondotok engem?”*

Egészen mélyen emberi, ahogyan Jézus kívülről kér megerősítést, és az igazat megvallva ez egészen újdonságként hat számomra. Korábban mindig úgy képzeltem Őt, hogy mindig óriási belső bizonyossággal tanított, vagy adott megfelelő válaszokat megoldhatatlan helyzetekben is. De itt mégis úgy tűnik számomra, hogy az érdekli, hogy tanítványai hogyan látják a helyzetét. Akár jó a válasz, akár nem, még Jézusnak is számított az emberi visszajelzés. De ez nem jelentette azt, hogy népszerűsége, sztárságra törekedett volna, éppen ellenkezőleg, azt gondolom, pontosan látta, hogy ez a szerep a küldetése ellen dolgozik. Talán ezért is hallgattatja el tanítványait Márknál (Mk 18,30).

Na de én! Én vajon kinek mondom Jézust?

Először is: mondom-e? Nem lehetek büszke. Egyáltalán nem. „*Ha valaki hallja a hangomat / megtudja-e rólam, hogy Jézus él?*” – éneklek, hátha így nem (annyira) felejttem el.

Másodszor is: ki nekem Jézus? Mesterem, példaképem, barátom, útmutatóm...? Nem, nem akarok nektek hazudni. Szeretném, ha ez mind ő lenne nekem, mert azoknak, akiket leginkább tisztelve, elhiszem, ha ezt mondják. De én nem tartok itt. Még nem, sajnos. Azt hiszem, azért nem, mert nem foglalkozom vele eleget. Talán tartok a következményektől. Mert ezek a szövegek beszélnek, ha hallgatom őket (és nem csak okoskodni próbálok felettük), és ezekből a hallgatásokból eddig mindig kijött valami újdonság számomra.

Ki vagy Te, Jézus? Aki az evangelisták és a fordítók munkáján, kétezer év történelmén, egyházi hagyományán keresztül, unalomig ismert szövegekben néha pont nekem üzensz? Ezek a nekem csomagolt üzenetek azok, amik abban erősítenek meg, hogy valóságosan is létezik az az isteni szándék, ami Téged ideküldött. Meg engem. És minden egyes embert.

Bajnok Kristóf, Budapest

Február 23., kedd

Mt 6,7-15

A Miatyánk

Tanítom én is imádkozni a rábízottakat. Leülünk minden este, megbeszéljük a napot, „Mit köszönünk ma meg a Jóistennek?” – ezt kérdezem, és mindig akad megköszönni való. És ott a bizalom, a Jóistenben, hogy szeret minket, meghallgat, megbocsát, és ott a bizalom egymásban is, hogy itt ülünk, család, és szeretjük, meghallgatjuk egymást, megbocsátjuk a rosszaságokat, akkor is, ha tudjuk, hogy holnap új rosszaságok (fáradtságok, feszültségek, fegyelmezetlenségek, odafigyeletlenségek) lesznek. De azért lehet, hogy mégis kevésbé, és akkor jó: az siker, az öröm. És sok jószág is lesz, persze, az mindig van, jó sok jó. Hát így valahogy, minden este, ha nagyon fáradtak vagyunk, akkor is egy hálás mondat mindenkitől, hogy véget ért a nap, én énekelek egyet halkán és kissé hamisan és akkor már alszanak. Eltűnődöm, Jézus vajon hogy tanítaná imádkozni őket?

Nem tudok mást mondani, csak amit magam is úgy gondolok. Abban, ahogy imádkozom velük, abban benne kell, hogy legyen az, amit én gondolok a Jóistenről, a jószágokról és rosszaságokról, a háláról és a mögöttünk lévő napról. Persze, ez nagyon egyszerű és meghitt, amíg kicsik még, és a rosszaságok egy-egy falánkul megevett csokikockában, meg némi szófogadatlanságban nyilvánulnak meg. Az ember fürdik a gyerekei bizalmában és szeretetében, és pontosan tudja, hogy mennyire nem kell itt megbocsátani: hiszen ezek az apróságok meg sem sértették.

A felnőttekkel ez nehezebb, de akkor is: nem lehet úgy imádkozni, hogy közben adósságokat számlálunk egymás felé, hogy közben méricskélés van. Nem lehet, mert nem tud létrejönni ez a szeretetteljes közeg.

Ez az ima, a Miatyánk, az imádkozni tanítás, igazából egy kód ahhoz, hogy milyen az Isten és milyennek kell lennünk nekünk, magunknak, hogy megszólíthassuk ezt az Istent.

Jézus imádkozása olyan, mint egy intim beszélgetés Apukájával, mint amilyenre mi magunk vágyunk. Ez vonzó, ez jó, ez megerősítő, ezért kéri a tanítványok, hogy tanítsa őket erre az Istenre, erre a kapcsolatra. És Jézus nem technikát mutat, nem vet be sem kántálást, sem füstölést, ételt, vagy más szereket, nincs tánc, nincs légzésgyakorlat – mert nem ez a lényeg. Csak beszélgetés van, közvetlen, barátságos, egyszerű szavak és a meghallgatás biztos tudata.

Lássuk csak:

Isten mint egy szerető, szerethető és jót akaró szülő,

tekintsük szentnek a nevét,
mennyei közössége örök mintája a mi földi kapcsolódásainknak.
Jelentsen nekünk táplálékot mindig csak aznapra (ne legyünk se szükségben, se fölöslegben, se aggodásban a holnaptól – ez maga az állandósággá emelt pillanat).
Bízassunk benne és számíthassunk rá a nehézségek idején,
s akkor tudunk vele szerető közösségben lenni, ha egymással is abban vagyunk.

Mindjárt este lesz megint, és ma is le fogunk ülni: ki a gyerekekkel, házastársával, egyedül, megkeresni a napban a hálát, megkeresni a kapcsolódást az Istennel. És hogy ez a kapcsolódás létre tudjon jönni, mi magunknak kell olyanoknak lennünk, akik meg tudják szólítani az Istent. Gyermekinek, szeretetben odaszántnak, vágyva az isteni közösségre, vágyva arra, ami vele és általa valósulhat meg, benne lévőnek lenni a pillanatban, rábízva a gonoszt, elengedve egymás iránt érzett nehezteléseinket és adósságainkat és, hát, végső soron, szeressük egymást. És tudjuk, hogy kicsik vagyunk, de az Isten meg tudja tenni és helyre tudja hozni a dolgokat és minket is vár gyermeknek, barátunk, munkatársunk az Országába.

Garay Zsófia, Budapest

Február 24., szerda

Jn 15,9-17

Ez az evangéliumi rész Jézus küldetésének és mondanivalójának a lényegét foglalja össze, sőt párhuzamot von a transzcendens és immanens lét lényege között is, amikor azt állítja, hogy a létezés legfőbb értelme a szeretet. Tamási Áron (Ábel trilógiát záró) szavaival megfogalmazva: „azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne”. Ugye érezzük a párhuzamot? A kérdés már csak az, hogy

1. mit is jelent pontosan a szeretet?
2. lehet-e ezt parancsba adni?
3. mi történik akkor, ha nem engedelmessé válunk ennek a parancsnak?

Próbáljuk meg fölgombolyítani ezt a szálát fordított sorrendben: a könnyebbtől elindulva az egyre nehezebb dilemmákig.

3. Mi történik tehát, ha nem tartjuk be a szeretet parancsát, (azaz ha nem viselkedünk „otthonosan” ebben az oly’ szép világban)? Röviden és velősen megfogalmazva: semmi! Látszólag legalábbis semmi különös: nem sújt le ránk az Isten haragja, nem kerülünk hátrányba, sőt rövid távon sokszor előnyösebb helyzetbe juttathatjuk magunkat, ha a szeretet-elv ellen cselekszünk. Kellő ideológiákkal felszerelve még a rádöbbenésünket is késleltethetjük (akár a sír), hogy döntéseinkben talán mégsem a helyes utat választottuk. Tehát hiába mondja Jézus, hogy "akkor maradunk meg az Ő (és az Isten) szeretetében, ha megtartjuk parancsolatait", mert a szeretetét akkor sem vonja meg tőlünk, ha nem tartjuk meg azokat! Sőt, mint az elveszett bárányról szóló példabeszédből (Lk. 15,7) is kiviláglik: "jobban örülnek a mennyben egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak, akinek nincs szüksége megtérésre." Nos, ha így áll a dolog, vajon (Voltaire szavaival) nem "ez a világ a lehetséges világok legjobbika"?! Hisz csak nyerhetünk! Nagyon úgy néz ki tehát, hogy a szeretetparancs megtartása jutalmat ígér ugyan (örömünk teljessé válását), de áthágása sem von maga után "külső" retorziót. Ugyanakkor a gondolkodó elme számára nyilvánvaló, hogy a szeretet ellen cselekvő ember valójában önmagát zárja ki a "jóból", tehát az emberhez méltó társas lét örömeiből, még ha erről (neveltetése miatt, vagy egyéb okokból) fogalma sincs.

2. Lehet-e a szeretetet parancsba adni? Nem fogalmi ellentmondás-e ez?! Van-e értéke egy olyan cselekvésnek, vagy viselkedésnek, ami nem belső meggyőződésből, hanem csupán külső kényszerből fakad?! Ugye visszatetszést szül bennünk, ha egy (tömeg)gyilkos azzal védekezik, hogy "parancsra tettem"? Vajon elégedettek lehetünk magunkkal abban az esetben, ha jól cselekszünk ugyan, de csak a külső körülmények nyomására? Megfelelési kényszer, elvárások, szokások, tekintélyek, egyéni karrierépítés, hiúság, magamutogatás vagy hasonlók miatt? Mi szükséges ahhoz, hogy ne kelljen önmagunk előtt szégyenkezni?

Nem kétséges: ha parancsba adunk valamit, az néha gyorsabb és hatékonyabb módszer, mint bármi más. De vajon tartósabb-e? Alkalmas-e arra, hogy gyökeret verjen az ember lelkében? Ez itt a fő kérdés! Szülőként néha arra gondolok, hogy de jó is lenne, ha csak meg kéne parancsolni a gyerekeknek, hogy mi

legyen az értékrendjük és éljenek mindig aszerint - több évtizedes kínlódást lehetne ezzel megtakarítani! Kár, hogy nem működik - gondoljunk csak a gyermekeinkre, vagy éppen a saját gyerekkorunkra! De vajon tényleg kár, hogy nem működik?! Azt hiszem, mindannyian tapasztalhatjuk, hogy a nevelésben egyetlen dolog számít: az élet minden részére kiterjedő (pozitív és negatív) szülői mintaadás, tehát ezzel az eszközzel gazdálkodhatunk. Aztán 6 éves kor után a gyerek már egyre inkább saját maga választ (jól, vagy rosszul) példaképeket és őket fogja követni, hozzájuk igazodik majd. A mi szövegünk már - nem sokat számít. Persze fontosak a beszélgetések, de a tanáros "prédikációkkal" már semmire sem megyünk. Vagy talán kezdjünk el parancsolgatni? Ugyan már - ne röhögtessek ki magunkat! Az életpéldánk azonban még akkor is hatni fog rájuk - legfeljebb nem úgy, ahogyan szeretnénk. Na ezek miatt érzem azt, hogy Jézusnál sem a parancs volt a döntő! Hanem hogy együtt volt-, beszélgetett-, osztozott jóban és rosszban a tanítványaival (lásd: „... *nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak ...*”) és mindenek előtt az, hogy személyes példát mutatott nekik! Ennek kellett hatnia és szép lassan gyökeret vernie bennük ahhoz, hogy a szeretet-elv alkalmazása egyre inkább belső igénnyé, meggyőződéssé és életformává alakulhasson!

1. Mit is jelent pontosan a szeretet? Mi a tartalma? Mikor, hol, hogyan és kikkel szemben kell alkalmaznunk? Egyáltalán: van még értéke ennek a szónak egy olyan korban és társadalomban, amikor még a "csapból" (médiából) is a kenetteljes "szeretet-szöveg" folyik? (Nem kevesen vannak, akiket ez idegesít és még inkább visszatetszést kelt bennük, amit sokszor a szeretet nevében művelnek egymással az emberek.) De ettől függetlenül is: bizony nagyon nehéz egy adott szituációban megfelelő tartalmat találni annak, hogy akkor és ott pontosan mi következik a szeretetelvből?! A dolog ugyanis egyáltalán nem fekete, vagy fehér, miként ez Sánta Ferenc: Az ötödik pecsét című, filozófiai regényéből is kiviláglik. Nagyon leegyszerűsítve: hétköznapi emberek beszélgetnek arról, hogy egy elméleti, rabszolgatartó korból vett történetben vajon lenne-e elég erejük az erkölcsileg jót, a megalázott rabszolga sorsát választani a hatalmával visszaélő rabszolgatartóval szemben? A kocsmai beszélgetésből pedig az derül ki, hogy ezek az egyszerű emberek (egy kivételével) nagyon őszinték és sokkal kevesebbre tartják önmagukat, mint amire aztán valójában képesek a borzalmas valóságban, így végül beteljesednek az evangélium (kissé módosított) szavai: "senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét (vagy elveit és önbecsülését) adja (fele)barátaiért".

Összefoglalva: a szeretet megnyilvánulásait nem lehet paragrafusokba önteni, mert minden egyes helyzet egyéni mérlegelést, belátást és hosszú távú gondolkodást kíván! A fenti tanítást még kevésbé lehet parancsként értelmezni és legkevésbé ily módon továbbadni, mivel ez csak személyes életpéldánk segítségével történhet. Végül pedig nap, mint nap, minden erkölcsi helyzetben döntenünk kell a szeretet mellett, vagy ellen: szabadon, tehát nem Isten büntetésétől rettegve, hanem azt szem előtt tartva, hogy az adott cselekedetünkkel hozzájárulunk-e az emberi lét lényegének kiteljesedéséhez, avagy sem?! Döntésünk helyességét, amennyiben "volt gyerekszobánk", segítheti szubjektív lelkiismeretünk szava, de ellenkező esetben gátolhatja is. És lehet, hogy nem mindig tudunk majd jó döntést hozni, de sohasem késő - a következő helyzetben ismét tiszta lappal indulunk. És ez a fentiekben idecitált elveszett (és megkerült) bárányról szóló példázat igazi mondanivalója! Szeressünk tehát életformaszerűen, bátran és csöndesen, nem hivalkodón - ehhez kérem mennyei Atyánk segítségét!

Vincze Péter, Szár

Február 25., csütörtök

Mt 7,7-12

Istenem! Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene!

Hálát adok azért a nagy kegyelemért, hogy ebben az évben az Ószövetséget „kellett” tanítanom az osztályomnak, bár sokkal inkább „szabad”-nak és „lehet”-nek éreztem. Legfőképpen pedig ajándéknak.

Mielőtt belefogtam, mennyi mindent nem tudtam az Ószövetségről! (És mennyi mindent nem tudok még most sem!) Döbbenettel töltött el, hogy a legszűkebb leírások hányszor megemlítik, hogy ezek az emberek sírtak! (Pl. Jákob Ézsau viszontlátásakor, Ráchel megpillantásakor...) Ráébredtem, hogy ma is mennyit lehet tanulni tőlük. Milyen áldottnak érezték magukat, pedig nem volt annyi mindenük, mint nekünk. Az életük szűkös körülmények között telt, tele volt bukkánokkal, elég csak az örökösödési problémáikra tekintenünk. Mégis rendkívül érzékenyek voltak, képesek voltak a megszokott környezetükben tovább- és továbbkérdezni, amíg rá nem találtak a valódi, nem ábrázolható, nem látható, megismerhetetlen Istenre! Képesek voltak ezt az Istent hordozni egy teljesen más világot élő nép közepette.

Számomra a valódi kérdés, keresés és zörgetés pontosan ilyen. Nem arról szól, hogy hogyan próbálom meg Istent egy kívánságteljesítő automatává degradálni. Hanem arról, hogy felvállalom az ismeretlen utakat, és addig megyek rajta, amíg el nem érek valami olyasmihöz, ami több nálam, ami túlmutat rajtam, amit még nem ismerek. Arról, hogy újra és újra neki kezdek ennek az útnak, mintha még semmit sem tudnék róla.

Mert Ő mindig itt van, és vár. Várja, hogy kérd, keresd, zörgezd, hogy válaszolni tudjon.

Mert számomra felfoghatatlan módon szabadságot ad nekünk, és komolyan gondolja. Sohasem kényszerít.

(Ezt is megtanulhatnánk Tőle.)

Itt van, de neked kell lépned felé.

Zörgetsz?

Vincze Katalin, Szár

Február 26., péntek

Mt 5,20-26

Belegondoltam, mit érzek én, ha haragos vagyok. Szorongok, önvádolásba, önmarcangolásba kezdek, mert elítélem magam az érzés miatt. „*Mindenkire ítélet vár, aki csak haragszik is testvérére*” (Mt 5,21). Vágyom a szabadulásra, szabadulni akarok önmagam tömlöcéből. „*Nem jössz ki onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.*” (Mt 5,26) Amíg az utolsó csöppig ki nem békülök, nem tudok nyugodni, nem hagy a lelkiismeretem.

S ezzel az érzettel, ezzel a borúval a lelkemben nem tudok Isten elé állni, nem lehet áldozatot bemutatni, hiszen az Ő teremtményét nem szeretem igazán. Az Ő alkotását kritizálom.

„Hiszen a Teremtő olyan életet is akarhat, amely nem az én elképzelésem, nem az én értékeim szerint alakul. Akit én nehezen viselek, Isten abban is kedvel valamit.” (Mustó Péter SJ)

Azt, hogy ne haragudjunk soha senkire, nem várja el az Isten. Arra hív, hogy ne maradjunk meg ebben az érzésben, küzdjünk ellene. És Ő segíteni fog.

Hervai-d'Elhoungne Klári, Szárliget

Február 27., szombat

Mt 5, 43-48

Bevezetésnek, kicsit hétköznapi oldalról szeretném kezdeni a gondolatmenetet. Egyszer hallottam egy szellemes megfogalmazást, ami ennek a bibliai résznek egyfajta népi bölcsességes összefoglalója is lehetne akár. Ez valahogy így hangzott egy anya szájából a lányához: „Kislányom, azzal könnyű jóban lenni, aki jófej. Az a nagy dolog, ha olyannal tudsz jóban lenni, aki nem annyira jófej.” Itt a „nem annyira jófej ember” természetesen nem egy eleve elrendelést takar, hogy az illető (a kijelentés elszenvédője...) ne lenne jófej. Inkább itt arra tudok gondolni, hogy vannak olyan emberek a környezetünkben, akikkel nehezebben tudjuk megteremtteni a személyes kapcsolatot, akikkel nehezebben találunk kapcsolódási pontot. Én ezt a magam

olvasatában úgy élem meg, hogy vannak, akikkel nem szörfözünk témáról témára, hanem a beszélgetéseink, interakcióink jellemzően egy témára szűkülnek: „Áhh, Szia! És most épp milyen nagy projekten dolgozol?”. „Helló, mi újság? Még mindig jársz abba a kórusba?” Sokan sokfélet helyettesíthetnek be az ilyen mondatok helyére, és ha ez így van, már el is indult bennünk a gondolkodás, ami lényegébe véve az elmélkedés fontos része.

Jézus persze többre gondolt annál, mint hogy a közvetlen környezetünkben élők, a közvetett ismerősökkel tudjunk váltani háromnál több gondolatot. „...*Imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátok fiai legyetek, mert Ő felhossa napját gonoszokra és jókra...*”. Jézus arra hív minket, hogy azok, akik akár komoly sérülést szereztek nekünk, lelki vagy fizikai értelemben, akkor dolgozzunk azon, hogy a bennünk levő harag helyét (egy folyamaton keresztül) felváltsa a megbocsátás. Pál Ferenc atya mondta egy előadásában nagyon találó módon, hogy az őszinte megbocsátásnak az egyik következménye, jele az, hogy tudom a másik javát kívánni. Ezt Jálics Ferenc szerzetes példáján keresztül mondta, akit bebörtönöztek, ún. koncepciók per keretein belül, koholt vádak alapján. Miután kiengedték, megtudta, hogy egyik rendtársa jelentett róla. Jálics Ferencnek a megbocsátás 14 évébe telt. Azt gondolom, hogy Ő igazán kimerítette ezt a jézusi törvényt, hogy imádkozzatok azokért, akik üldöznek benneteket. Persze, a megbocsátás egy folyamat, és tarthat 14 évig is akár. Ezen neki ennyit kellett dolgoznia.

Jézus csak jót akar nekünk, és természetesen megérti azokat az érzéseket, amiket haragnak nevezünk. Azonban okkal helyezi ezt belénk, hogy dolgozhassunk ezen, Önmagunkon, és hogy megtaláljuk a megbocsátást. Ezeket a kereszteteket nem azért kapjuk, hogy rossz legyen nekünk, hanem hogy általuk jobbá válhassunk.

„...*Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” Ez az az út, amit érdemes járni, hogy az ember a tökéletességre törekedjen. Nem kéri azt tőlünk Jézus, hogy érzük el a tökéletességet, hanem hogy törekedjünk rá. A fontos számomra az legyen, hogy ne tévesszek célt, és azt az utat járjam, amit Jézus is járt. Egyik legnagyobb tanújele annak, hogy a rosszakarómért imádkozzak, hogy Jézus a kereszten így fohászokodott: „*Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” Még a legnagyobb nehézségében, szenvedésében is meg tudja ezt tenni, hogy akik döntést hoztak felette, egyszer megbocsátást nyerhessenek.

A kibéküléshez két ember kell, a megbocsátáshoz azonban elég egy ember is. Vajon van olyan, akinek nem bocsátottam még meg?

Vincze Miklós, Budapest

Február 28. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – A Tábor-hegyen Jézussal

Jézus a Tábor-hegyen audiovizuális lelkigyakorlatot tartott három tanítványának. A szemükkel látták és a fülükkel hallották, ahogy Jézus megmutatta nekik Isten Országának valóságát, dicsőségét. A tanítványok meglátták, hogy Isten Országáa eljött, tapasztalhatták a mibenlétét. Ezzel Jézus megerősítette a lelküket, a hitüket a legnehezebb napokra.

A Tábor-hegy magasztosságában megjelentek a törvény és a próféták emberei, Mózes és Illés, a mennyei hang mégis azt mondta a tanítványoknak, hogy Jézusra hallgassanak.

Megélhették a különbséget, hogy mekkora a szakadék a fent és a lent között. „Lent,” a mindennapokban azt hallhatták Jézus ellenfeleitől, hogy falánk, borissza, törvénszegő, istenkáromló, bűnösökkel barátkozó. „Fent,” a mennyei Atya tanúságtétele Jézusról: „*Ő az én szeretett fiam, őt hallgassátok!*”

A tanítványok jól érezték magukat a dicsőség hegyén. De meg kellett tapasztalniuk, hogy az ünnepi órákat csak ízelítőül kapjuk, nem állandóra. Le kell jönni a hegyről, hogy megerősödvé a mindennapok életét éljük, küzdve, szenvedve, szeretve. Lent az élet már nem misztikus és emelkedett, hanem a mindennapok eseményeivel terhelt.

Ha a saját életemre tekintek, a legnagyobb hálával gondolok arra, hogy többször is átélhettem a menny közelségét, az élményszerű Isten-tapasztalatot, a lelki megerősítést. Milyen sokszor élhettem hitünk sodrában, a barátság és a közösség megtartó erejében, Isten tenyerén!

Jóságos mennyei Atyánk apró lépésekkel vezetett az imádságos lelkiélet útján: Gyermekkorban a reggeli és esti kötött imák, közös imádságok a templomban. A középiskolában Biblia-olvasás, gondolkodás. A

teológián az elmélkedő imádság megtanulása, a relaxálás, a saját szavainkkal való ima, az adorálás. A közösségekben a hangos körima, éjszakai szentségimádások, a karizmatikus ima, a kézzrátételes ima.

Papi életemben nagy szerepe volt a reggeli imádságnak, amit kiegészítettem versolvasással, lelki olvasmányokkal, illetve az esti, éjszakai imádságoknak, amikor hálaadó imát mondtam mindazokért, akikkel aznap találkoztam. Aztán a békesség imái, amikor addig nem álltam fel, amíg háborgó lelkem meg nem nyugodott. A másokért való ima, amivel szeretetemben hordoztam az enyéimet, a betegeinket, az ellenségeimet, a rám bízottakat. A lelkigyakorlatos imádságok, hegyeken, erdőkben, réteken, patakok mentén. Tábori imádságaink a tábortűznél, a remetenapon. 25 éves papi jubileumom a Börzsöny-hegység gyönyörű hegycsúcsán, ahol 36 órán át tartott a dicsőítő imám.

Mélységes alázattal, hálával és szeretettel tartozom mindazoknak, akik elvezettek, tanítottak, példát mutattak Isten gyönyörű Országának építésére.

A Szemináriumban tanáraink azzal vádoltak minket, hogy csak az élményeket keressük az imádságban. A mai nap evangéliuma azt mutatja, hogy ha a mi Urunk felvisz bennünket a „Tábor” hegyére, azért teszi, hogy megerősítsen, bátorságot adjon a mindennapok küzdelmeihez. Az ünnep ízelítőit nagy hálával kell fogadni.

Vincze József, Pér

Március 1., hétfő

Lk 6,36-38

Az **ítélkezés**ről szól a mai rész. „*Ne mondjatok ítéletet senki fölött*”, „*mert amilyen mértékkel ti mértek, olyannal mérnek majd nektek is.*”

A napokban sokat találkozok egy ide kapcsolódó fogalommal, az **előítéllet**tel. Ami tulajdonképpen egy természetes emberi viselkedés. Az agyunk igyekszik rendszerezni, skatulyázni az embereket, hogy átláthatóbbá tegye ezt a kusza világot, mellyel általában hiányos ismereteit igyekszik pótolni. Sok esetben a környezetünk előítéleteit átvesszük, pusztán konformitásból, vagy társadalmi, anyagi állapotunkból kifolyólag (pl.: „Én is jótékonykodnék a helyében, ha ennyi pénzem lenne...”)

A kérdés csak az, hogy helyes-e az ítékezés és az előítélet állítás embertársunkkal szemben? Jézus egy frappáns példát nyújt nekünk: odamegy egy kidaszított réteg egy tagjához, megszólítja őt, vizet kér tőle. Megmutatja nekünk, hogy szétszedhetőek ezek a merevnek hitt keretek. Politikailag is jobbnak tartom, ha ismerünk olyan embereket, akik esetleg nem arra szavaztak, mint mi, vagy éppen nem szavaztak. Fontos tudatosítanunk magunkban, hogy nem minden ember egyforma a környezetünkben.

Egy bizonyos a számomra, hogy az előítéletnek kártékony hatása van. Mind társadalmilag, mind a személyes fejlődésnek és világlátásnak káros. Társadalmi kár, mert például nem alkalmazzák az adott népcsoportból származó tisztességes embert, mert negatív előítéleteket kapcsolnak hozzájuk. Egyéni kár, mert csorbul az igazság.

Az **igazság**. Valahogy belénk van kódolva az igazság utáni vágyakozás, ezért is ítélünk. De hogy mi is az igazság, vagy, hogy Isten igazságos-e, az már sűrű kérdőjeleket rajzol bennem. Itt a földön nincs igazság és nem is lesz soha, ebben biztos vagyok.

Nekem mit jelent az igazság? Ha éppen megbántott vagyok egy ügyben, sérültem, akkor tudok-e jól mérlegelni? Tudom-e pontosan, hogy az „elítelt” ember miért cselekedte azt, amit?

Elítélhetek-e személyeket a passzivitásuk miatt? Azért mert én elvállaltam valamit, elvárhatom azt másoktól, hogy segítsenek a jó ügy érdekében? Igazságos az, ha egy közösség tagjaként csak elveszek a közösből, de a komfortzónámat már nem lépem át?

Ha felidegesítek valakit a viselkedésemmel, akkor igazságos, hogy felelem a hangját? Igazságos az atyai pofon a hisztiző gyereknek? Az igazságszolgáltatás a szükséges rossz?

Talán az igazságot sosem fogjuk megtapasztalni, mert emberek vagyunk. Biztos vagyok benne, ha majd elköszönünk a testünkötől, akkor halálunk után mindezek a fogalmak teljesen letisztulnak majd és átértékelődnek.

De sosem szabad elfelejtenünk, hogy küldetésünk van! Jézusunk megmutatta, hogy nem minden a test, legyőzhetőek azok a viselkedési formák, amik gátolnak bennünket az Isten Országának építésében.

Horváthné Király Kata, Érd

Jézus mondatai méltán nevezhetők örökérvényűnek, hiszen egészen pontosan felfedezhetjük ezen szentírási szakasz tartalmát az emberiség eddigi történetében. Jelen korunkban is vannak ájtatos, képmutató „írástudók”, akik egy közvetítő közegen (média) keresztül kizárólagosan és sajátos tartalommal töltik meg a „kereszténység” fogalmát, miközben egyébként sokszor gyűlöletet szítanak társadalmi csoportok, kisebbségek ellen.

A világ a feje tetejére állt. (Hogy mikor, az egy külön elmélkedést érdemelne.) A *miniszter* (aminek jelentése „szolga”) nem szolgál, hanem uralkodik. Jézus pedig ott „munkálkodik” belül minden egyes keményen szolgáló (sic!) kisemberben. A hatalmi rendszerek elbizakodottsága és gögje előbb-utóbb mindig bukáshoz vezetnek.

Mit jelentenek ezek rám nézve?

Például, ha alázatos és szerény lennék, nem fenyegetne a bukás veszélye, hiszen aki nincs magas lovon, az nem tud leesni a magas lóról. Természetes emberi tulajdonság, hogy vágyom az elismerésre, de mindezt sajnos sokszor a legkisebb erőfeszítésekkel, látványos látszatcselekedetekkel próbálom „kiérdemelni”.

Szerintem megfontolandó javaslat Jézustól, hogy próbáljunk meg folytonos könyöklés és helyezkedés nélkül előbbre jutni az életünkben, és inkább alázatunkkal, szerénységünkkel érdemeljük ki mások figyelmét. Lépünk eggyel hátrébb, a másik emberrel való konfliktusunkban legyünk önkritikusak, merjünk igazat adni a másik félnek. Valószínűleg így nem leszünk sem cégvezetők, sem miniszterek, de „százannyit” kapunk jutalmul.

Bajnok Balázs, Budapest

Amikor Jézus Jeruzsálembé készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: „Íme, felmegyünk Jeruzsálembé, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.” Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban.” Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” Ők így feleltek: „Ki tudjuk.” Erre ő ezt mondta nekik: „Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.” Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, 27és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Amikor Jézus elindul Jeruzsálem felé, akkor azokat ez embereket veszi maga mellé, akik a legjobban ismerik az újtját és a küldetését. *Az élet fordulópontjainál nem mindegy, hogy kik vesznek körül.*

Egyszerű szavakkal beszél nekik arról, ami vár rá. Nem dramatizálja, de nem is kicsinyli le az előtte álló történéseket. Harmadik személyben meséli, mintha nem is rá várnának a megpróbáltatások. Számomra ez azért is fontos, mert így a fókusz nem azon van, hogy kivel történik, hanem hogy milyen küldetést teljesít be. *A döntéseknek következményei vannak. Ez a realitás. Tudni kell ezt függetleníteni a félelmeinktől és a fantáziánktól, amelyek, mint egy görbe tükör torzítják el a jövő képét.*

Mindannyian arra vagyunk szánva, hogy bejárjuk a saját utunkat. Kezünkbe kaptuk a teremtés egy kis darabkáját, amiért mi vagyunk a felelősek, hogy mit teszünk vele, építjük vagy hagyjuk elsorvadni.

Aztán jön a jóságos anyai szív, aki szeretne valami jót biztosítani a gyermekének. Ha már ekkora feladatuk van, legalább legyen biztos helyük a végső csapatban is. Az anyák fantasztikusak, de nem mindenhatóak. El kell engedniük a gyermekeik kezét. Ebben ott jár előttünk Mária, aki egyszer sem mondta Jézusnak, hogy

„jó, jó, beszélj a népnek, de azért vigyázz, hogy ne keverd magad bajba!” Vagy, hogy „fogalmazz egy kicsit finomabban”.

Sokféleképpen lehet bajba kerülni egy társadalomban, legegyszerűbben a destruktív magatartással. Nem mindegy, hogy mivel keverem magamat bajba.

Hiszem, hogy ha legjobb tudásunk szerint építjük a világmindenség ránk bízott szeletét, akkor a minket megillető legnagyobb megtiszteltetésben részesülünk majd. És mivel hiszem, hogy minden ember számon van tartva, így indulunk el életünk útján, abban is biztos vagyok, hogy a végállomásnál is mindannyiunkat személyesen fogják várni. Ha be tudjuk teljesíteni a küldetésünket, akkor az életünk teljessé válik, és akkor az a kérdés, hogy számszerűen ki mennyit tett e az asztalra értelmét veszíti.

A jézusi tanítást követni vágyó embernek keskeny ösvényen kell végighaladnia, amelyet egyik oldalról a behódolás, a másiktól a realitástól elszakadt fanatizmus mélységei szegélyeznek. Kísérjen áldás utunkon!

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest

Március 4., csütörtök

Lk 16,19-31

A gazdag ember és a szegény Lázár

Első olvasás – semmi, második olvasás semmi. Hogy kerül ez ide, nem értem. Dyslexia. Együttolvasás előbből és jó pár verssel tovább. Feltehetően nem közvetlenül nekünk, hanem a gúnyolódo farizeusok felhomályosítására mondta Jézus ezt a közismert és tanító céllal sokszor kiforgatott szívre ható példázatot.

Valami tanítása mégis kell legyen számunkra, hisz alapfelállás, hogy mindennek kell legyen és személyesen pont nekem, aki a kajáktól megroskadt karácsonyi asztal maradékait takarítva írom-olvasom a Szentírás szavait. Lázárnak az asztal maradékaiból sem jut. Vajon az én asztalom maradékaiból hány embernek jut és jutott idén karácsonykor és fog jutni Húsvét táján, amikor ezt olvasom. Nem elméletben, hanem fizikálisan összecsomagolva, személyesen átadva. Van-e Lázárom, akit látok, ismerek, akihez szólok és saját előítéleteimet és undoromat félretéve face to face kontaktozok. Covid van? Jézus korában meg tarolt a lepra. Sebeit kutyák nyalogatták. Azt mondják, amelyik filmben kutya van, az már bejön az embereknek. Ezért is emlékszünk erre a példabeszédre már gyerekkori hittanóráinkról. Az aranyos kutyusok megtették, amit mi nem. A sebeket gondozni kell, testi-lelki sebeit a mellettünk élőknek, a családtagjainknak, a barátainknak, közösségi társainknak, a szomszédainknak, a kapunk előtt lévőknek: észre kell vennünk és tőlünk telhetően enyhíteni. Ez talán így ránk nézve, közösségeinkre nézve egy közös tanítás: lényeges feladat a sebek okozta fájdalom enyhítése. Akkor is, ha ezerrel igyekszünk a szent találkozóra a számariai úton. Mert ha nem vesszük észre, észreveszi majd valaki más.

Visszatérve a Szentírás szövegéhez és a hallgatósághoz: Ábrahám atyánk kebelén és ölében való nyugodásról, a földi nehézségek utáni kárpótlásról, pláne a szenvedéssel kiérdemelt jóról van szó. Képletes történet azoknak, akik ezt a jelképrendszert használják. Az igazságosztó Istennél, bocsánat itt nem is Istenről van szó – valószínű szándékosan –, hanem Ábrahámról, aki nem hajlandó megbocsátani. Nekünk viszont hétszer is meg kell bocsátani, mondja Jézus pár verssel később.

Nem a túlvilág hogyanját meséli itt Jézus szájába adva Lukács, mint ahogy a paradicsomkert fája sem biztos, hogy jonatán volt. Az azonban egyértelmű, hogy a másra nem figyelő jólét és a mindenkire figyelő Isteni Szeretet között megugorhatatlan a szakadék. Szeretteinkért, gyerekeinkért, unokáinkért, az ő életük Jól-létéről nekünk itt és most kell gondoskodnunk, nem lesz, aki majd ezt helyettünk később megteszi, aki majd helyettünk példát mutat. Egy másik Lázár visszajött a túlról, de nem olvasunk róla, hogy Bethániában alakult volna az első jézusi közösség. A Szeretet melletti döntés lehetőségét kinek-kinek a maga zsebébe tette az, aki mindannyiunkat vár.

Pálinkás Laci-Orsi, Budapest

Bizakodó szőlősgazda és gonosz szőlőművesek

A szőlőművesekről szóló példabeszéd két vonatkozást tartalmaz:

1. Gyilkosság, életelvévés története
2. Az erőt nem alkalmazás, élet odahelyezés története.

A Szőlősgazda minden feltételt biztosítva bízza rá kertjét a munkásokra. A 45. vers alapján kiderül, hogy ezek a főpapok és farizeusok. Azok, akik az Isten által küldött prófétákat megölték. Azokat, akik a választott nép megmentésére érkeztek. Ebben a példabeszédben benne van a gyilkosság, élet elvévés története. A gonosz szándék érvényesül azokkal szemben, akik az Isten szerető szándékát akarják megvalósítani. A Szőlősgazda nem torolja meg a gyilkosok magatartását. Ellenkezőleg utoljára a szeretett Fiát küldi az erőt nem alkalmazás, életodahelyezés reményével, hogy azt már nem ölik meg. *„Utoljára a fiát küldte hozzájuk mondván: A fiam előtt majd elszégyellik magukat!”* A történelem során ez az életodahelyező magatartás is a gyilkosság magatartásával végződött.

Kérdések:

Mennyire veszem komolyan azt, amivel megbíznak?

Milyen feladatokat bízok másokra?

Mennyire bízom azokban, akiknek feladatot adok?

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

Március 6., szombat**A tékozló fiú története**

Jézus azért jött, hogy tanítson, a bűnösöket megtérésre szólítsa és megtalálva őket haza vigye országába. Az eltévedt, elveszett bűnösöket jött hívni. A farizeusok szemében Jézusnak ez a magatartása botránkoztató, Törvényt tipró. Sarkában vannak, hogy vádat emelhessenek ellene. Erre a helytelen szemléletre akar Jézus „a tékozló fiú” történetével is rávilágítani. Desmond Tutu Nobel-békedíjas, egyházi vezető, polgárjogi harcostól van ez az ítélet: „Nem azért szeretnek minket, mert jók vagyunk, hanem azért vagyunk jók, mert szeretnek minket.”

A példabeszédben szereplő két fiú látásmódját ez jól szemlélteti. Az idősebb fiú úgy gondolja – számító engedelmességgel –, hogy ha megteszi azt, amit elvárnak tőle, vagyis ő jó, akkor minden rendben van, akkor ő a jók közé tartozik. Az Isten szeretete – ebben az esetben az Atya szeretete – csak őrá vonatkozik, vonatkozhat. Ha viszont szembesül azzal, hogy az Atya a rosszakat is szereti, akkor jogosnak érzi a felháborodását.

A fiatalabb fiú, aki el-elkalandozik a helyes útról, vállalva az eltévedés lehetőségét, kockázatot. Amikor viszont szembesül ezzel a ballépésével, képes megfordulni, magába szállni, visszatérni a helyes útra. Csak pislákoló, de bizakodó reménnyel közeledik az atyai ház felé és hazaér. Ott az Atya kitárt karokkal várja és öleli át visszatért fiát. Ez a szeretet újjá formálja szinte újjá születik és most már tudja a helyes utat. HAZATATÁLT.

A biológiai élete az Országbeli halál állapotán át az Országbeli élet állapotába került. Ez nagy öröme ad okot. Ugyanígy a mi életünkben is fennáll a lehetősége, hogy az Élet fáján gyümölcsöt teremjünk.

Rohonczi Gábor, Budapest

Március 7. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Üzlet, az üzlet!

Nem keverendő össze a szeretettel. Vagy mégis? Talán mi keverjük össze, mint annyi mindent az életben? Jézus kijelentése alapján úgy tűnik, hogy ő nem szívleli ezt a kevertséget. Legalábbis Isten háza kapcsán

nem. De az is könnyen lehet, hogy magát az üzletelést kifogásolja, mint olyat, ami nem egyeztethető össze Istennel, az Ő elképzeléseivel, természetével, velünk kapcsolatos terveivel, vágyaival.

Igen, mi összekeverjük e két ügyet. Egy-két példa: szeretetnek gondoljuk, amikor a gyermekeinket azzal biztatjuk a tanulásra, hogy ha ötöst kap, adunk neki egy húszast-ötvenest-százast-ezrest (ahogy inflálódik a forint). Mosolygunk, ha elkészült, mosolyszünet – hogy megleckéztessük, s ezáltal megjavítsuk –, mert nem készült el, nem történt meg stb., amit vártunk a páruunktól, testvérünktől, gyermekünktől. Vagy mert olyan történt, amit nem vártunk. „Ehhez jogom van” kezdetű, „Nem ezt érdemeltem” kezdetű, „Ha te így, én is úgy” kezdetű gondolatok, kijelentések. Hosszú a sor. De mind arról szól, hogy én adtam valamit, és jogosan várom el az ellenszolgáltatást, hálát, elismerést. Szóban, magaviseletben egyaránt.

Vegyük a konkrét üzletet: aki elad, legtöbbször kevesli az árat, aki vesz, legtöbbször sokallja, ritkán tartják igazságosnak. De ha az is, mi ebben a plusz? Egy tárgy gazdát cserélt. Ennyi. Pedig sokszor gondoljuk, hogy szeretet van bennünk ezek kapcsán. (Kevesebért adtam el, mint amennyit ér, amennyit szerettem volna kapni érte.)

Máté sokkal erősebb szót használ itt, mint János. Mt 21,13: „Meg van írva: Házam az imádság háza, ti pedig *rablók barlangjává* tettétek.” János csak vásárcsarnokot mond. Nagyon nem mindegy, mert Máténál Jézus szerint az üzletelés rablás. Jánosnál csak sima adás-vétel, ami a vásárcsarnokban mindennapi tevékenység. Mi lett volna ezzel a baj? Talán (remélem) Máté jobban emlékszik Tanítója szavaira, lévén sokkal fiatalabb Jánosnál, mikor írja evangéliumát.

Nem keverhető össze Istennel az üzlet. Jézus által bemutatott Atya-képek egész másról árulkodnak. Azt is mondhatjuk: semmi köze nincs az adok-kapok magatartáshoz, a „megfizetek ezért” kijelentésekhez.

Nekem úgy tűnik: Jézus törekvése az (és ő Atya akaratát tükrözi!), hogy kimozdítson minket effajta önvilágunkból, és átbillentse abba a világba, ahol nincs számígtatás, méricskélés, megnevelési igény/szándék, nem várunk hálát, fizetséget, elismerést, ha jót adunk, ha jót teszünk, mert a tett hordja az árat. Csakhogy nem kintől, mástól jön ez az ár, hanem belülről. A tett ára-értéke a szándék előjele, amiből a tett fakadt. S a „szeretni akarom” szándék megteszi, hogy nem hiányzik semmi, hogy tele a lelkünk megelégedéssel, melegséggel, barátsággal és békességgel.

Ki adhatna ennél értékesebbet?

Dombi Zsuzsa, Bánya

Március 8., hétfő

Lk 4,24-30

Kívül lévőket gyógyít

Féltékenyek Istenre. Féltékenyek, mint a gyermek, mikor azt látja, hogy a szülő más gyermek felé is szeretettel fordul. Ennek a féltékenységnek az alapja a birtoklási vágy. A gyermek birtokolni akarja a szülő szeretetét, hogy az csak felé irányuljon. Ez számára egyben a saját fontosságának megerősítése is. A nem közvetlenül felé irányuló szeretetmegnyilvánulás esetén ezért lesz dacos és engedetlen a szülővel szemben, és agresszív a szeretetet, figyelmet kapó másik személlyel szemben, akár még a testvérevel szemben is.

Csodás érzés lehetett a názáreti zsidóknak, hogy Jézus, a híres próféta végre közöttük van. Hiszen közülük való, itt nőtt fel, ismerte őket, és ők ismerték Jézust. Talán jogosan várták, hogy ők valami különleges bánásmódban és csodákban részesülnek. Annál nagyobb volt a csalódás, amikor Jézus jelzi, hogy Ő nem csak az övék. A gyilkos haragot azonban az váltja ki, amikor a szareptai özvegy és a síriai Námán példáján bemutatja, hogy Izrael Istene sem csak Izraelé. Nem kizárólagos birtokosai Isten gondoskodó szeretetének. Mint a gyermek, dühvel és agresszióval fordulnak afelé a Jézus felé, aki szembesíti őket Isten Izraelen kívül is működő szeretetével.

Súlyos figyelmeztetés az ember számára az, amikor nem tud őszintén örülni a másik istenélményének, istenkapcsolatának. Ekkor bizony át kell világítani a lelki életet, és át kell alakítani a gondolkodásmódot, mert közel lehet az a pillanat, amikor már nemcsak nem örül, hanem a kizártság érzése és majd a düh veszi át az irányítást a lélek felett.

Dévai Zoltán, Pécel

„Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer.”

A megbocsátás a szeretet alapja. Gyakran vétünk egymás ellen, és ha nem tudunk bocsánatot kérni és megbocsátani, nem tudunk szeretni.

Lehet a bocsánatkérés felületes, - bocs, ne haragudj, - és már megyünk is tovább, nem gondoljuk komolyan, nem gondoljuk sehogy. Leginkább nem gondolunk bele, mennyire bántottuk meg a másikat, és neki milyen nehéz megbocsátani.

A bocsánatkérésnek szívből kell jönnie, hogy tényleg nem akartam rosszat, hibáztam, igyekszem kijavítani, és legközelebb jobban vigyázni.

Sokszor bocsánatot kérni sem könnyű, de megbocsátani még sokkal nehezebb. A sértettség, megbántottság állapotába nagyon bele tudja hergelni magát az ember, forr a harag és megkeményedik a szív. Pedig annak, aki bocsánatot kér, nem nehéz megbocsátani, ha tényleg szeretjük és szeretni akarjuk az illetőt. Sokkal nehezebb megbocsátani annak, akinek esze ágában sincs bocsánatot kérni, vagy nincs is tisztában vele, mennyire megbántott minket. Az igazán nagy feladat, visszaszerezni annak a bizalmát és szeretetét, aki ezt nem akarja, vagy még akadályozza is. A bántásokot meg kell tudni újra és újra bocsátani, feltétel nélkül, szívből, hogy helyreálljon a szeretet áramköre.

A megbocsátás nem a másik embernek adott ajándék, hanem a saját terhünk letétele. A neheztelés megmérgez, a megbocsátás felszabadít, lelki békét ad. A megbocsátás egy nagy ajándék, amit magamnak adhatok.

Kérjük a Szentlélek erejét, hogy tudjunk bocsánatot kérni és megbocsátani, hogy részesei lehessünk az Atya szeretet országának.

F Apáti Zsuzsa, Pécel

Jézus beteljesíti a törvényt és a prófétákat

A „törvény és a próféták” kifejezés akkoriban az Ószövetség megnevezése volt. Az ószövetségi ember számára a törvény, az isteni parancsolatok betartása nem teher, hanem sokkal inkább áldás volt. Áldás, amely árad az emberek felé. A zsidó gondolkodásban a törvény nem korlátot, gátat jelentett, hanem az életet tápláló fenntartó rendet. Ez a látásmód tükröződik vissza a teremtés történetben, ahol nem az anyag létrejötte a fontos, hanem sokkal inkább a kozmosz rendjének megalkotása. A törvény és a rend a biblikus gondolkodásban szorosan kapcsolódó fogalmak, ezért a törvény a legegyszerűbben úgy fogalmazható meg, mint a rend deklarációja. Jogi értelemben a közösségi élet rendjének megszabása. Jól tudjuk, hogy közösségi élet, rend és szabályozottság nélkül előbb-utóbb káoszhoz vezet és felbomlik. Bár az is igaz, hogy a túlszabályozott élet, a túl „aprólékos törvények” megbékélyozhatja, megkötheti, illetve elviselhetetlenné teheti az emberi együttélést. Az ilyen agyonszabályozott életet nagyon kevesen tudják elviselni, és inkább a menekülést és a kijátszást választják. A kevésbé szabályozott, túl kevés és elégtelen törvények pedig szabadossá és felelőtlené tehetik az emberi kapcsolatokat.

Jézus és a törvény

Az evangéliumi leírás tanúsága szerint Jézus eléggé szabadon viszonyult A Törvényhez, (görögül: nomosz héberül: tóra), de ez sohasem a Törvény teljes elvetését jelentette, hanem egyrészt, a korabeli helytelen (rigorózus) értelmezések ellen irányult, másrészt azt jelentette, hogy az Atyához való bensőséges kapcsolata feljogosítja őt arra, hogy a szeretet dialektikáját alkalmazva a Törvényt megszüntetve-megőrizve-felülmúlva, egy teljesebb dimenzióba helyezze. Mit jelent ez? Az Isten eredeti szándékát, akaratát érvényre juttatni a teremtés rendjében. Hiszen a Törvény eredeti célja nem az, hogy kirekesszen a valódi „Életből” Isten országából, hanem az, hogy megtartsa abban, illetve segítsen ennek megvalósításában. Jézus azért jött el az Atya bensőséges szeretet világából, hogy teljessé tegye az ember világát, hogy életet adjon, szabadabbá, értelmessé és szerethetővé tegye emberi kapcsolatunkat.

Jézusom add, hogy életünk nehéz helyzeteiben a Te tanításodat követve a szeretet dialektikáját alkalmazva tudjunk dönteni, így maradva hűséges törvényedhez.

Besze Imre, Budapest

Március 11., csütörtök

Lk,11,14-23

Az evangéliumbeli embert, ahogy elhagyta a gonosz lélek, elkezdett beszélni. Elkezdett cselekedni, elkezdett kommunikálni. Kapcsolatba lépett a körülötte lévőekkel. Hányszor tapasztaljuk életünkben, hogy a rossz megbénít, a jó pedig cselekvésre készítet. Nagyon sokszor átéljük magunkban a „kisördögöt”: „Ne tedd meg, nyugodtan elhagyhatod, jó lesz az így is, ne foglalkozz vele”. A lelkünk mélyén lévő rossz mohóvá, erőszakossá, másokat megkárosítóvá tehet bennünket. Ez minden esetben visszahúzó, blokkoló erő az életünkben. Nem tudunk tőle mozdulni, fejlődni, előre menni emberségünkben, jellemünkben. Nevezzük néven most a nagybőjti készületi időben, „kisördögeinket”, rossz indíttatásainkat, amelyek blokkolják bennünk az aktivitást a jó felé, és eltávolítanak Istentől. Néven nevezve, konkretizálva azokat, megvan a lehetőség, hogy megszabaduljunk tőlük, változás legyen az életünkben, és aktivizáljuk magunkat a jó irányába.

Semmitől sem ózdkodunk jobban, mint attól, hogy változnunk, változtatnunk kelljen. Külső, berögzült szokásokat, beidegződéseket, vagy a mindennapi rutint. Attól meg végképp ózdkodunk és félünk, hogy meg kelljen válnunk egy jellembeli, lelki beállítódástól, ami esetleg rossz irányba viszi bennünket. Most a nagybőjt folyamán nevezzük néven azt, ami megbénít bennünket, ami hátráltat lelki fejlődésünkben, és az Isten Országára felé menetelben. Itt az ideje, hogy Jézus mellett gyűjtsünk.

Gyűri Ferenc, Lövő

Március 12., péntek

Mk 12, 28b-34

Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk

Jézus idejében ez a két parancs biztos alapja volt az emberi értékrendnek. Tulajdonképpen ma sincs ez másképp, csak az a kérdés, milyen tatalommal töltjük meg, hogyan értelmezzük az Isten-szeretetet és az ember-szeretetet.

A két főparancshoz napjainkban hozzátennék egy harmadikat, ami az Isten-szeretet része, de még a keresztényekben is ritkán tudatosul. Valahogy így hangzana:

„Szeresed a téged körülvevő élő- és élettelen világot, légy jó gazdája! Így leszel Istennek társa (és nem ellensége) a teremtésben.”

Kétezer éve még nem tudta és nem is akarta az ember tönkretenni, megmérgezni a környezetét. Mára ez annyira megváltozott, hogy – nem csak szélfúttá hamis próféták, hanem – komoly tudós emberek is az egyik reális forgatókönyvnek tartják az emberiség kipusztulását, ha a „fejlődés” jelenlegi útján haladunk tovább. Tehát a „Szeresd Uradat, Istenedet ...” parancsba beletartozik Isten természeti törvényeinek tiszteletben tartása, hogy ezeket se szegjük meg az életvitelünk során. Például: törekedjünk a környezettudatos életmódra, a minél kisebb ökológiai lábnyomra!

Szelektíven gyűjtöd-e a háztartási hulladékot? Tudod-e, mit lehet és mit nem szabad a szelektív kukába tenni?

(Természetesen az Isten teremtett világának szeretete ennél sokkal, sokkal többet jelent és összetettebb.)

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Jézus hallgatóságának nem kellett magyarázni, mi a helyes önszeretet. Abban a korban pl. olyan sok életveszélyes, fertőző betegség volt, amelyek egy részéről a mai átlagember nem is hallott.

Ma nagyon sokan vannak, akik nem szeretik helyesen önmagukat. Pl. rombolják az egészségüket alkohollal, nikotinnal, droggal, vagy egyéb függőségekkel. Tudja-e szeretni a felebarátját, aki önmagát sem szereti?

Testvérem, te helyesen szereted önmagad? Szánsz elég időt a regenerálódásra, pihenésre? A családtagjaiddal való beszélgetésre? Igyekszel szerethetővé válni, vagy a környezetednek az elviselés erényét kell magas fokon gyakorolni?

Balogh Laci, Debrecen

Március 13., szombat

Lk 18,9-14

Ezúttal is kétféle emberi magatartás közötti ellentét jelenik meg a példázatban. Természetesen látom és értem Jézus figyelmeztetését, útbaigazítását viselkedésemre vonatkozóan. Noha nem vagyok sem farizeus sem vámszedő, csupán egy teremtett ember (vagy tán még az sem, ha nem úgy történt teremtése az embernek, a léleknek, ahogy az írások mutatják), mégis magamra veszem a példabeszédben rejlő figyelmeztetést.

Miről is van szó?

Egy elbizakodott ember öndicséretéről, embertársai lenézéséről, ami a példázat szerint nem helyes cselekedet. Tudatos énem azt mondja: ne nézzek le senkit, ne magasztaljam, azaz ne dicsérjem önmagam semmilyen cselekedetemért. Noha ebben a példázatban a farizeus csupán imádkozik, hálát ad akkori tudatos létének szintjéért. Ha úgy tetszik, lelki állapotáért mond köszönetet, amiért nem olyan, mint az általa megvetett bűnösök.

Az ember viselkedéséért agya, azaz agyának működése a felelős. Ébrenlétünk nagyon nagy százalékában a tudatalatti agy vezérel bennünket, azaz az ösztönünk. A tudatos énünk, egyesek szerint a lelkünk (tudatunk) az, amely személyiségünk tükrében tud változtatni tudattalan cselekedeteinken.

Feltehetően mindannyiunkkal előfordult már, hogy tettünk vagy mondtunk valamit és szinte be sem fejeztük, szégyenkezve, elpirulva szólunk: „bocsánat, ezt nem akarattal tettem/mondtam.”

Mi történt? A tudatos agy, későn adott parancsot a tudatalattinak, ezért csattant a pofon, szállt a szitokszó. Lehet, hogy dicséret, magasztalás illeti tudatos agyunk gyors reakcióját, amennyiben az a helyes, a jézusi szeretetnormák szerint történik? Valószínűleg, mivel felülemelkedtünk ösztönünkön.

Az idézet szerint lesz, aki felmagasztalja a vámszedői magatartás szerinti irgalmasságot kérő, bűnbánó (gyenge, vagy lassú tudatos agyi szinttel rendelkező) megalázkodó embert (lelket).

Egy másik idézet (Zsoltárok könyve) arra biztat, magasztaljuk az Istent. Vajon szüksége van-e Istennek az ember magasztalására? Vagy arról van szó, hogy az ember annyira fél, inkább megalázza magát, dicsőítve istenét, csakhogy irgalmas legyen ítékezésénél? Nem hiszem, hogy kötelező emberi viselkedésnek kell lennie a magasztalásnak, a megalázkodásnak.

Ezzel együtt helyeslem az öndicsérettől mentes emberi magatartást; az önmagunk tisztán látását (önmagunkhoz képest hol tartunk a szeretetadás kérdésében?). Szükséges a folyamatos önmonitorozás, az önfejlődésre való törekvés.

Élnünk kell, a szó legnemesebb értelmében meg kell élnünk létünket. Ebben a folyamatosan változó világban lehetőségeinkhez képest gyors és helyes döntéseket kell hoznunk, melyeket mindig a jézusi mércéhez kell igazítanunk.

Lehet, hogy a 14. vers pedagógiai célzatú? Előfordul, hogy csak akkor váltok tudatos módra, ha tükröt tartanak előlem? Mindenesetre igyekszem méltatni, megdicsérni (felmagasztalni) a hozzám közelálló szeretteimet, amikor számomra is követendő cselekednek. Jó megtapasztalni, hogy az ember képes törekedni a jóra, a szeretetre, amit önmaga és a mellette levő másik ember is megélhet.

Ha kérhetem, ha szólhat úgy imám, mint Jézusé az Atyjához, miszerint adjon erőt jobbá lennem, azaz tudatos agyműködésem minél nagyobb mértékben irányítsa életemet, úgy, ahogy jézusi szeretetnormám kívánja, akkor ezt kérem magam és mindazok számára, akik szeretnék jobbá tenni e földi létet.

Amen

Habos László, Érd

Március 14. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – Hit és világosság

A rézkígyó – A történet szerint a nép zúgolódott Isten ellen, ezért az Úr mérgekígyókat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. Hitetlenségét megbánva, a nép segítségért fordult Mózeshez, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkígyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdték bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógymódja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkígyóra, az hitt a gyógyulásban, és meggyógyult. Aki hittel odafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történik”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittel rátekintünk. Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzeteit az ő tanításának fényében kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában másképp látva, újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezzük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen a legtöbb problémánk a hitetlenségből, a földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkből fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó, mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? – Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek, vagy legalábbis kerülnek minket. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözöttekké, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy evilág fejedelme a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot. Ezekből persze az következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is „elhomályosulva” csatlakozik a világi értékrendhez. Egy biztos: a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni.

Dombi János, Székesfehérvár

Március 15., hétfő

Jn 4,43-53

Új eget és új földet teremtek! (Iz. 66,17-21)

Izaiás próféta új ég és föld teremtéséről ír, ahol nem lesz sírás, jajkiáltás. Öröm és ujjongás tölti be az emberek szívét. Egészségesek lesznek, természetes lesz a hosszú élet. Megszűnik a vándorlás. Letelep-szenek, nem más házában laknak, hanem lesz saját házuk, saját földjük, ahová szőlőt telepítenek, hogy gyümölcsét élvezzék, bora pedig megvidámítsa szívüket.

Megvalósult ez az izaiási jóvendülés?

Zajlik a 3. világháború. Hányan halnak meg fiatalok is, hányan sírnak, szenvednek. Az emberi gonoszság óriási méreteket ölt. Várjuk az új eget és az új földet. Nekünk kell letörölni a könnyet a szenvedők arcáról, nekünk kell megosztani kenyerünket a rászorulókkal. Törekedni kell arra, hogy ne legyenek hajléktalanok. Mindenkinek meglegyen a betevő falatja.

A mai evangélium a királyi tisztviselő fiának táv-gyógyítása (Jn. 4,43-53.)

Előzménye a jeruzsálemi templom megtisztítása. Sokan csodálkoztak azon a lelki erőn, amivel Jézus áthaladt a kereskedők tömegén, anélkül, hogy kezet emeltek volna rá. Ezután a samariai asszonnyal beszélget, aki kihívja Szikar város lakóit: jöjjetek, mindent elmondott, amit tettem. Azok meghallgatják Jézust és kérik, hogy maradjon még náluk. Két napig tanítja őket. Sokan hittek benne és mondták: „*Most már nem az asszony szavára hiszünk benned, hanem tudjuk, hogy Te vagy a világ Üdvözítője.*”

Utána megy Kánába, ahol az első csodáját művelte. Érdekes, hogy a 20-25 km-re lakó királyi tisztviselő meghallotta, hogy ott van, és maga megy el Jézushoz, hogy súlyos beteg fia meggyógyítását kérje. Mikor másodszer kéri, Jézus megnyugtatja, hogy fia él! A tisztviselő nem kételkedik, elhitte, amit Jézus mondott és elindult haza. Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy odamenjen, megérintse a beteget, szóljon hozzá, Isteni erejével meggyógyította. Az édesapa megjegyezte azt az órát, amikor Jézussal beszélt. Szolgái jöttek és örvendezve mondták, hogy fia él. Abban az órában lett jobban, amikor Jézussal beszélt. A királyi tisztviselő hívő lett egész háza népével.

Jó volt az információs lánc Jézus idejében is. Öröm volt Jézussal találkozni, szívesen osztották meg másokkal a találkozás élményét. Jézus nem úgy tanított, mint az írástudók és a papok. Szeretet járta át minden szavát. Érthetően beszélt.

Amikor Ácson voltam káplán, átmentem Nagyigmándra, hogy Szendrei Miklós ifjúsági hittanján részt vegyek és tapasztalatot gyűjtsek. Meglepett, hogy kötetlen beszélgetéssel kezdődött. Ahogy érkeztek a fiatalok, érdeklődött az elmúlt hétről. Azt gondoltam, így könnyű hittant tartani. Amikor mindenki ott volt, egy ráhangoló személyes ima után kezdte az anyagot. Személyre szabott volt. Ismerte a hittanosait, egy szinten volt velük és ezért tudták befogadni, amit mondott. A felmerülő kérdéseikből látszott, hogy értik, amit mondott, elgondolkodtak rajta, próbálták saját életükre vonatkozóan alkalmazni. Sokat tanultam tőle!

Találkoztam-e Jézussal?

Örömeimet megosztom-e másokkal?

Tudom-e vigasztalni a szomorúakat?

Butsy Lajos, Hegyeshalom

Március 16., kedd

Jn 5,1-16

Bethesda jelentése: a könyörület háza. Mi mindannyian Bethesdában, Isten irgalmának házában élünk és gyakran várunk arra, hogy egyszer csak valami kegyelmi pillanatban megérint az Úr Angyala és mi akkor majd lépünk, megmozdulunk és meggyógyulunk apróbb, nagyobb nyavalyánkból. Hány éve is várunk, hogy jobb legyen?

Jézus velünk is tapintatos, megkérdezi, hogy akarjuk-e? Akarjuk-e, hogy változtasson az életünkön? Vajon megvan-e bennünk ez a tapintat, amikor kérve, vagy kéretlenül tanácsokat osztogatunk? Mielőtt bármit lépnénk a másik felé, tájékozódunk-e, mint ahogy Jézus tette, vagy enélkül is megmondjuk felebarátunknak a tutit, hogy szerintünk hogyan is kellene élni az életét?

Jézus gyógyít, reményt ad, magától érthető természetességgel. Felkelt, elindít, de nem magyarázza el, hogyan kell járni és nem viszi helyettünk az ágyat, hiszen Ő tudja, hogy képesek vagyunk rá! Mennyi szorongástól kímélhetnénk meg magunkat, ha bíznánk annyira magunkban – és az általunk Útnak indítottakban is, – hogy Jézus szavait követve képesek vagyunk járni és cipelni múltunk egyes darabjait.

A 14. vers tanúsága szerint később – azt nem tudjuk, hogy mennyivel később – Jézus a templomban találkozott a végre saját lábán járni tudó emberrel, aki a gyógyulását követően is ott volt a templomban, lehet, hogy el sem hagyta, lehet, hogy visszatért oda, de az bizonyos, hogy a templom az a hely, ahol ismét találkozott Jézussal. A gyógyító megerősítette a gyógyulás tényét és figyelmeztette, hogy lehet ennél rosszabb! Lehet 38 év bénaságnál rosszabb? Igen, lehet, ha vétkezik!

Milyen gyakran kell felhívni a figyelmemet arra, hogy meggyógyultam, hogy minden adott arra, hogy járjak? Visszatérek-e lélekben, esetleg fizikailag is azokra a helyekre, ahol gyógyulásban részesültem, ahol volt és van lehetőségem találkozni Jézussal?

Bensó Beáta, Tata

Még bő két hét húsvétig. Az egész nagybőjtje elegendő gondolat van ebben a mai evangéliumi részletben is...

A zsidók újra csak azon akadnak fön, hogy Jézus Atyjának (Kovács Tádé mindig Apácskának mondta, fordította...) nevezi a Mindenható Istent. S így egyenlőnek mondja magát vele. Sőt nemcsak fennakadnak, hanem majd az életére is törnek emiatt, vagy legalábbis ezzel indokolják gyűlöletüket.

S minden ezután következő gondolata Jézusnak további újat mond az Atya és Fiú kapcsolatáról...

„...aki hallgat az én tanításomra, és hisz abban, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem sújtja őt az ítélet, mert már átment a halálból az életre.”

„eljön az óra ... amikor a halottak meghallják az Isten fiának szavát. Meghallják, és életre támadnak.”

Ahogy Keresztelő János tanúsága Jézusról úgy szól, hogy akkor fogjátok csak megérteni őt, ha hajlandóak vagytok megváltoztatni a gondolkodásmódokat az Isten dolgairól, a világról, magatokról, ha kiléptek kicsinyes semmi nem változhat létmódotokból, a halálból hajlandóak vagytok felébredni! Jézus is így kéri, hogy halljuk meg végre, hogy benne maga az Isten jött el közénk, és amit mond, az mind magáról az Istenről az Istentől szól.

Hallgatni a tanításra... hinni, vagyis követni... jelenti a halálból való átlépést az életbe, egyben az örök életet. Születésünkkel az örök életünk elkezdődött. Az Isten-követésünkkel (meghallás, hit), mint ahogyan a biológiai halál után majd a „másik” életünk, úgy már itt a földi életünkben elkezdődik a „mennyei örök” életünk. Életre támadásunk ebből fakad: meghallani – hinni, követni. Eszünk már hallja, megérti, most végre szívünk, lelkünk is... Ahogyan a szentjeink, semmi rendkívüli, csak egyszerűen tenni kezdik!

Michl József, Tata

Tetteim tanúskodnak mellettem.

A János neve alatt íródott evangélium mára kiemelt része felsorolja még a többi tanúságtevőt is, aki Jézusról tesz bizonyosságot: az Atya, Keresztelő János, Írások – és az Atya által Jézusra bízott tettek, amik "maguk tanúskodnak Jézus mellett".

Akkoriban a csodák hitelesítették Jézust az emberek szemében.

Ma vajon mit cselekedne Jézus, hogy bizonyítsa igazát, és mi belássuk, hogy az a jó út, amit ő mond? Ugyanúgy csodákat tenne? Ma is az hitelesít valakit számunkra, aki csodákat tesz? Magam is részese voltam csodának tartott dolgoknak, de legjobb indulattal is azt mondhatom rájuk, hogy nem tudhatjuk, hogy csodáról volt-e szó, elképzelhetőnek tartok természetes magyarázatot, ha jobban utánagondolunk az összetett háttérnek, illetve ha több szaktudományos ismerettel rendelkezünk a dolog megítéléséhez.

Úgy tűnik, ma a gondolkodó emberek többsége nem csodára vár, és valószínűleg Jézus sem a természet megkerülésével próbálná meggyőzni igazáról az embereket.

Éppenséggel a természetbe történő beágyazódás az, ami számomra, és sokak számára érvényesítő erejű megoldás. Azok a cselekedetek, amik működnek. Nem rövid ideig, hanem az utánunk következő sok-sok generáció számára is járható út, és térben, a jelen nemzedékek minden tagja számára is megvalósítható életstratégia. Szerintem Jézus ebbe állna bele ezerrel.

Ezt nevezik a lejáratott szóval fenntarthatóságnak. Ez az út számszerűsíthető, a legapróbb részletekig kidolgozható a természet- és társadalomtudományok segítségével, teljesen egyedi, mindenki kiteljesedhet benne, és ha még a természeten kívülre is vonatkoztatni szeretnénk, akkor kizárásos alapon, reményeink szerint, a Mennyei Atya is nagy valószínűséggel ennek drukkol.

Akkor hát hajrá, itt a tettek ideje, nincs mit várakozni, mert úgyis csak az fog megmaradni, ami és aki megmaradóan cselekszik.

Kéry Magdolna, Egyházasközpont

József fölébredt...

Az álom „Isten elfelejtett nyelve” – írja Gyököcssy. Üzenetet hordoz. Azt mindenképpen mutatja, hogy mi van az ember tudatalattijában, mely az akarat fegyelmező ereje alól felszabadul az álomban. Ki mivel foglalkozik igazán, arról álmodik. József azzal foglalkozott, hogy jegyese babát vár. Ha nem tőle, akkor megkövezés jár ezért. Akkoriban nem volt megszokott, hogy összefekvésekkel múlassák az időt a házasság előtt. Akkor, ha József nem vállalja el Máriát, akkor kivégzik jegyesét. Aki szeret, az fölállal...

Aki szeret, az fölébred. A szerelem szép, lila ködéből is fölébred. A fölébredés a valósággal való szembesülés. Az ébren lét az elringató álmodozásokat hátérbe szorítja, és felelős megfontolásokra indít. Életmentően természetes, hogy Máriáék igyekeznek elmenni falujukból a rokonokhoz, Erzsébetékhez, akik négy napi járásra laktak tőlük. Aki szeret, az menti a menthetőt...

Aki szeret, az éberén figyel az élet mindennapos üzeneteire. A rohanó, a sodródó ember elmulasztja, elhalasztja a neki is szóló jeleket. Ami elhalasztódik, az el is hal. Ahhoz túl bizonytalan, túl rövid az élet, hogy „mások zsebében hordott lelkiismerettel” tengjünk-lengjünk a világban. Aki szeret, az két lábbal a földön állva tekint az égre...

Király Ignác, Érd

Március 20., szombat

A sátoros ünnep utolsó napján történt, ahová Jézus titokban ment fel:

„Ellentét támadt tehát miatta a sokaságban.” Volt, aki prófétának; volt, aki Krisztusnak – azaz a Megváltónak; volt, aki egyszerű embernek (hiszen Galileából nem jöhet a Megváltó); volt aki ellenségnek (hiszen némelyek el akarták fogni) tekintette azt, Aki ezt mondta magáról:

„Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

János evangéliuma magyarázatot is fűz ehhez a mondathoz:

„Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.”

A Lélek eljövételének ünnepére készülünk. A Szentlélek=Szent Szellem az **Egység** Lelke. Nélküle ellentét, széthúzás van. Akkor is, most is.

Ünnepre készülve vizsgáljuk meg, hogy az életünkben hol van ellentét, széthúzás. Milyen belső ellentéteket, ellentmondásokat hordozok magamban? Milyen területen van ellentét, széthúzás a házastársammal, a gyerekeimmel, a közösségemmel, a Bokorral, a körülöttem élőkkel?

Hiszem azt, hogy a Szentléleknek már nem kell „eljönnie” – mert itt van köztünk, bennünk. Olyan mértékben, amilyen mértékben egység van köztünk, bennünk, körülöttünk. Hiszem azt, hogy mindnyájunknak volt/van olyan élménye, amikor érezte/tudta, hogy benne van a Szentlélek. Csak ez nem egy statikus állapot, amit ha egyszer megszerez az ember, akkor az már örökre így marad. A vonzás törvénye alapján azt vonzom be, ami bennem is megtalálható. Ha az egység, az egységre törekvés jellemzi az életem, akkor bevonom azt, Aki az Egység Szelleme. Ha széthúzás van bennem, körülöttem, akkor azt vonzom be, aki a Diabolosz, a széthúzás szelleme.

Krisztus keresztségekor Máté tanúsága szerint *„megnyílt az ég, és Isten Lelke galamb formájában aláereszkedett és órá szállt” (Mt.3:16)*. Lukács tanúsága szerint pedig a keresztség után *„a Szentlélekkel eltelve elment a Jordántól” (Lk.4:1)*.

Krisztus egységben volt önmagával – tettei és szavai szinkronban voltak. Vajon az én életemben mennyire van szinkronban, egységben az, amit gondolok, amire vágyok, amit érzek, amit teszek? Töreksem-e arra, hogy egységben legyek önmagammal?

Krisztus egységben volt Istennel. Különleges, bensőséges kapcsolatban volt Istennel. Amikor félrevonult, imádkozott, kereste az Atya akaratát és átélte az Atyával való közösséget. Vajon az én vágyaim, törekvéseim mennyire vannak egységben Istennel, az ő rólam szóló „álmával” (ismerem az életfeladatom? Azt a szerepet, amit a világban csak én tudok betölteni? Nyitott vagyok a „felülről való vezetésre”?)

Krisztus egységben volt a közösségével, a körülötte lévő emberekkel. Tanította, gyógyította őket, figyelt rájuk – szeretetközösségben volt velük. Aki ellenségnek tekintette őt, az nem Krisztusról, hanem arról az emberről szólt, aki nem akart vele egységben lenni. Az Istennel való egység – a duális világban, a szabad akarattal rendelkező emberek körében szükségszerűen megosztást hoz létre – akkor is, most is.

Pünkösöd a közösség ünnepe. Annak a közösségnek az ünnepe, ahol egység van, ahol maradandó gyümölcs terem. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy ebben a nehéz időszakban különösen növekedjen bennünk és köztünk az az Egység, mely a Szent Szellem kiáradása. Növekedjünk az egységben önmagunkkal, házastársunkkal, gyerekeinkkel, közösségünkkel, a körülöttünk lévő emberekkel – és mindezek alapjaként az égiekkel, Istennel.

Miklovicz Panni, Nőtincs

Március 21. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – Közösségi istenkapcsolat

Az imádkozás ünnepére görögök is mentek. Tetszik az érdeklődés részükről, Jézust akarják látni. Meg is találták a megfelelő személyt, Fülöpöt, aki szólt Andrásnak, s ketten mentek Jézushoz a kéréssel.

Ha már ketten vannak, az már érték. Mini közösség. Van kihez szólni, aki meghallgat, jóindulattal, segítséssel, támogatással húz-von, s ez kölcsönös. Az együttlét, a közösségi találkozó után tudom: másképp, többként távozom, mint érkeztem. Nagy ajándék ez Istentől.

Jézus reagálásában – szokás szerint – tanítás van. Szemléletes – mint általában: a búzaszem haláláról beszél, amely ha vállalja ezt, gyümölcsstermés sokasága a következmény. Jézus a szolgálat (mai megnyilvánulása a segítség) fontosságát is hangsúlyozza.

Kis kitérő: Márton Áronnak szobra van Kaposváron. Mellette az idézet „Nem futamodtam meg a munkától, bajtól, szenvedéstől.” Az utóbbi idetartozó, de az előbbieket is lényegesek.

Jézus vállalja emberségének nem éppen kedvező megnyilvánulásait. Itt a megrendülést. De a fohász és az Atya megerősítése helyreállítja megingását. A közösségi istenkapcsolat párja az egyéni Hozzá fordulás, vagyis az ima szükségessége.

Jézus megnyerte a „csatát”: Téged is, Tesó, engem is, magához vonzott. Milyen jó!

Tölösi Magdi, Bánya

Március 22., hétfő

Jn 8,1-11

A mai szentírási részben két „üzenet” is megfogott:

1. „Jézus ... kora reggel ismét megjelent a templomban. ... A nép mind köréje sereglett, ő pedig leült és tanította őket.”

Jézus egyik munkája a tanítás volt. Kora reggeltől elkezdett dolgozni. Erről is példát vehetünk róla. Ma gyakori probléma, hogy a gyerekek, fiatalok nem szokják meg a munkát. Anyuci, apuci mindent megcsinál otthon, „Gyerekem, a te munkád a tanulás.” mondják. Évek múlva derül ki, mennyivel könnyebben veszik az akadályokat a munkahelyen azok a fiatalok, akiknek gyerekkoruktól volt önálló feladata otthon. Nem nagy dolgokra gondolok. Saját szoba rendben tartása, vigyázás a kistesóra, mosogatás, takarítás, bevásárlás, stb.

A te családban ez hogyan van? Van javítani, módosítani való? Mi a feladatod?

2. A mai központi téma a házasságtörő asszony esete. Jól ismerjük a történetet, viszont a szent író egy szóval sem említi a történet másik főszereplőjét, a házasságtörő férfit. Ő nem bűnös? Ő nem méltó a megkövezésre? Tudom, költői kérdések ezek, hiszen abban a korban ilyenek voltak a törvények, a szokások. A férfiakat alig-alig vonták felelősségre a házasságtörés miatt. Ez a szemlélet – bár kezd megváltozni – a mai napig benne van a közgondolkodásban. Szélsőséges eset Szaúd Arábia, ahol még ma is alkalmazzák a halálra kövezést, a you tube-on lehet ilyen felvételt látni. Borzalmas.

Úgy vélem, a jézusi értékrend szerint természetes, hogy Jézus követői között ne legyen megkülönböztetés azért, mert valaki fiúnak, vagy lánynak született. Éppen elég baj, hogy a mi Katolikus Egyházunkban még

mindig van a nemek között súlyos megkülönböztetés. Sajnos, a mai magyar családokban is sokszor tapasztalható a férfi központú, patriarchális szereposztás.

Férfiként, vagy nőként mit tudsz tenni a családotban, munkahelyeden, baráti köreidben a nemek egyenrangúságáért?

Balogh Laci, Debrecen

Március 23., kedd

Jn 8,21-30

Isten elküldte egyszülött fiát, hogy hasonlatossá váljon velünk. Mennyivel könnyebb hitelt adni egy olyan valakinek, aki ugyanúgy érez, érzel, tapasztal, sőt ugyanúgy megkísérti az emberi gyarlóság. Jézus egy közülünk, ugyanakkor vezetőnk, aki nélkül a sötétség ösvényére sodródhatunk.

Jézus azt állítja, Ő fentről való, mi azonban alulról valók vagyunk. Megállapítása automatikusan kivált az emberből egy alárendeltségi viszonyt, mintha azt mondaná: boruljatok le, mutassatok be áldozatot és imádjatok. Természetesen a Jóisten nem ezt várja tőlünk, hisz Jézus búcsúbeszédében kiemeli, nem szolgálunk, hanem barátai.

Oly sokszor hangzik el a bibliában: Ki vagy te? Jézus azt mondja: A kezdet. Krisztus az újszövetség megalapozója, a Hammurapi törvények helyébe a felebaráti szeretetet állítja, ráadásul az ellenségeink szeretetére is ösztönöz minket. A jelenben megtanulunk újra kapcsolódni felebarátainkhoz, és megköjtjük magunkat ismét, erősebben, szilárdabban az Isten kötelével. Jézusra fókuszálunk, aki mindenben az Atya akaratát követte, és hálát adunk neki, amiért életét adta értünk, barátaiért. Földi zarándoklásunk legbizonytalanabb perceiben adjon reményt számunkra Mt 28,20b „*S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.*”

Kovács Lukács, Budapest

Március 24., szerda

Jn 8,31-42

„Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

A szabadság az emberiséget ősidők óta foglalkoztató fogalom. Lelke mélyén minden ember vágyik a szabadságra; mások ítéletétől és hatalmától, de leginkább a belső kényszereinktől mentes életre.

Mai neoliberaisaink a szabadságot gyakran az individualizmussal keverik össze. Úgy gondolják, szabad az, aki mindent megtehet, amit akar, nem kell másokhoz alkalmazkodni, lelkiismeretét felmentve csak magára gondol.

Jézus figyelmeztet minket, Ábrahám illúziót kergető fiait, hogy csak az igazság az, amely szabaddá tesz. Isten megtapasztalása, Jézus Krisztus világossága, az általa élete során bemutatott Isteni Szeretet, mely megszabadíthat minket minden hamis illúziótól, bűneinktől a világ hatalmától.

Kis Imre, Tokaj

Március 25., csütörtök

Lk 1,26-38

„A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábrriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” Mária megdöbben ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a

Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történéjk velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.”

Vannak jeles napok az életünkben. Ezek a jeles napok találkoznak más jeles napokkal, s kérdezzük magunktól, egymástól: miért van ez így? Mi lehet ennek a jelentősége, üzenete?

Az én életemben március 25. azért jeles nap, mert akkor születtem. Ennek az ünneplését sokáig – keresztény felnőtt koromban – lényegtelennek tartottam, mert a „Vidd hírért az igazaknak” című könyvből erősen magamévá tettem, hogy akkor érdemes ünnepelni valakit, ha fejlődött valamiben. (Pszichológus testvérem arról győzködött, hogy valakit önmagáért, azért hogy egyáltalán megszületett, már jogos ünnepelni.)

Egy jó ideje eszméltem arra, hogy ez a nap Gyümölcstő Boldogasszony ünnepe. Azon gondolkodom azóta, mi tennivalóm van ezzel, mit üzen számomra, hogy a tervezettnél 2 héttel később, ezen a napon láttam meg a napvilágot? Egyáltalán: a környezetünk milyen üzeneteket hordoz, és mi milyen üzeneteket hordozunk a környezetünk számára? Mert hordozunk.

Gabriel hírt hozott Máriának, olyat, ami akkor szűk kis fejébe képtelen volt beleférni. De vannak üzenetek, amiket nem is a fejben lehet megérteni. Vannak üzenetek, amik a szív felől érthetőek. Fejjel irracionálisak, nem logikusak, értelmezhetetlenek. Kedvenceim közé tartozik Páltól a „most még tükör által homályosan...” ígerész.

Mária – a Szentírásból kiolvastva – feltétel nélkül engedelmeskedett a hírt hozónak. Nem a feje, hanem a szíve okán. Rá hallgatott és félretette a logikát. Azt gondolom, reménykedve, hogy majd nem csak tükör által, homályosan fog látni, hanem tisztán, mint ahogy az angyalt sem lehet másként meglátni.

Máriát szolgálatra hívta az angyal és minket sem rúgott. Minket is arra hív, hogy a szívünkre hallgatva mozduljunk meg, divatos szóval érzékenyüljünk, és gyűrjük fel az ing ujját, lássuk meg a kicsinyekben, esetekben rászorulóknak Krisztust.

Kívánom, hogy legyél beoltandó alany a gyümölcshozó életre. Sok termésed adjon örömet a világban.

Vágó Laci, Érd

Március 26., péntek

Jn 10,31-42

Valaki egyszer azt mondta: „A celebeket sokan lájkolják, de kevesen szeretik, Jézust kevesen lájkolják, de sokan szeretik.” A mondat első felével könnyen egyetértünk, de a második fele már – tapasztalataink alapján – elgondolkoztató. Mit jelent lájkolni, és mit jelent szeretni?

- ❖ A lájkolás a felszínnek, a csomagolásnak szól, míg a szeretet a tartalomnak, az értéknek.
- ❖ A lájkolás nem kötelez semmire, míg a szeretet elköteleződéssel jár.

Mindezeket túl jusson eszünkbe, hogy katolikus hittanórán mit tanultunk az emberi élet értelméről: „Azért élünk a világon, hogy Istent és szeretetét megismerjük, ezt viszonozzuk, és eljussunk az örök életre.”

Ezen gondolatok figyelembe vételével elmélkedjük át a mai szentírási részt, de tegyük hozzá még egy nagyon fontos momentumot is: Miután Jézus megkeresztelkedik a Jordánban, azonnal 40 napos „Ielkigyakorlatra vonul a pusztába” (Lk 4,1-12) Ennek tárgya, hogy eldöntse: Isteni hatalmát felhasználva él-e, vagy lemond arról, és az emberek szolgájává lesz. Lefordítva ezt mai nyelvre: Celeb lesz-e, aki után mindenki fut, vagy megváltó, aki mindenki után „fut”. Jézus választott: Neki nem a látszat, hanem az érték volt a fontos. Azért jött, hogy az Istentől elfordult embert visszafordítsa az Isten felé, és nem azért, hogy az ember rácsodálkozzon Isten „képességeire”.

Ha elolvassuk a mai szentírási rész előzményeit is (Jn 10,22-26), akkor látjuk, hogy arról van szó, hogy Jézust rá akarják venni a nyílt színvallásra, hogy Ő-e a Messiás. **És milyen érdekes az emberi természet: Keresi Istent, de ha rátalál, akkor vagy meghajlik előtte, vagy megkeményedik.**

- ❖ Meghajlik az, aki azt keresi, hogy mit akar adni nekünk az Isten, és belesimul az Ő akaratába.
- ❖ Megkeményedik az, aki azt mérlegeli, hogy mit vár el Istentől, azaz meg akarja szabni Istennek, hogy mit tehet, és mit tegyen.

Ilyenekkel találkozik Jézus a mai evangéliumi részben, akik nem hagyják, hogy a tények „megzavarják” az álláspontjukat. Ők azok, akik nem sokkal korábban inkább elfogadták volna azt, hogy a „vakon született” nem is volt vak, mint azt, hogy Jézus meggyógyította. (Jn 9)

A farizeusok és írástudók szívesen csináltak volna Jézusból celebet. A sztár csinálók politikájába belefért volna egy „csodamágus”, aki az ő malmukra hajtja a vizet, akit ki lehet állítani a színpadra, és akit felhasználva még hatékonyabban kordában lehet tartani a népet. Egy olyan ember, aki viszont tükröt tart elénk, akinek a szava a lélekig szól, aki nem kordában tartani, hanem magához emelni akarja az embert, aki úgy viselkedik, ahogy ember nem képes, csak Isten, egy ilyen ember nem fér bele a képbe. Egy ilyen ember a megkeményedett szíveket irritálja.

Az Isten-keresés belénk van programozva, kivétel nélkül. Az Istennel való találkozást pedig Ő személyesen garantálja mindannyiunk életében. Hogy milyen lesz ez a pillanat vagy folyamat, az viszont nagymértékben rajtunk múlik.

Ha ragaszkodunk a magunk gyártotta istenképhez, aki lehet akár szigorú vagy engedékeny, aki a jót jutalmazza, a rosszat bünteti, akihez nem kell elköteleznem magam, mert hagy „szabadon” élni, aki nem birizgálja a lelkiismeretemet, akivel lehet alkudni, hogy „mit kell tennem azért, hogy ...”, ha ragaszkodunk ehhez a képhez, akkor kiábrándító lesz számunkra a valódi találkozás (már itt a földi életben is). Miért? Mert csak lájkolni szeretnénk Istent, és nem „*megismerni és viszonzni az Ő szeretetét*”, ahogy a katekézis is írja. Ám a mai szentírási szakasz nem a celebet áhítók reakciójával végződik. Jézus egyszerűen otthagyja őket. János ugyan csak 3 mondatot, de 3 nagyon fontos mondatot ír azokról, akik nem a látszatembert keresték Jézusban: „*Ezután Jézus ismét átment a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott is maradt. Sokan fölkeresték, mert így gondolkodtak: „János ugyan egyetlen csodát sem tett, de amit mondott róla, az mind igaznak bizonyult.”* **És sokan hittek benne.**”

Mi vajon melyik táborhoz tartozunk?

Molnár Károly Zsolt, Érd

Március 27., szombat

Jn 11,45-57

„Látták, amit Jézus tett, és hittek benne.”

A csoda hallatára a Betániában járók különbözően vélekednek, van, aki hisz, van, aki egyből szalad a hivatalos megmondókhoz jelenteni. Tulajdonképpen bármi történik, mi mindent a saját szemüvegünkön keresztül látunk. Ami az egyiknek csak egy gaz, az a másoknak mezei virág. Itt is, aki akar és tud, az hisz és lelkesedik, akinek nincs saját véleménye, az szalad kérni egy véleményt. Nem így van ez ma is? De hiszen még, aki hisz, az is hányféle módon hisz, arról nem is beszélve, hogy mennyire akarja, tudja a hitére feltenni az életét, vagy legalább próbálja a hite szerint alakítani a cselekedeteit, az életét. Láthatjuk, hogy a főtanács, akik politikusok is egyúttal, egyből politikai kérdést csinálnak a csodából és a népszerű tanító megjelenéséből. Nem is tehetnek talán mást, mert aki valamiben nagyon benne él, az óhatatlanul mindenre ki is vetíti azt. Intő jel ez nekünk, hogy kerüljük a politikát, ne foglalkozzunk vele többet a szükségesnél, mert az egy nagyon sajátos látásmódot eredményez, amitől még tudatosan is nehéz elszakadni. Ahogy a nagytanácsból csak kevesen – Nikodémus, az arimateai és Gamáliel – tudtak valamennyire elszakadni a pozíciójuk szerinti látásmódtól. Sőt láthatjuk, hogy az evangélista János szintén azonosul a korabeli gondolkodásmóddal, és elhiszi, hogy aki abban az évben a megválasztott főpap, az jövőbeli képességet kap a hivatalához. Erről azért ma – évezredek távlatából – sokan másképpen gondolkodunk. Fontos, hogy az életünket, és a környező világ eseményeit, ne egy speciális, a világ által kínált szemüvegen keresztül lássuk, hanem megtanuljuk – a Jézus tanítása alapján kialakuló – egyéni látásmóddal szemlélni. Ez rendszeres szentírás olvasással, imádsággal, elmélyüléssel, lelkigyakorlatozással, lelkivezetéssel, és mindenképpen sok külső és belső csenddel érhető el. Ahogy az Efraim környékiek szükségét érezték a megtisztulásnak, ez most nekünk – a nagybőjt kapcsán – időszerű lehet.

Istenem segíts meghallanom, megértenem, hogy Jézus mit tanácsol konkrétan, személy szerint nekem, és tudjak haladni is ezen az úton.

Singer József és Tili, Székesfehérvár

Március 28. – Virágvasárnap – Mk 11,1-10; Jn 12,12-16 – A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelt menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egójukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszóval gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép egy új rendnek, egy új életnek hódol be, és adja meg magát.

Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy pálmaágakat terítettek Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva így szól: Jézus, a zsidók új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték, mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles kritika és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelídséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekre rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen ellentmondásos a helyzet, hiszen látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus tudja jól, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „evilágnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országának nevezett hellyel. Azzal a hellyel, amit számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez – ami a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek, és ami bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet.

Ennek a szellemi útnak születéstől a halálig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralgó – ahova valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell behódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetekre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országát. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átforgató, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.

Dombi János, Székesfehérvár

Március 29., hétfő

Jn 12,1-11

A mai evangéliumi részben (talán a Mk 14,3–9-ben még hitelesebb leírásban szerepel ez a történet) egy bűnös asszony Jézus fejére önt egy méregdrága illatszert. Meg is kapja mindkettőjük ezért a kritikát, Jézus azonban teljesen más megvilágításba helyezi ezt a cselekedetet és annak elfogadását is.

Ha végig gondoljuk az életünket, mi is gyakran válunk szereplőivé hasonló eseményeknek. Vagy úgy, hogy minket ér dicséret, nekünk köszönnek meg valamit, vagy úgy, hogy mi vagyunk hálásak valaki életéért, tetteiért, kedvességéért, de sajnos talán leggyakrabban a kritikus közönség szerepében találjuk magunkat, amikor rosszállásunkat fejezzük ki, ha valakit kiemelnek, megdicsérnek. Persze van ennek az utóbbinak bőven alapja, hiszen gyakran a hatalmon lévők, a politikusok kapják a „dicséretet”, „elismerést”, mert ők irányítanak, diktálnak, náluk a hatalom és a pénz, tehát a kegyeikért megy a hajtás.

Van azonban értéke, létjogosultsága a hétköznapi, tényleges teljesítmény, kedvesség, elismerésének is. Milyen rideggé válhatnának kapcsolataink, ha nem tudnánk őszintén megköszönni szüleinknek, párunknak, gyermekeinknek, a minket erősítő, támogató embereknek a szeretetét, szolgálatát? Ráadásul minket is erősít – még ha nem is ez lebeg a szemünk előtt cselekvés közben –, ha észreveszik és értékelik szolgálatainkat.

Vagyis nem maga a hála, a köszönet kifejezése a probléma, hanem ha ez nem őszinte, és nem érdekmentes.

Javasolom, hogy olyan szemmel nézzük Jézus esetét és a mi életünk eseményeit is, amivel az igazi, mély, tiszta értékeket vehetjük észre!

Magyar László, Székesfehérvár

Március 30., kedd

Jn 13,21-33, 36-38

Júdás, Péter – árulás, megtagadás

A nagykeddi evangélium már az utolsó vacsora legkomorabb részletét eleveníti fel.

Az emberi közösségeknek sajnos mindig része volt az árulás, meghasonlás, megtagadás. Fiatalabb koromban nagyon megütköztem azon, ha egy híres regényben kitudódott az áruló neve, akár a várvédők között, akár a grundon, vagy ha egyházon belül lett valaki ügynök, besúgó. A megvetés és a gyűlölet hamar véleményt alkotott, de mikor jobban utána olvastam, akkor jöttem rá, hogy mindegyik árulás mögött van egy kisebb tragédia, félelem vagy fenyegetés és kényszerítés, a hit és a biztonság elvesztése.

Jézus, bár előre látta barátai gyengeségét, türelmes és megbocsátó volt, fontosabb volt neki, hogy közössége egyben maradjon, tovább éljen.

Júdás – aki szerette a pénzt és talán szikárius volt, többet várt Jézustól – nem tudott megbirkózni tetteivel.

Péter – a mindig fogadkozó – még fel tudott állni többszöri megbotlásából, és bizalommal indult újra mestere után.

Sokszor úgy vagyunk mi is, mint Péter. Ha nem is követünk el teljes árulást, komoly helyzetben a „kényelmes” tagadást választjuk.

Tegyük fel a kérdést magunknak: táplálom-e nap mint nap a hitem, erősítem-e emberi kapcsolataimat, hogy ne kelljen megtagadni a jézusi utat?

Bognár Péter, Székesfehérvár

Március 31., szerda

Mt 26,14-25

Vajon Jézus milyen szempontok alapján választotta ki a tanítványokat? Ha rá kell vágnom a választ, azt mondom, hogy azokat választotta, akik majd a leghűségesebben követik Őt, és a leghatékonyabban hirdetik tanítását. Akkor viszont hogyan került közéjük Júdás? Jézus tévedett vele kapcsolatban? Félreismerte őt? Vagy azért választotta, hogy – mint a katolikus tanítás mondja – beteljesítse az Írásokat? A 27. fejezetben Máté evangélista is visszautal Jeremiásra a 30 ezüstpénzzel kapcsolatban.

Tudjuk, a 12 tanítvány Izrael 12 törzsét jelképezte. Jézus azon szándékát szimbolizálta, hogy amit mond, azt Izrael egészének mondja. Júdás „meghívása” számomra azt jelenti, hogy Jézus nem csak a jószándékúakat, nyíltszívűeket szólítja meg. Hanem a megkeseredetteket, a rossz szándékúakat is. Jézusnak, Istennek mindenkihez és mindenhez köze van. A nehéz esetekhez, a reménytelenekhez is. Nekem szinte mindig van újabb és újabb ötletem, hogy – általában másoknak – mit kellene mondaniuk, tenniük az ilyen emberekkel. Nem adom fel...

Jézus ebben a részben azt mutatja meg, hogy abból a helyzetből sem menekül el, ahol már nincs ötlete. Jézus – talán kezdettől fogva – akarta, hogy szembesüljön ezzel a helyzettel. Az életének része legyen. Nem tudta, mit tehetne Júdással, Júdásért. De vállalta ennek a helyzetnek a következményeit, még akkor is, ha az életébe került.

Mustó Péter mondja, hogy „a megszegyenülésben is benne van Isten, azt is Isten teremtette.” (Érted vagyok, 2019. április) Többen tiltakoznak ez ellen. És amikor kiszolgáltatottnak, megalázottnak, vesztesnek, tehetetlennek érzem magam, az én zsigeri reakcióm is az, hogy Jézus már nincs mellettem.

Szeretném nemcsak az eszemmel tudni, hogy Isten jelen van ott is, ahol mások helyzetét, vagy éppen a magamét kilátástalannak látom, a jelenléteket haszontalannak gondolom. Ha már nincs más lehetőségem, a tehetetlenségemben, reménytelenségemben is megjeleníthetem Jézust.

Tanos Gábor, Székesfehérvár

Április 1., Nagycsütörtök

Jn 13,1-15

Az utolsó vacsora indító momentuma olyan esemény, amelynek a krisztusi egyházak gyakorlatában hosszú, máig tartó utóélete van. A keresztények már korán megsejtették és áthagyományozásra méltónak tartották, hiszen ez nem csak egy jelentéktelen részlete volt az ünnepi készületnek, hanem egy alapvető tanítás hangsúlyos mozzanata.

Az emberi testnek vannak alapvető szükségletei, ezek közé tartozik a tisztálkodás. A zsidóság körében ráadásul a megtisztulás a testi vonatkozásokon túl szimbolikus, sőt vallási, rituális jelleggel is bírt.

Jézus tisztában volt ezzel: egész tanítása és cselekedetei ebbe a közegbe ágyazódva jelentek meg. Adásra, szolgálatra és békeségteremtésre, valamint a szeretet közösségalkotó erejére alapozott tanítása ebben a jelenetben is megfelelően szemléltetett elméleti és gyakorlati megerősítést nyert.

Ezt célozza a Péternek címzett jézusi mondat is: „Ha meg nem moslak, nem vagy közösségben velem.” Azután a többieknek is megerősíti: „Ha tehát én, az „Úr” és „Mester” megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát.”

Saját korunkban és életünkben miként jelenik meg a szeretetből fakadó „lábmosás” és annak közösség-teremtő ereje?

Eszembe jut a szomszédomban meglehetősen szerény körülmények között, a szüleitől örökölt apró panellakásban élő, a „civilizált” lakótársak által némileg lenézett 65 év körüli elvált férfi. Korábban fizetése nagyobb részét a környékbeli kocsmákban hagyta, ahol a mulandó mámoron túl cimborákra lelt. Egy-két ilyen – mára többnyire az utcán élő hajléktalan – ismerősének hetente egyszer megengedi, hogy feljöjjenek hozzá és tisztálkodjanak, borotválkozzanak, rendbe tegyék magukat. Még egy kis közös uzsonna is belefér, azután elköszönnek és ki-ki megy a dologtalanságára, vissza az utcára.

Aztán gondolkodom arra az ápolónőre, aki a műszak előtt-után a panelházban lakó három idős, egyedül élő hölgynek ellenszolgáltatás nélkül segédkezik az önellátásban. Kérdésekre elmondta, hogy tagja egy vallási közösségnek, ahol többen is vállalnak önkéntes segítő feladatot, majd erről egymás közt megosztják tapasztalataikat.

Gondolok saját kisebb és nagyobb közösségem tagjaira is, akik közül többen időt és energiát nem kímélve segítik a rászorulókat, fogyatékkal élőket.

Lelki vonatkozásban felelevenedik bennem egy találkozás egy régen látott ifjúkori ismerőssel. Csak úgy áradt szavaiból a keserűség, a kudarcok okozta reménytelenség. Éreztem, hogy szüksége lenne a megtisztulásra. Sokáig hallgattam, aztán mikor éreztem, hogy kibeszélte magát, elmondtam neki, hogy engem mi vagy ki szokott segíteni kikeveredni a tudati és érzelmi hullámvölgyekből. Meg hogy egy jó lelki közösséghez tartozás szükséges ahhoz, hogy felvérteződünk a megpróbáltatásokkal szemben. Érdekes volt látni az arcát, ahogy a szemöldökráncoló kifejezéséből, elrövedő tekintetén át, kisimultak a vonásai. A végén megölelt, és azt sóhajtott: „Istennek hála, de jó, hogy találkoztunk!” Valóban, Isten – aki maga a tiszta szeretet – képes (közvetlenül vagy embertársunk útján) megtisztítani sötét gondolatainkat, elporosodott akaratunkat, kifakult érzelmeinket.

Mondjunk neki hálát ezen a napon is!

Pakodi Gábor, Székesfehérvár

Mai örömhírünk a teljes szenvedéstörténetet öleli fel. Ugye, milyen groteszk képzavarnak tűnik? Hát, hogy lehetne örömhír a szenvedéstörténet?!

Maga a történet kétségkívül meglehetősen lehangoló. Jézus éveken keresztül tanítja a népet és szűkebb baráti körét, majd épp' ebből a szűk baráti körből hozza rá valaki a katonákat. Ezután elfogják, elítélik, keresztre feszítik és eltemetik. És ha csak ennyi lenne a történet, biztos, hogy nem örömhírként emlegetnénk.

Örömhírré sokak szerint a későbbi folytatás, a feltámadás teszi. A feltámadás perspektívájából nézve úgy tekinthetünk a kereszthalálra, mint egy életmentő műtét ejtette sebre. Fájdalmas a seb, de a nagyobb jó, a gyógyulás elérésével már eltörlődik a jelentősége.

Úgy gondolom, Jézus élete, ami a kereszthalálba torkolt, önmagában is érték. Nagy örömforrás a mennyben és a mi életünkben is. Jézus előtt általános vélekedés volt (ugye tehetjük ezt így múlt időbe...), hogy az ember nem tudja leélni az életét úgy, hogy közben ne vétene az isteni törvények ellen, hogy közben ne menne szembe „tudva és akarva” Isten akaratával. Jézus élete épp' azt mutatja be, hogy mégiscsak lehet. Mégiscsak le lehet élni egy életet úgy, hogy – még ha egy-egy emberi hiba fel is bukkan –, az ember végig harmóniában marad Istennel, végig követi Isten szavát, ami a lelkiismeretébe van írva. Jézus ebben valóban korszakváltást hozott. Nem kereste a halált, de feltétlen, viszonzást nem követelő szeretete miatt felvállalta. Inkább vállalta a halált, mint hogy lelkiismeretének ellentmondva elhallgassa Isten üzenetét, vagy erőszakot alkalmazva védje meg magát.

Engedjétek meg Dombi Feri bácsi nyomán egy provokatív állítást: Miért vállalta Jézus a kereszthalált? Hogy Ő üdvözüljön, vagy hogy mi üdvözüljünk? A szokásos válasz az, hogy a mi üdvösségünkért halt meg. Pedig az emmauszi tanítványoknak ezt mondja: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” Itt Jézus szerint az ok az, hogy Ő üdvözüljön...

Így tehát mégiscsak örömhírről van itt szó. Jézus teljesítette küldetését. Átadta az Atya üzenetét, önközlését úgy, hogy közben mindvégig követte lelkiismerete szavát, mindvégig harmóniában maradt az Atyával. Ami nem is olyan könnyű, mint gondolnánk, hiszen úgy tanultuk, hogy Jézus valóságos ember is – ennek minden kísértésével, emberi nehézségeivel együtt. Az így leélt élet következményeképp pedig visszatért az Atyához, visszatért a színről színre látás állapotába.

Én milyen értékeket látok Jézus életében? Az Ő élete nyomán hiszem, hogy lehetséges Istennel harmóniában élni az életemet? Töreksem erre? Hol szoktam rendre felsülni a próbálkozással? Hol találok örömet Istenkapcsolatomban? Velem, általam mit üzen az Atya a világnak? Én mit vállalok fel az üzenet átadása érdekében?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

Sokszor úgy indulunk neki bizonyos feladatainknak, hogy már rutinszerűen csináljuk, gondolkoznunk sem kell rajta, mert „így szoktuk”.

Amikor viszont nem várt esemény megváltoztatja a dolgok menetét, tanácstalanul állunk, nem tudjuk, mihez is kezdjünk tulajdonképpen. Azt az egyet tudjuk, hogy ahogy eddig csináltuk, az valamilyen okból kifolyólag most nem fog működni.

Hasonló helyzetbe kerül Mária és a vele tartó asszonyok is, amikor a bevett szokás szerint indulnak megkenni a keresztre feszített Jézus holttestét.

Nem várt akadályba ütköznek. Hiába keresik Jézus testét, legnagyobb rémületükre csak egy angyalt találnak, aki azt mondja nekik, hogy ne is keressék, hiszen Jézus feltámadt. Ellenben vigyék ennek hírét tanítványai körében, és hogy Galileában még látni fogják Őt.

Ha viszont egy sorral tovább olvasunk, azt látjuk, hogy az asszonyok futva és megrettenve menekültek, teljesen letaglózva a történetektől, és nem szóltak senkinek semmiről. Félelmük megbénította őket, nem mertek a fehér ruhás ifjú üzenete szerint cselekedni.

A változás, az eddig begyakorolt módszerek megváltoztatása, a komfortzónánkból való kilépés nagy bátorságot igényel.

Vajon merünk-e változtatni, van-e bátorságunk új utakat keresni, ha a megszokotton már nem járhatunk?

Tanos-Bognár Diána, Székesfehérvár

Április 4. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Velünk az úton!

Jézus arról biztosította övéit, hogy „velük lesz a világ végéig”. Azt állította: „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben, ott leszek köztük”. Amikor az ősegyház az istentiszteleti lakomát, a szentmisét ünnepli, tudatában van Jézus jelenlétének. A „Maranatha”, a feltámadt és visszatérő Úr megvallása a palesztinai egyháztól ered: „Urunk eljött, jelen van.” A keresztények hite szerint az Eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt és megdicsőült Krisztus. – Valójában a Feltámadtban gyökerezik az egyház léte.

Az emmauszi tanítványokról szóló szakasz talán a legszebb és leghatásosabb húsvéti leírás. Két tanítvány, akik Jézus tágabb köréhez tartoztak, útközben találkozik a feltámadt Jézussal. Lukács evangélista nem történetíróként tudósít, nem is úgy ír, mint a húsvéti hit védelmezője, hanem húsvéti örömet akar kelteni, lángra gyújtani a szíveket a feltámadt Jézus iránt.

Ketten mennek! Csalódottak, tanácstalanok, szomorúak. De legalább ketten vannak. Így elviselhetőbb... A húsvéti üzenet hihetlensége köti le őket: egy holttest nem kelhet újból életre. Hallottak az asszonyok híradásáról, tanítványtársaik tapasztalásáról, akik látták, hogy a sír üres. Az üres sír elegendő, hogy hitre juttassanak? Vagy csak a személyes tapasztalás lehet meggyőző erejű?

Értelmük csődöt mondott, hiába hallgatták a Mester igehirdetését, látták a csodáit. Hiába gondolták nagyhatású prófétának. Reményüket mintha mégsem veszítették volna el teljesen. „De” üres a sír... hátha... Találkozni kellene, látni! Mert a hitre jutáshoz szükséges értelmi odafordulás kell, és nyílt szív. Az „idegen” magyaráz nekik.

A názáreti Jézusról szóló apostoli igehirdetés a működésének leírásával kezdődik, majd a halálra adásáról beszél, utána a diadalmos feltámadás következik. Krisztus hirdetésének záróköve a feltámadás. Az Írások segítenek a megértésben – szent páli fordulat! Milyen írások? Azok, amelyek azt a Messiás-képet tükrözik (mert vannak ilyenek!), amelyet Jézus megvalósít, amely egyezik Istennek azzal a képével, hogy ő nem a hatalmasok, hanem az elnyomottak pártján áll. Ennek értelmében hirdette Jézus az evangéliumot a szegényeknek, elesetteknek, Ezért az evangéliumért került szembe a farizeusokkal, a nép vezetőivel. Ezért kellett szenvednie és meghalnia. A szolgálat útját járta, és hirdette az ellenségre is kiterjedő szeretetet. A magyarázat nem volt elég a két tanítványnak, „oktalanok”. Nem ismerték fel.

A vendég a vacsorán átveszi a házigazda szerepét. Megtöri és odanyújtja a kenyeret. Azonnal megnyílik a szemük. Visszaszaladnak Jeruzsálembe a tanítványokhoz, Egyértelműen állítják, hogy a kenyértörésben ismerték fel. Ma már tudjuk, hogy ez az üzenet célzott tanítás: az eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt Krisztus. Jó tudni: nem csupán a „keresztáldozat megújítása”, hanem a feltámadt Krisztusra való emlékezés, a vele való találkozás színtere (lehet). „Ugye lángolt a szívünk”, amikor kisközösségben – például egy jó lelkigyakorlaton – ünnepeltük az eucharisziát?

Életutunkat nem járjuk egyedül. Hinnünk kell, hogy Jézus velünk van, amikor együtt vagyunk az eucharisztia ünneplésekor, amikor ketten- hárman együtt vagyunk az ő nevében, amikor magányosan olvassuk üzenetét, és leginkább akkor, amikor üzenete értelmében a szeretet cselekedeteivel fordulunk a rászoruló embertestvérünkhöz!

Horváth József, Tata

A most következő gondolatokat még november utolsó két hetében forgatom magamban, a majdani elmélkedésre készülve. Szeretnék olyan mondatokat megfogalmazni, amik a 2021-es Húsvét hétfőn igazán jelentenek valamit, nem általános közhelyek. De a földi idősikban létezők között senki sincs, aki tudná az elkövetkező négy és fél hónap történéseit. Hihetetlen egybeesés, hogy a Húsvét, mint keresztény ünnep szól éppen az élet-halál kérdéséről, mibenlétéről.

Novemberben ugyancsak benne vagyunk a kétségtelenül sok és váratlan halált előidéző világjárványban. Nem tudom függetleníteni magamat (hiszen a létemhez tartozik a gitáros-énekes mivolt) az ezzel összefüggésben keletkezett daloktól. A még márciusban született „Könyörgés”-től, ami jobb híján az augusztusi virtuális BNT igeliturgiájába, Kovács Laci „Hang”-játékába is bekerült. A Bokros gondolkodásra nagyon jellemző, hogy figyelünk azokra, és érteni is próbáljuk a Teremtőről megfogalmazott gondolatait azoknak, akikre felnézünk az Úton-járásunk során. Nevezetesen Jézus, Mária, az apostolok, az evangelisták, Pál... Gyurka bácsi... Emiatt volt a talán milliós nagyságrendű írógépbillentyű leütés, a rengeteg elmélkedés, ima, előadás. Emiatt írónak a mai napig ezek az elmélkedések. Azokban az augusztusi napokban keletkezett „Az ébredés dala”, aminek ugyancsak köze van a világjárvány értelmezéséhez, a remélhetőleg minél félelemmentesebb megéléséhez. Térjünk rá ennyi bevezető után a mai evangéliumi igehelyre.

Emlékezetem szerint a mai szituációban hangzik el először (aztán majd jó néhányszor) a „Ne féljete!” Kétezer év távlatából is dübörög az üzenet: „Ne féljete”. Ma ráadásul már tudjuk is, hogy mennyire gyengíti az olyan nagyon fontos immunrendszert a félelem. Az ezutáni továbbiak, kezdve az örök (alkalmazottak) lefizetésén, utasítgatásán, folytatva a vallási-társadalmi vezetők kapkodásán, probléma megoldási képtelenségén, az emberek félreinformálásán. Mintha napjaink történései lennének. Szinte mindenki azzal foglalkozik, hogy mi az igazság. Jézus vallatása során is elhangzott a kérdés. A Bokor a maga létevel, életjelenségeivel kezdettől fogva ennek az „Igazságnak” a megismerésére, kimondására és terjesztésére törekedett. Tenné ezt ma is, ha lenne élettere. De a „vallási vezetők” ... Azt gondolom, hogy ez nem üldözési mánia, hanem a realitásokkal való szembenézés. Miközben ezeket a gondolatokat formálgatom, olvasom a ránk ömlő járványos hírek mellett szinte észre sem vehető időjárási retteneteket (sosem tapasztalt hurrikánok, szelek, özönvizek, havazások, hidegek, melegek, mezőgazdasági károk...). Valamikor a kilencvenes évek elején kb. két év után egy barátom azzal hagyta el a közösségünket, hogy ti ilyen bugyuta idétlenségekkel is foglalkoztok, mint ökológia, környezetszennyezés. Ezután vagy huszonöt éven keresztül járt dolgozni napi 150 kilométert autózva. Igen, ilyen bugyutaságok felől is gondban vagyunk. A pandémia megjelenése nyomán megállított világgazdaság, világturizmus, fesztiválosdi, értelmetlenségig fokozott hivatásos sporttevékenységek, a fogyasztói hedonizmus három hónapos stopja lehetőség lett volna a világméretű halálszekér rúdjának elfordításához. Ehelyett jött a nyári három hónapos újra beinduló pörgés. Persze tudjuk, a munkahelyek, a szolgáltatások, az egymásra épülő emberi tevékenységek ... Közben elhangzott, hogy nem jó ez így, emberek! Nem is jó, mert jött a félelmetes ősz, tél... a reményt keltő tavasz, a Húsvét, az így-úgy értelmezett Feltámadás ... Ki mit élt meg az elmúlt egy év alatt, ha egyáltalán él még. Dúldolgassuk együtt: „Te vagy az Út, az Igazság, Te vagy az Élet...”

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Mária kint a nyitott sír szájánál sír. Bent két angyal ül fehér ruhában. Jézus fekhelyének két végén. — Asszony miért sírsz?

Elvitték az én Uramat és nem tudom hová tették!

Mária háta mögött maga Jézus állt, de nem ismeri fel elsőre.

— Asszony miért sírsz? Kit keresel?

Lassan nehezen felismeri a Mestert Mária.

Jézus: — Ne tarts fel engem, mert még nem mentem fel az Atyához. Menj el a testvéreimhez és mond meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenünkhöz.

Mária vitte a hírt a tanítványoknak. Láttam az Urat! és hogy ezeket mondta el számára.

A Jézushoz megtért Mária ott állt a Mester kivégzésekor, keresztjénél, látta megaláztatását, szörnyű kínjait, a borzalmas vérfürdőt. A meggyötrött, kiszenvedett holttesthez jött. Rajongva szeretett Jézusához. Kinek lábát hajával törölgette egykor.

A holttest hűlt helyén angyalok ültek, akik nem adják meg a választ arra, hogy miféle sírablók és milyen szándékkal távolították el szeretett Jézusa összetört testét. Jézus nem hasonlított Mária által feltételezett valójára. Így látni az Urat felfoghatatlan öröm. De ki fogja elhinni majd az Ő női csacsogását? Hiszen önmaga számára is felfoghatatlan az élmény.

Én kit keresek? Azt a Jézust, aki egy az egyben (háromban) azonos Atyjával, a Szeretet Istennel?

Aki észreveszi, amikor egy ember sír, mert elbírhatatlan a vesztesége. Nem csak egy különlegesen szeretett személy lett oda, hanem eddigi életéből is mindaz, amiért élnie érdemes volt. Akiért, és akitől lehetett és megérte változni, felforgatni egész addigi életét. Tiszta lappal kezdeni újra. És tessék. Megölik, eltemetik és még a hullarablók is magdalai Mária szívét döntik romba, kétségbeesésbe.

Ebből az állapotából hibáztathatja bárki őt ezért, mert nem ismeri fel első rápillantással Mesterét?

Mária közlendő üzenetet kap Jézusától tanítványai felé. Haza várja már Őt Atyja. Nem, mint tékozló fiút, hanem mint szeretett fiát.

Az Ő Apucija a mienk is. Istene a mi Istenünk szintén!

Valóban?

Ezt az Istent kerestem? Jézus Istenére leltem.

Jézusé lettem? Ő meg az enyém?

Mondom mindenkinek, aki hajlandó erre szánni percek, órákat? Amikor mondom Jézus igaz sztoriját érdekessé tudom tenni ezt a többieknek? Engem nem néznek kérésznek vagy hullarablónak? Hihetőek tőlem Isten számba adott szavai?

Csontos Barnabás, Budapest.

Április 7., szerda

Lk 24,13-35

Az emmauszi tanítványok: sok – kettő – egy...

Szeretem ezt a történetet, mert annyira életszerű! Talán nem a fel-nem-ismerés, vagy az eltűnés tekintetében, hanem az emberi viselkedésben.

A tanítványok **sokakkal** együtt voltak letörtek. Komoly tömeg elvárásait vetítették rá Jézusra, amikor evilági felszabadítást vártak tőle. Ha sokan búsulnak együtt, akkor bizony megsokszorozódik a bánat, mert mindenki kicsit „rálícitál” a másikra. Nem azt vizsgálja ilyenkor az ember, hogy kinek-kinek személyesen mi a bánata, hanem „habosítja” a nagy, sötét, mindent beborító felhőt.

Igaz: amikor örömteli felismerésre jutnak ez a két vándor, akkor is **sokakhoz** sietnek vissza (bár ez a „sok” azért biztosan kevesebb, mint a népevért váró tömeg!). A tizenegy és a társaik együtt szomorkodtak, és aztán bizonyára együtt örültek az újabb jó híreknek.

➤ Így vagyunk ezzel mi is: könnyen bekapcsolódunk a kórusba, erősen hat ránk a tömeg...

Emmausz felé **két** tanítvány megy: nem egy: egyedül, és nem több: társaság. Két ember tud egymásra hangolódva beszélgetni. Itt már egymásra-figyelésről van szó: személyes érzések és gondolatok megosztásáról. Lehet, hogy csak visszahangozták egymás gondolatait, de ezek már biztosan a saját gondolataik, a saját szavaik, a saját érzéseik, a saját panaszai, a saját értetlenkedéseik voltak. Vélhetően nem vitatkoztak, hanem ki-ki elmondta, mit gondol, a másik meg talán csak hümmögött rá.

➤ Ha ott a másik, pontosan meg kell fogalmaznom, hogy mi bánt, vagy minek örülök – a másik csak így érthet meg. Sőt: milyen sokszor még így sem ért...

Jézus **egyedül** jött felénk: akinek rendben van a belső világa, az nem fél a magánytól, de nem is ragaszkodik görcsösen hozzá. Az szóba tud állni másokkal, annak kiforrott és megosztható gondolatai vannak. Világosan, összefüggéseket megmutatva beszél. Nem siet előre, de nem is akaszkodik az útitársak nyakába: ha marasztalják, marad; ha legyintenek rá, továbbmegy. És tud úgy beszélni és cselekedni, hogy

érthetővé váljon a rá figyelők számára: az ő nyelvükön, az általuk értett gesztusokkal dolgozik: magyaráz és mutat, de nem oktat ki és nem hengerel le. Meggyőző lesz, de nem nyomasztó

➤ Vajon mennyit tanultunk már el Jézustól ilyen téren? Mennyire követjük a jó, az eredményes – lelkesítő! – példát?

Schanda Bea, Budapest

Április 8., csütörtök

Lk 24,35-48

Jézus a feltámadást követően elmegy a tanítványokhoz, akik halálra rémülnek, mert azt hiszik, szellemet látnak. Nehéz napokat élnek, szomorúak, gyászolnak, összezavarodtak, oda a hitük és a minden reményük. Jézus megmutatja nekik a kezét és a lábát, enni kér tőlük, és eszik velük.

Nem neveti ki őket, nem fölényeskedik, nem hányja a szemükre, hogy korábban már beszélt róla, hogy szenvednie kell. Megéri a félelmeiket, a hitetlenségüket.

Nem lehet pöffeszkedőn, öntelten segíteni. Nem lehet, ha különben érzem magam a másiknál.

Oda kell mennem az illetőhöz, le kell ülnöm mellé, meghallgatnom, együtt lenni vele. Ha fél, nem beszélhetek neki okos felnőtt módjára arról, hogy a félelme alaptalan, bele kell helyezkednem a félelmébe. Ha szomorú, és sötét gondolatai vannak, akkor nem erőltethetem rá a vidámságot, hanem átveszek a szomorúságából valamit, követem őt az élet árnyékos oldalára.

Így működik az emberség, az együttérzés, az empátia. Mert a segítség nem arról szól, hogy én jó embernek érzem magam. A valódi segítség mindig arról szól, hogy akinek épp' segítünk, ő jobban érezze magát. A valódi empátia nem arról szól, hogy én vagyok olyan jó, hogy segíteni próbáljak rajtad megértéssel, bölcs szavakkal, hanem arról, hogy odamegyek, ahol te vagy, és átveszek valamit a te nehézségedből, és veled vagyok.

Tapintattal, alázattal, együttérzéssel.

Akkor talán felnyílik a másik szeme az Igazságra és a Szeretetre.

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

Április 9., péntek

Jn 21,1-14

Jézus ismét megjelenik a tanítványoknak – a halászoknak, a „fiainak” –, keresztrefeszítése és feltámadása után harmadszor. A tanítványok visszatértek Galileába, heten voltak együtt, és (úgy képzelem) nagy lehetett közöttük a bizonytalanság. Mit tegyenek? Hogy folytassák az életüket? Mi a feladatuk? Hogy kezdjenek hozzá? Találkoznak-e még Jézussal? Aztán Péter, a tette kész, munkát mindig két kézzel megragadó tanítvány egyszer csak megelégedi az üldögéléssel (mert tegyük fel, üldögéltek), felpattan és közli a többiekkel, hogy elmegy halászni. A többiek pedig követik, és az első sikertelen próbálkozás után Jézus segítségével óriási fogással térnek vissza.

A szentírási rész kulcspontja Jézus megjelenése a parton, legfontosabb fordulata pedig a csodás halfogás és a tanítványok lélegzetelállító felismerése: Jézus segített nekik. Legemlékezetesebb pontja számomra azonban az a mozzanat, ahogy Péter munkához lát. Nem utasít senkit, nem kér, nem kérdez, nem tanácskozik. Csak bejelenti: elmegy halászni. A Jézus elvesztése utáni bizonytalan és félelmet keltő időszakban úgy találja meg az egyensúlyt, hogy folytatja azt a munkát, amihez igazán ért. Lesz, ami lesz, visszatér a halászat ismerős ritmusához, ahhoz a tevékenységhez, amely nem csak ételmezt hoz, de ismerős mozzolataival keretet is ad az élethez. És milyen jól teszi: a tanítványok hamarosan megerősítést, majd útmutatást is kapnak Jézustól. Ez a péteri elszántság rokonszenves és felemelő is egyben, hiszen a túlzásokra hajlamos tanítvány most a legjobb irányba indul.

2021 első negyedéve már eltelt. A sok nehézséget és bizonytalanságot hozó 2020-as év után tudtunk-e Péterként viselkedni? Stagnáltunk vagy cselekedtünk? Üldögéltünk vagy hozzáfogtunk ahhoz, amihez értünk? Ha kétség vagy bánat gyötört, vissza tudtunk-e térni az ismerős, értékes feladatok ritmusához? Ki tudtuk-e jelölni a megtartó feladatot? Képesek voltunk-e úgy fogalmazni, hogy a körülöttünk lévő, a családjaink, a közösségeink velünk tartsanak? Tudjuk, hogy Péter nem volt hiba nélkül való, a szentírási

történetekből olykor forrófejű, olykor gyenge, esendő ember képe rajzolódik ki. De ennek csak örülhetünk: ha neki sikerült, nekünk is sikerülhet. Mondjuk tehát Péterrel: „Megyek halászni.”

Végh Veronika, Budapest

Április 10., szombat

Mk 16,9-15

Egy héttel vagyunk húsvét után. Még a feltámadás eseményei köszönnek vissza az evangéliumokból. Márknál nagyon hitetlen mindenki. Hiába találkozott Jézussal Mária Magdolna, és az emmauszi tanítványok, elmondásukra nem hittek, csak amikor személyesen jelent meg a tizenegy apostolnak és már saját szemükkel látták.

Milyen remek emberek vagyunk mi (akik ugye elmékedéseket olvasunk még Húsvét után is!), hogy látatlanban is hisszük, hogy Jézus feltámadt, él., és köztünk van., beszélhetünk vele., segít., része az életünknek...

Na de mi, hogy lehetnénk biztosak abban, hogy feltámadt? Mert az apostolok mondták? Hiszen egymásnak sem hittek! (Az érthető, hogy Mária Magdolnának nem, hiszen belőle hét ördögöt is ki kellett űzni.)

Mi nem láttuk Őt, és nem is beszéltünk olyannal, aki látta.

Találkoztunk olyannal, aki megtapasztalta, megérezte, segítséget, erőt kapott. Hiszünk neki? De ki találkozott olyannal, aki látta az Urat? Sajnos igazán ritkán kapunk odafentről vizuális megerősítést.

Ahhoz, hogy hinni tudjunk, látnunk kell? Hogyan azonosítunk, "hit"-elesítünk enélkül?

Persze-persze, boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek. De milyen boldogok lehetnénk, ha látnánk, ha biztosra mehetnénk! Nem csak érzések, okos gondolatok, sejtések, történetek, hanem valódi találkozás! ...egy kimondatlan, merész álom...

Jézus megrója tanítványait a keményszívűségük és hitetlenségük miatt, mégis a következő mondata ez: "menjetez és hirdessétez az evangéliumot minden teremtménynek". Tehát kételkedő tanítványokat küldött, megtéríteni a világot. Talán a bizonyosság, bizonyítottság túl van értékelve. Talán nem kell várnunk a kételkedésmentes, tökéletes bizonyosságra, talán belefér egy kis hitetlenség, bizonytalanság, csak tegyük a dolgunkat, ... mintha hinnénk.

Még egy gondolat: több fordítás is teremtményt említ, nem embert. Vajon Isten örömhírének továbbadása a teremtett világ felé, milyen plusz feladatot ró ránk?

Bitterné Gyöngyi, Mór

Április 11. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – „Segítő kéz nélkül nehéz járnom utam”

A mai evangéliumot sokféle szempontból lehetne megközelíteni. Lehetne beszélni arról, hogyan tudott a feltámadt Krisztus zárt ajtókon keresztül megjelenni, majd enni a tanítványokkal. Lehetne elmékedni arról, hogy a hitetlenkedő Tamás miként jutott hitre. Vagy arról, hogy milyen fontos a békességkívánással indított küldés. Most mégis egy, a keresztény élet szempontjából különösen lényeges dolgot szeretnék kiemelni – még akkor is, ha kissé ünneprontónak tűnik.

A „Bokor” közösség a *hármaz köteléket* tartja olyan gyakorlatnak, amely megtart és előrevisz a jézusi úton. Az első az imádság, az Isten-kapcsolat. Nem kétséges, hogy mindenki egyetért. A harmadik a kisközösség. Talán erről sincs vita, tehát hogy a társak megtartó ereje megkérdőjelezhetetlen. A második kötelék, amiről most szeretnék gondolkodni, a lelkivezető! Ezen a téren mintha lennének problémák... A Katolikus Egyház Katekizmusa így nevezi: bűnbánat, kiengesztelődés, gyónás, megtérés.

Első megjelenésekor a feltámadt Krisztus az apostolaira lehelt, és azt mondta „*Akinek megbocsátjátok bűneit bocsánatot nyer...*” Súlyos dolgot bízott rájuk és utódaikra, mert a bűnöket egyedül Isten bocsáthatja meg. Hitünk szerint ezzel alapította meg Jézus a bűnbánat szentségét. Mondhatjuk a keresztény életben megtorpanás utáni újrakezdéshez adott építő pillérnek. Miért „rontja” Jézus az ünnepi alkalmat? Nem várható volt? Nem gondolom, hogy célzást akart tenni apostolainak gyáva viselkedésére!

Szomorú tapasztalat, hogy a jézusi úton járás alkalmas eszköze miként devalválódott az idők folyamán! (Tisztelet a kivételeknek, akik helyesen élnek vele!) Gyermekkoromban az elsöpénteki gyónás természetes volt. Az „évente gyónjál” egyházi parancs és az olyan gyónások, hogy „nem öltem, nagyot nem csaltam, a többi bűnnek alávetem magam”... kilúgozták a gyónás, a bűnbánat igazi értelmét. Így már nem jelenthetett előrelépést Jézus követésében. Ma tovább gyérült a gyónók száma. Megfontolandó, hogy ugyanakkor az „egész templom áldozik”, ez külön elmélkedés témája lehetne.

Vissza kellene adni vagy újra fel kellene fedezni a bűnbánat szentségében rejlő lehetőséget. No, nem arra gondolok, hogy pár „bűnöcskével” betérdelni a gyóntatószékbe, és elmormolni a kapott elégtételt. Az őszinte bánatra, a jobbá lenni akarásra gondolok. Mivel mindnyájan saját magunk védőügyvédjei vagyunk, „megdumáljuk még a Jóistent is”. Ezért szükséges egy megerősítő ember, mert „magamat megkötni nehéz”. Egy segítő személy, akinek őszintén beszámolhatok mindennapjaimról, az időm felhasználásáról, az imaéletemről, a szolgáló szeretetről, az apostolkodásomról..., mindarról, amit a saját lelkitükrömben megfogalmaztam.

Ünneprontó volt Jézus? Zavaró vagyok e témával? Van-e „embered”, akivel Isten elé helyezed életviteledet? Nem kellene-e keresni azt a valakit, aki őszinte bűnbánatod, jobbá levésed segítője, aki előtt rendszeresen beszámolhatsz elhatározásaid teljesüléséről?...

Egy a fontos: Ne legyünk langyosak! Ne legyünk „átlagkeresztények”. Még a hideget, a kételkedőt is jobban szereti az Úr, ahogy a laodiceai egyházhoz írt levélben olvasható: „*Ismerem tetteidet. Nem vagy sem hideg, sem meleg. De mivel langyos vagy, kivetlek szájamból.*”

Horváth József, Tata

Április 12., hétfő

Jn 3,1-8

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.” Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Az ember legfontosabb kérdése: Merre menjek? Az elindulás első és legfontosabb lépése az útkeresés. Ha ma elindulsz valahová, beütöd a gugliba a célállomást, s az megadja a legrövidebb és legjárhatóbb utat. Aztán autóval megy, rohan az ember, de nem éri el Isten célját. Minden nap azzal telik, hogy keresed a járható „ösvényt”.

Az ember számára a jézusi út nem sima, sokszor kilátástalan, és céltalannak tűnik. Ez az út nem autópálya, viszont ismeretlen, kiszámíthatatlan, nem olyanoknak való, akik mérlegelnek. Nincs benne a számítógépben. Az ember nem az aszfaltúton halad, ezért sokszor keresztezi a világiak útját. De ha újjászületsz, átadod magad a Léleknek, hagyod, hogy vezessen, vigyen vagy repítsen, akkor célba érsz. Az jézusi ember végül is mindig keresztúton halad.

Deli Gyula, Budapest

Április 13., kedd

Jn 3,7b-15

„...*felülről kell születnetek.*” mondta Jézus Nikodémusnak. „*Hogy történhet ez meg?*” kérdezte Nikodémus, és vele együtt most én is. Kérdezem, mert Nikodémus-korabeli vagyok, és én sem tudom a választ, csak keresni próbálok.

Az újszülött, mikor világra jön, egyfajta halálfélelmet él át. A köldökzsinóron keresztül eddig mindent megkapott, és ez az állapot egy pillanat alatt megszakad. Mindenki körülötte lélegzetviasszafojtva várja, hogy felsírjon, vagyis a tudattalan reflex hatására levegő után kapjon, mert különben...

A biológiai születéskor az életösztön „kényszerít” bennünket, hogy alkalmazkodjunk az új világhoz. Nem így van ez a Lélekből való újjászületéskor, a felülről születéskor. Itt megmarad a „köldökzsinór” is, így választás elé kerülünk: vagy az evilág által felkínált táplálékkal, vagy a Lélek táplálékával élünk. Az evilág tolaakodó kínálatával nem tud versenyezni a Lélek, ha csak a Lélekből szabad döntéssel újjá nem születünk. De hogyan?

A Lélek olyan, mint a szél. Nem látható, csak hallható és érzékelhető a hatása. Hol simogató, biztató, bátorító szellő, hol felborzol, megragad bennünket, sőt néha olyan, mint a sivatagi orkán, mely képes egyszerre átrendezni óriási területeket. Nem látjuk, hogy honnan hová, de a hatását azt érezzük.

Mit tehetünk mi, hogy a Lélek hatása egyre jobban érvényesülni tudjon bennünk? Jézus, egész emberi lényünk kicseréléséről beszél. Kezdve a tudat, gondolkodásmód átalakításától a bűnbánaton, megforduláson (metanoia) át, a Lélekből való újjászületésig. De képesek vagyunk-e egész emberi lényünket kicserélni? Mi nem, de ha befogadjuk egyre nagyobb nyitottsággal a Lelket, a bennünk lévő Lélek képes rá. Ezért talán a legfontosabb: kitárni a szívünket (törekvésközpontunkat) a Lélek felé.

Szerető mennyei Atyám taníts meg Szent Lelked táplálékának valódi ízét megízlelni, hogy ezt követően vágyódjunk is erre a táplálékra. Taníts meg szabadon nemet mondani megkötözöttségeinkre, azaz a Tőled távolító evilági örömeke-táplálékokra.

Bóta Tibor, Budapest

Április 14., szerda

Jn 3,16-21

Isten elküldi Jézust a világba, hogy aki hisz benne, annak örök élete legyen.

A héber teremtéstörténetben Isten kiűzte az embert az Édenből, miután az ellenszegült akarátának. Sorsa a számkivetettség lett és az örök élet helyett a halál. A történet szimbolikája szerint az Édenen kívüli terület a „világ”, az evilág, ahol szellemi értelemben sötétség uralkodik. Isten oltalmán kívül, a vele való közvetlen kapcsolat, vagyis spirituális vezetés nélkül. Ez az a hely, ahol az élet vége mindenképpen halál, és amire Jézus azt mondja, hogy fejedelme a Sátán. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten nem szereti a világot, hiszen ő alkotta, teremtette, és a történet szerint „*látta Isten, hogy minden amit teremtett, igen jó*”. De az ember helyzete az Édenen kívüli világban már kétséges, mert szabad akarattal, de spirituális látás, vezettetés nélkül ezen a helyen sötétségben van. Körülveszi az illúzió, a hamisság, a talmi értékek csábítása. Isten azonban utána nyúl az embernek, elküldi Jézust, aki világosság lesz a számára, és az örök élet ismét elérhető lesz általa. Az ember szabad akarata persze megmaradt, és eldöntheti, hogy elfogadja-e Jézus világosságát vagy nem. Jézus tehát nem ítélni jött, hanem vezetni, visszavezetni az Édenbe, az öröklétbe. Az ő világossága mutatja az utat, és fényében lelepleződnék a világ hamisságai. Az útra lépésnek azonban ára van: meg kell halnia a régi embernek, hogy megszülethessen az új ember. El kell veszíteni mindent ezen a világon, mert a világosság ugyan megmutatja az utat, de azt is, hogy mit kell magunk mögött hagyni, mi az amitől meg kell szabadulni. Ehhez át kell kelni a visszafordító szakadékon, az önelvesztés mélységein. Az Édenbe, Isten országába való visszatérés már a tékozló fiú hazatérése, aki felismerte a világ illúzióját, és hátra hagyta, lemondott róla hazaváró Atyjának szeretete kedvéért.

Jn 3,19-21: hamis ember a világosságban

A hamis ember nem szereti a világosságot, Jézus szerint: "nehogy kiderüljenek a tettei". Más helyen ezt mondja: „*Ti vagytok a világ világossága.*” A világosság tehát a világba jött Jézussal, és tovább terjed követői által, akik most mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek minket, vagy legalábbis kerülnek bennünket. A hamis ember gondolkodása és tettei hátsó szándékokkal terheltek, fondorlat és hazugságok jellemzik. És mivel másokban is ezt feltételezi, a nyílt és egyenes beszéd számára érthetetlen, idegen nyelv. Ezért például munkahelyen a fontos döntésekben mellőzöttek leszünk, de esetenként a családban, baráti körben is kellemetlen beszélgető partnerek. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, és ekkor válunk igazán üldözöttekké, nemkívánatos személyekké, legalábbis abban a közegben. Evilág fejedelme a Sátán, vagyis alapvetően a sötétség, az illúzió, a hamisság uralkodik a világban. A jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik egyedül a

világosságot. Az eddigiekből fontos következmény, hogy egy jézusi embernek ebben a világban hatalmi, vagy fontos döntéshozói pozíciót betölteni igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is "elhomályosulva" csatlakozik a világi értékrendhez, „beáll a sorba”, átveszi a hamisság, a fortély és csalások, hazugságok módszereit. Egy biztos, a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni, mert ez előbb-utóbb belső önmeghasonláshoz, skizofrén lelki állapothoz vezet.

Dombi János, Székesfehérvár

Április 15., csütörtök

Jn 3,31-36

Bennünk van, talán ősidők óta, hogy magasabbra, feljebb, láthatóbbra igyekszünk. Aki magasabbra megy, messzebb ellát. Megnőnek a távolságok, kitágulnak a horizontok. Ami kicsi, elveszíti fontosságát, vagy végképp szem elől tévesztjük. Jézusunk ebben is egész más, mint mi. Itt arról próbál hallgatóinak képet adni, hogy lényegi különbség van Atyánk küldötte és közöttünk, abban is, hogy merre fordul a figyelmünk.

Nagy örömmel ad okot Jézusnak az a tulajdonsága, hogy a "magasabbsága", más valóság lényege nem változtatja meg kicsinyei iránti szeretetét. Onnan is, akkor is közelről lát minket. Nagyon közelről. Belülről!! Hiszen miattunk hozta le e magaslátásokat. Ő a forródrót e két létezés között. Ő az ajtó a két otthon között. Ő maga az élő közvetítés.

Testünk bűvkörébe szorulva, ez után a magasabb rendű létezés után van bennünk a vágy, talán mert onnan jöttünk mi is. Talán érezzük még az „otthoni” illatot, hallunk hangokat, látunk néha fényeket. Főleg így, hogy van, aki onnan jön, van, aki mutat nekünk, hallat, éreztet velünk életjeleket az otthonunkból. Ha mellette akarunk létezni, erősíti, s egyben finomítja érzékenységünket a fontosabb tapasztalatok iránt.

Segítsen bennünket Istenünk Lelke abban is, hogy komolyan tudjuk venni e rezdüléseket, hogy mi is tudjunk valóságokat megélni, tudjuk *átélni* a gáton ezt a mostani létet és megvalósítani abból az igaz hazából -- itt ebben a körülményben -- valamennyit! Ámen

Dombi Zsuzsa, Bánya

Április 16., péntek

Jn 6,1-15

Sokaság követte Jézust. Jól tudjuk, miért – ezt meg is jegyezte János –: beteggyógyítás miatt. Jézus a tömeg láttán Fülöphöz fordul kérdéssel, hogyan is történjen a megvendéglés. Jézust érdekelte, hogyan próbálja megoldani a helyzetet.

Velünk is hasonlóan cselekszik: kíváncsi viszonyulásunkra, leleményességünkre. Ezzel is tanítani akar, itt abban, hogy fogadjuk el a valóságot, erősödjünk a megoldásban.

Ez már lerágott csont, de megemlítem: ha a morzsányimat is megosztom másokkal, Jézustól megsokszorozódva kapom vissza.

A morzsányi pl. lehet élmény, ami erősít, vagy segédkezem a megoldásban, mint a tanítványok a maradék összeszedésében. Jézus élte, -- amit manapság a média nagyon is szorgalmaz -- óvta, védte a környezetet (12), s a maradék értékelését tanította. Amit a tömeg otthagyt maga után, felszedték.

Érthető, hogy királlyá akarják tenni: ilyen király kell a népnek, aki ingyen megeteti. Jézus elillan, imába menekül. Át kell gondolnia, meg kell beszélnie Atyjával, hogy most miképpen folytassa feladatát?

Tanulást, megszívlelést, el-el gondolkodást, Rád bízom, kedves Tesó!

Tölösi Magdi, Bánya

János apostol a szemtanú hitelességével írja le a kenyérszaporítás csodája után Jézus találkozásait tanítványaival. A tömeg jóllaktatása után azért vonult vissza, hogy Atyjával megbeszélje a „hogyan továbbat?”. Hiszen újabb sátáni kísértésnek élte meg apostolai és a tömeg királycsináló törekvését. Miközben bárkába parancsolta övéit, nem feledkezett el róluk. Az imádság közben is szemmel tartotta őket. Mivel látta küzdelmüket a viharos tengeren, utánuk indult, hogy segítsen rajtuk. Nem lévén másik bárkája, a vízen járva közeledett hozzájuk. Rémületükben meghallják Jézus bátorító kijelentését: „*Én vagyok, ne féljétek!*” Ez nem pusztán azt jelentette, hogy nem kísértetet látnak, nem az emberi mesterük hangját hallják, hanem az az Isten szól hozzájuk, aki Mózesnek így nevezte meg magát, vagy amit csak főpapak volt szabad kimondani a szentélyben egyszer az évben. Tehát az Isten van jelen Jézusban, ezért nincs okuk a félelemre. Kijelentése és a vízen járása a tökéletes istenbizonyíték. Közben a bárka partot ért, tehát Jézussal együtt érték el céljukat.

Mit üzen számunkra Isten Szentlelke ezzel az életképpel?

Először is arra tanít, hogy a tanítványság nem egy kellemes csónakázás a tükörsima tavon. A Jézushoz tartozás nem életbiztosítás a követéssel járó nehézségek ellen. Nem vagyunk Isten kivételezettjei. Sőt több próba és szenvedés jut, mint másoknak. Nekünk is sok viszontagságon keresztül lehet csak bejutnunk Isten mennyei országába, mint magának a Mesternek (vö. Lk 24,26.), vagy Pálnak (vö. Apcs. 9,16.)

Másik tanulsága a történeteknek, hogy Jézusra mindig számíthatunk, akkor is, ha nem érezzük jelenlétét. Ő akkor is lát bennünket, ha látszólag nélküle kell küszködnünk. Tudta nélkül semmi sem történik követői életében, ahogy mondja is: „*Hiszen nélkülem semmit sem tehettek*” (Jn 15, 5.)

Harmadszor tudatosíthatjuk, hogy Jézus akkor is közel van hozzánk, ha elfoglaljuk magunkat különféle teendőinkkel, bajainkkal, ügyes-bajos dolgainkkal. Számos esetben utólag vesszük csak észre, hogy ilyenkor is velünk volt, hiszen megígérte, hogy „*Én veletek vagyok mindennap a világ végéig*” (Mt, 28,20).

Végül Szentlelke biztosít arról, hogy ha készek vagyunk befogadni életünk hajójába, vagyis engedjük, hogy mi legyünk az Ő keze, lába, szeme, szíve, akkor máris a helyünkön vagyunk. Oda érkeztünk meg, ahová menni szándékozunk: földi és mennyi Országába.

Várnai László, Nagykanizsa

Április 18. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – Tanúi legyünk!

A kereszténység mindent egy lapra, a Húsvétra, Jézus feltámadására tett fel. Ahogy Isten léte, úgy Jézus feltámadása sem bizonyítható egyértelműen. Megfontolandó a húsvéti események tanúinak vértanúhalála! A négy evangélista különböző módon meséli el a húsvéti történéseket. A hitvédelem mindig nagy energiákat fektetett abba, hogy Jézus feltámadását megcáfolhatatlan érvekkel bizonyítsa. A feltámadás és Jézus áldozati bárány szerepe Szent Pál megtérése után élesen összekapcsolódott. Sokat köszönhetünk neki, mert sikerült elhárítania a legfőbb akadályt Jézus üzenetének terjedésének útjából. A zsidók körében kudarcot valló evangelizációt kiterjesztette minden nép felé. Ki tudja, nélküle meddig tarthatta volna magát az apostolok közössége az ellenséges környezetben.

A keresztény hittartalom és az egyházi intézményrendszer kiépítése elsősorban Pálnak köszönhető. Igehirdetői útjain írt levelei nem mutatnak túl sok hasonlóságot Jézus stílusával, szellemiségével. Jézus a morált hirdette, Pál a kereszthalált, az áldozatot helyezi előtérbe. Mintha a leveleknek sikerült volna háttérbe szorítaniuk a valamivel később íródott evangéliumokat. Nem véletlen, hogy az egyház tanításában több hivatkozást találunk Szent Pál leveleire, mint az evangéliumokra.

Vajon az egyház miért választotta a páli vonalat, és helyezte fókuszba a szenvedéstörténetet és a feltámadást? Talán ezzel üzenté, hogy ha Jézus feltámadt, akkor van remény az egyszerű embernek is a földinél sokkal fényűzőbb életre a halál után? Talán mert a szenvedéstörténet kellően kegyetlen, véres ahhoz, hogy a legridegebb lelkűek is megborzadjanak – és a kivégzést követő feltámadás olyan happyendet jelent, amely kielégíti a csodákra éhes embert?

Jézus tanítása élő és igaz marad, bármilyen támadás éri is a feltámadásba vetett hitet. Jézus küldetésének lényege örök érvényű marad! Például: „Amit akarsz, hogy neked tegyenek, te tedd!” A feltámadás, a halálon túli élet hit kérdése marad. Lehetséges, hogy emiatt sokan kívül rekednek az egyházi körön!

A keresztény vallás 2000 éve büszkén vallja, hogy Jézus feltámadt. A vallási alapállás nem valódi, ha nem hatja át teljes egészében a cselekvésre sürgetés a Mester által meghirdetett Isten Országa építése ügyében. A tanítványok karizmatikus tevékenysége, amelyet Jézus nevében hajtottak végre, meggyőzte őket, hogy keresztre feszített Mesterük még él, és rajtuk keresztül tevékenykedik. Számukra Jézus feltámadt a halálból. Ha csak a sírig lát a szemünk, a „születünk és meghalunk” szomorú életösszegzés marad, ha hiányzik a feltámadás és az örök élet boldog reménye; ha hiányzik az örömhír, hogy Isten Atyánk, aki szeret, akkor a reménytelenség súlyos teherként nehezedik ránk. Csak a bizalom szabadíthat fel. A bizalom, amely megvolt Jézusban az Atya iránt, és amely megőrizhet bennünket is a nehézségek közepette a Jézus által tanított és élénk élt úton.

Horváth József, Tata

Április 19., hétfő

Jn 6, 22-29

A történet tömegjelenettel kezdődik, ösztönnel, a valóság és a látszat kettősségével, felszínes kérdés feszültségével.

Mindez jó alap Jézusnak, hogy elmondja tanítását, hogy felmutassa az Atyát, hogy válaszukkal személyes kapcsolatba emeljen magával. Micsoda ívelés ez a véges és a végtelen között, micsoda rend ez, ahol a lépcsőfokok hierarchiája Egységet szül!

Ahogy Jézus a tömegnek felmutatja az Atyát, úgy a tanítvány életével felmutatja Jézust.

Köszönöm utunkat a tömegből az egyetlenedig, az ösztönből a tudatosságig, a látszattól a valóságig, a kettősségből az Egységig!

Budai Márta, Székesfehérvár

Április 20., kedd

Jn 6,30-35

Az előző ígerészekben Jézus megeteti az Őt hallgatókat öt árpakenyérrel és két hallal.

Ez tetszik a népnek! Gondolták, hogy ez már így lesz a jövőben, de mikor eldöntik, hogy a kenyeret adót királlyá koronázzák, Jézus elmenekül. Az emberek azonban nem hagyják annyiban a dolgot, utána mennek, remélve, hogy újabb csodákat látnak Jézustól. Azzal jönnek elő, hogy Mózes mannat, kenyeret adott a népnek a pusztai vándorlás során, Jézus vajon mit kínál nekik, hogy higgyenek benne.

Jézus szemükre veti, hogy nekik kevés volt a kenyérszaporítás csodája, mely szerint nekik, ami igazán fontos, a megélhetés, a kenyér. Mivel az ószövetségi Szentírás gyakran mondja az igazságot, bölcsességet, tanítást ételnek, Jézus az anyagi értelemben vett kenyérről a lelki táplálékra irányítja a hallgatói figyelmét. Az igazi kenyér az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak, új, reményteli életet.

„Uram, kiáltották, add nekünk mindig ezt a kenyeret!”

Jézus erre így szólt: *„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha...”*

Az a Szeretetről szóló tanítás melyet Jézus a világba hozott, új fényt vet a teremtő, gondoskodó, megbocsájtó Istenre. Átrajzolja az ószövetségben leírt haragvó, bosszúálló, meg nem bocsájtó isteni arcot megbocsájtó, szeretettel teli Atyai arccá.

Mindaz, aki hallgatja, elhiszi és éli Jézus tanítását, olyan kincs birtokába kerül, amit a világ megadni nem tud, olyan benső békét kap, melyet soha senki el nem vehet tőle.

Szerető Istenünk áldása kísérfje életünket, hogy a megtalált kincshez mindig ragaszkodjunk és soha meg ne váljunk tőle!

Vargáné Szíjártó Mária, Budapest

A csodálatos halszaporítás után vagyunk, az Eucharisztia alapítása előtt. Jézus a földi életen túlra mutat, az örök életre. Az embernek fel kell fognia, meg kell értenie, miről beszél a Megváltó.

A tanítványokat érthetően lenyűgözi a kenyér- és halszaporítás. Ezen gondolkodnak, erről kérdezik a Mestert. Jézus mindezeknél sokkal jelentősebb dolgot ad minden kor emberének. Az élet kenyereként az örök életet adja mindazoknak, akik hozzá jönnek. Ő az örök élet kenyere. Egyszerre egyértelmű, és nehéz felfogni, hogy ez mit is jelent.

Shakespeare 75. szonettje szinte válaszol erre „Az vagy nekem, mi testnek a kenyér...” Aki volt valaha szerelmes, érti e szavakat. Ugyanakkor Isten iránti „szerelmes” lelki állapotban e szonett meghatóan emelkedett imaként is értelmezhető. Shakespeare mintha válaszolna „koldusszegény királyi gazdagon részeg vagyok és mégis szomjazom”, „*aki bennem hisz, nem szomjazik soha*”.

Szomjazhatunk egy szerelmes pillantásért és Isten pillantásáért, hogy lásson minket, figyeljen ránk. Szomjazhatunk az igazság megismeréséért, Isten megismeréséért. Ez vezet az örök életre.

Jézus az a kenyér, akivel soha sem fogunk megéhezni és szomjazni sem. „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele*”. Ezért is kell kérnünk a mindennapi kenyerünket, hogy megadja az Úr. Azért, hogy ne csak éhezünk és szomjazunk az igazságot, hanem, hogy tudjuk is, mi az. A tudás legalább olyan fontos, mint a hit. Jézus ezt tudja nekünk biztosítani. Tudást és hitet. Azonban ezek megszerzése nem könnyű.

Hányszor fordul elő, hogy az ember szeme előtt ott van valami vagy valaki, és még sem veszi észre? Hányszor van olyan, hogy lát, és mégsem hisz? „Láss ne csak nézz!” Halld meg, ne csak fülelj! A Teremtő benne van a természettudományokban, a művészetekben, a másik emberben, mégis mennyire tombol az ateizmus, mert hiába nézi az ember a másikat, ha pont csak az Istent nem képes vagy rosszabb esetben nem akarja meglátni.

Hiszem, ha látom. Látom, ha hiszem.

„*Aki hozzám jön, nem taszítom el.*” Ezért kell elindulni Jézus felé, még akkor is, ha az út nem könnyű. Jónak lenni sokszor nehéz, főleg, ha a másik ingerült, feszült, dühös és pont nekünk kell vele türelmesnek lenni, megértőnek lenni és esetleg segíteni neki. Ez jézusi út. Kiállni másokért, kiállni a jóért. Így tudunk Jézushoz menni.

Ugyanakkor ebben a mondatban van egy nagyon fontos örömhír. Jézus soha senkit nem küld el! Az lehet, hogy az ember fordul el tőle, nem hallgat, vagy nem figyel rá. De olyan nincs, hogy Jézus zavarná el az embert, mint adott esetben az Egyház tenné, vagy tette. Például válásra nincs feloldozás, a gyilkosságra kellő megbánás esetén igen.

Jézusnál nincs kiátkozás, nincs elzavarás, nincs bosszú! Az isteni szeretet olyan, hogy bármikor lehet hozzá fordulni. Lehet Neki kérdéseket feltenni és akkor jönnek majd a válaszok... A régiek tudták ezt. Ismert szófordulat volt az érvelés nyomatékaként használt „az Isten szerelmére”. Kapcsolódjunk az Ő szerelmére és viszonzzuk azt!

Talán könnyebb volt Jézus korabeli tanítványainak. Látták és hallották Őt. Mit jelent a mi életünkben a Megváltó látása? Hitből fakadó a mi Jézust látásunk. Mondhatjuk belátásnak, mely értelmi és lelki funkció. Belátjuk, hogy Ő az igazság és az élet. Így azt is tudhatjuk, hogy a Mennyei Atya küldött Hozzá. Jézus az Atya akarata szerint vállalta anno a földi életet. Atyánk meg akarja menteni minden földi korok emberét. Talán fel se fogjuk, amit Jézus kínál nekünk. A hit kötelez minket arra, hogy megismerjük Jézus tanításait, hogy éljük az így felismert igazságait. Jézus a Mennyei Atya üzenetét, szándékait ismertette meg velünk. Itt az ideje, hogy éljük az evangéliumokban megismert igazságokat, feladatokat!

Tudhatjuk, hogy életünket és lelkünket Jézus táplálja és élteti a földi létezésben, ha kérjük Tőle. Nem hagy elveszni, feltámaszt minket az utolsó napon. Mit jelent az utolsó nap? Itt még nem tudhatjuk tisztán, de az biztos, hogy biztatást jelent. Nem hagy elveszni minket!

Évilági létezésünk utolsó napján az örök életre támaszt fel minket Jézus. Érdemes életünk kihívásait az evangéliumokban megismert igazságok szerint élni. Fontos, hogy jobb kapcsolatban legyünk Krisztus Urunkkal.

Aki hisz (bennem), annak örök élete van

*Az Atya olyan, mint a fényes Nap,
életet, fényt, meleget ad;
válogatás nélkül árasztja ránk,
mindenkit szerető jó Atyánk!*

*A Fiú olyan, mint a napsugár,
az Atya küldi és a földre száll,
mindenkihez eljut, mindent beragyog;
általa kapjuk, amit Atyánk adott!*

Előzményként fontos megemlíteni, hogy a mai napi szövegrész fontos előzménye részben a 41. versben olvasható, mely szerint Jézus azt állította magáról, hogy „*Én vagyok a mennyből alászállott (élő) kenyér.*”

A mai napi szövegrész szerint, aki Jézushoz közeledik, az az Atya vonzásában él és bízhat a feltámadásban is az utolsó napon. Ennek az lehet az oka, hogy Jézus életet adó forrásként jelent meg itt a földön. Nem a földi javakra gondol, hanem azoknak a szellemi javaknak a birtoklására, ami az ember örök életének a feltétele. Örök életet adó tápláléknak tekinti magát, aki az ember lelki éhségét kielégíti.

Jézus látta az Atyát és ez a találkozása az Atyával rendíthetetlen tette. Vágyom erre a helyzetre én is és mindig erőt ad ehhez vágyamhoz az Énekek énekéből az a gondolat, hogy „*Tégy engem szívedre pecsétnek.*”

Nagyon fontos a maradéktalan elköteleződés, a megpecsételődés Jézus felé. Persze vannak gyenge pillanatok, de Dombi Feri bácsi mindig azt mondta, hogy az irány a fontos, vagyis az, hogy merre nézek. Fontos, hogy a felém jövő jelzéseket észrevegyem!

- Milyennek látom én az Atyát és a Fiút?
- Megszólítható vagyok-e?
- Mi és ki által vagyok megszólítható?
- Tudok-e csendben maradni?
- Mire figyelek?
- Észreveszem-e szépet?

Lepsényi Mari, Budapest

Április 23., péntek

A mai evangéliumi rész csatlakozik az előző napok evangéliumi részeihez, a csodálatos hal és kenyér szaporításához, majd ezt követően Jézus tanításához arról, hogy ő az égből alászállott kenyér. A tegnapi szakasz utolsó versében (51) jelenti ki Jézus, hogy „... az a kenyér, melyet oda fogok adni a világ életéért, a húsom.”

Jézus a következőkben ezen kijelentésének csak egy részére ad magyarázatot, hogy a kenyér a húsa és a vére. Azt, hogy ezt oda fogja majd adni a világ életéért, nem fejtí jobban ki. A zsidók ezen nem értetlenkednek, a tanítványok nem kérdeznek vissza. Elgondolásom szerint azért, mert ez inkább számunkra, az olvasóknak ad magyarázatot, Jézus kenyér mivolta és áldozata közötti kapcsolatra vonatkozóan.

A fejezet előző szakaszaival szemben Jézus itt annak valóságát, kézzel foghatóságát próbálja kiemelni, hogy Ő maga, a misztikus és emberi jelenléte, a tettei és a tanítása életünk számára valóban Táplálék és minket felüdítő, átható Valóság. A kijelentése véleményem szerint életünk egészére vonatkoztatható. Talán nem csak elméleti síkon, a halhatatlan lelkünkre vonatkozóan, de a pszichénk és testünk vonatkozásában is Jézus jelenléte, tanítása fizikális létünknek is támogatója, tápláló ereje lehet.

Jézus ebben a szakaszban is visszatér a korábban is alkalmazott hasonlatához, hogy a mennyből kapott mannával szemben az ő általa adott táplálék, Önmaga, a Mennyből alászállott Kenyér, más, el nem évülő módon lehet jelen és szentelheti meg életünket.

Drága Jézusunk! Add meg, hogy Élő Kenyered által, mi is úgy létezhessünk Tebenned, mint Te az Atyában!
Amen

Varga Boglárka, Budapest

Az Út befelé vezet

Jézus előzőleg arról beszél, hogy aki nem eszi, nem issza Őt, abban nem lesz Élet. Arról beszél, hogy Ő az Élet kenyere.

Földhöz ragadtak vagyunk, az anyag nyelvén értünk, az evés, ivás nyelvén. Jézus így akarja megértetni, hogy amit hozott, az életbe vágóan fontos. A tanítványok kiakadtak, megbotránkoztak. Kemény beszéd ez, ki hallgathatja? Miért is?

Az ember a külső körülmények megváltozásától várja élete megoldását. A politikai, gazdasági, családi, anyagi, kapcsolati, külső változásoktól reméli boldogságát.

Vallási életében is könnyebb a külső rituálékat, obszervanciákat, edény-mosogatásokat művelni, tizedet adni, mint belül átalakulni.

Nem az számít, milyen világban élsz, kikkel, milyen körülmények között, hanem hogy milyen világ él benned. Tudatára ébredünk-e annak, hogy csak akkor változnak meg a dolgok kívül, ha belül átfőmálódunk, ha lényünk legmélyén átalakulunk, és akkor tényleg megváltoznak kívül is.

Jézus a belsőről beszél. Beveszi-e a gyomrunk a jézusi tanítást? Meg tudjuk-e emészteni? Bensővé tudjuk-e tenni? Testünkkel, vérünkkel kell válnia a krisztusi tanításnak. Erről beszél Jézus.

Minden igazi változás belülről hat kifelé, belül kell átlényegülni, hogy kívül is megváltozzanak a dolgok. Minden külső változás csak belülről indulhat, vagyis rajtunk fordul minden, vagyis bennünk fordul minden. A kiút mindenből befelé van. Kemény beszéd ez, nehéz munka ez. Belül kell jóra fordulnunk, hogy kívül is jóra forduljanak a dolgok. Ami belül van, csak az tud megnyilvánulni kívül. A külső olyan lesz, mint a belső.

Beláthatjuk, hogy nincs más út, a kiút befelé van, ez az életünk és az Életünk megoldása.

Márczi Ancsa, Budapest

Április 25. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,11-18 – Jézus a pásztorom?

Nagyszüleimnél két Jó Pásztort ábrázoló kép is volt. Az egyik a kedves arcú Jézus megy a juhnyáj előtt, a másikon aggódó tekintettel egy sziklaszirtről menti az elkószált báránykát. A nagymama sokszor elmondta nekem: „Tudod, az Úr Jézus vezet bennünket, és ha eltévelyegnénk, megkeres, és visszavisz a helyes útra”. Lehet, hogy ennyi elég is lenne: Jézusunk vezet, irányít és óv!

Azóta persze tudom, hogy az „elveszett juhról” szóló példázatban fontos szerepe van a pásztoroknak, mint gondviselőnek, de mégis inkább az elveszett megtalálása miatti örömről van szó. A „jó pásztorról” szóló példázat arról szól világosan, hogy Jézus jó pásztor a ovéinek, ellentétben a rossz pásztorral, a béressel. A rossz pásztorok csak magukkal törődnek, juhaikat nem ismerik, hagyják elszéledni a nyáját, megfutnak a farkas elöl. A jó pásztor előttük jár, mutatja a helyes utat...

Nincs más jó pásztor! Vannak olyan vallások, szekták, irányzatok, amelyek azt mondják, hogy sokféleképpen el lehet jutni Istenhez. „Minden út Istenhez vezet” – a különféle törvények, szokások, cselekedetek Hozzá juttatnak el. Jézus azt képviseli, amikor ajtónak is nevezi magát, hogy Istenhez rajta keresztül (példáját követve) lehet eljutni.

Globalizált világunkban vannak olyan „vezetők”, akiről nem is tudjuk, hogy kicsodák. Ők diktálják a különféle médiacsatornákon keresztül, hogy miként kell élni. Ők ismerik a célt. A tömeg, a digitalizált ember pedig csordaként követi a „hangot”. Alig akadnak, akik érzik, hogy a „haladás iránya” zsákutca.

Jézusban minden időben bízhatunk. Ő az a Jó Pásztor, aki kivezet, elvezet és bevezet!

Kivezet: Jézus, aki megtalál a bűnben, képes a megkötözöttségéből kiszabadítani, gyarlóságából kiemelni, megtérésre hívni.

Elvezet: garanciát vállal, hogy irányítani fog. „Legeltet”, azt adja, amire szükségem van. A természetfilmekben láthatjuk, hogy a vadon „szabad” állatainak nincs pásztoruk. A zebrák, antilopok úgy legelnek, hogy figyelnek minden neszre, szemük riadtan néz, hogy mikor tűnik fel ragadozó. Ellenben a legelésző juhok nem figyelik a szagokat, zajokat, mert van pásztoruk, rábízhatják magukat.

Bevezet: Bevisz az otthonunkba, ahol jó lenni, ahol békesség van. Otthont biztosít itt a földön egy közösségében (kisközösség, jó egyházközség). Azután otthont biztosít odaát, ha időnk lejárt... Azt mondta,

hogy olyan „helyet készít”, ahol nem lesz könny, fájdalom, halál, gyász, betegség. Ahol csak örökös öröm van, öröm!

Ma van a hivatások vasárnapja. Tatán a plébános minden vasárnap azzal fejezi be a hirdetést, hogy kéri a hívek imáját papi hivatásokért, jó papokért. Még egy Prohászka-imakört is alapított, hogy a közösség erejében is kérjék az Urat. Gondolom, az Úron nem fordul! De ha ezen a napon mindnyájan tudatosítanánk sajátos hivatásunkat, és megújítanánk az igaz elköteleződést Jézus és az ő ügye mellett, talán nagyobb eséllyel lennének emberek, akik vállalnák a papi hivatást, a keresztény közösségek, az egyházközség szolgálatát.

Ha Jézust igazán követni akarjuk, akkor nekünk is gyakorolnunk kell az ő jó pásztori lelkületét minden embertestvérünk felé.

Horváth József, Tata

Április 26., hétfő

Jn 10,1-10

„Bizony, bizony, mondom nektek: Aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Aki a kapun megy be, az a juhok pásztora. Az őr kinyit neki, a juhok pedig megismerik a hangját. Nevükön szólítja juhait, és kivezeti őket. Amikor mindegyiket kivezeti, elindul előttük, s a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegen után nem mennek, hanem elfutnak tőle, mert az idegennek nem ismerik a hangját.” Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus, de nem értették, mit akart vele mondani.

Jézus folytatta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Én vagyok a juhok számára a kapu. Azok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók. Nem is hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, ki-be járkal, és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.”

Jézus tanítása kivezet minket a fényre, a bőséges legelőre. Hát persze, hogy rá hallgatunk, s azon igyekszünk, hogy minél több gyakorlatunk legyen Mennyei Apukánk üzenete szerint élni. Nem vagyunk egyedül, tudjuk, hogy másnak sem mindig könnyű. Jézusnak sem volt könnyű kitartani, sokszor elvonult, hogy ismét békére és megerősödére találjon.

Ismertem egy hajlott hátú, nagyon idős nénit. Még a telefonok előtti időben élt, és sokat volt egyedül. Mosolya szép volt, gyakori és mélyről jövő. Egész lénye derűt, békét sugárzott. Jó volt a közelében lenni. Halála előtt a kórházban a Hozsanna 154-es énekét énekelte...

A bőjti időszakban ettől-attól tartózkodunk, más dolgokra viszont törekszünk. Segíthet a XVII. sz.-i francia szerzetesnő imája:

„Uram, Te is tudod – sőt jobban, mint én -, hogy minden nap öregszem. Ments meg attól a rettenetes szokástól, hogy mindennel és mindenkivel kapcsolatban elmondjam a véleményem. Szabadíts meg attól a törekvéstől, hogy elrendezem mások ügyeit. Tégy meggondolttá és szolgálatkésszé. Segíts, hogy ne legyek mogorva és akaratos. Néha nagyon sajnálom, hogy nem tudom fölhasználni páratlan tapasztalataimat. De – tudod, Uram –, szeretném, ha maradna néhány barátom.

Add, hogy ne vesszek el történeteim ezernyi részletében. Adj szárnyakat, hogy azonnal a lényegre térhessek. Zárd be ajkaimat, ha bajaimról és fájdalmaimról kezdek beszélni. Ilyen egyre több van, és nagyon szívesen elsorolom ezeket. Azt nem merem kérni, hogy adj jobb emlékezőtehetséget, de azt igen, hogy tanuljak a csodálatos leckéből, ha mások pontosabban emlékeznek valamire, és én bizony tévedek.

Nem törekszem arra, hogy szent legyek – néha olyan nehéz elviselni a szenteket. De tudom, hogy egy keserű öregasszony az ördög remekműve. Segíts abban, hogy örüljek az életnek, hiszen annyi vidám és szórakoztató dolog van a világon. Ott is, ahol egyáltalán nem számítunk rá. Add, hogy képes legyek meglátni a jót, és fölismerjem másokban a tehetséget, noha nem is gyanítottam meglétét.

Végezetül add kegyelmedet, hogy ki tudjam mondani: Ámen.”

Marlok Bori, Pilisszentiván

Kedves Lélekváró, Önnevelő Testvéreim!

2020. december végén írom-e sorokat. Vajon mi lesz 2021. április 27-én, kedden?

Jellemző lesz-e, ránk, rám, a mai nap irataiból, az alábbi néhány mondat: „...*mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. ...A tanítványokat először Antióchiában nevezték el krisztusiaknak, azaz keresztényeknek.... Cselekedeteim, amelyeket Atyám nevében művelek, tanúságot tesznek rólam. ... senki sem ragadhatja el őket Atyám kezéből. ... Én és az Atya egy vagyunk.*”

Milyen segítségeket találok a környezetemben, amelyek segíthetnek a talpon maradásban és esetleg a felfelé haladásban a teljesség felé?

Széles körben ismert, Weöres Sándor: A teljesség felé c. esszéjéből ez a mondat: „...*Egyetlen ismeret van a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra. ...*” Köszönet ezért a gondolatért.

Köszönet azért a kilátóért, amely tőlünk néhány száz méterre épült, Weöres ezen mondatától vezérelve. Ez a mondat a kilátó mottója.

Most kellene ide egy fényképet és egy netes hivatkozást hoznom, de még ez nem ajánlott, a papíron is megjelenő Lélekváró füzetünk miatt. Keressetek Ti rá, és látni fogjátok a Bp. XVI. ker. Reformátorok terei kilátót, azaz, Weöres Sándor gondolatát, acélba öntve.

Weöres, később így versel erről: „... *Csiribiri csiribiri bojtörján, lélek lép a lajtörján. ...*”

No! Erre, a létrán, lajtörján való felfelé lépegetésre hívom magamat és a kilátó vonzáskörzetében élő Társaimat, és immáron Titeket is.

Ott van a 23 létrafok, és itt van bennem, benned a létra.

Nevezzük el a fokokat, amelyre ráállva, ott elidőzve, azaz arra a gondolatra koncentrálna, azt lassan megvalósítva, majd tovább, feljebb léphetünk.

Nekem kell kitalálnom, hogy mi az a 23 létrafok, amely szükséges a lelkeknek, az életnek, hogy felfelé, az ég felé haladhassak.

Talán jó önismereti, önnevelési, lélekgyógyító lehet, ha elkezdem megnevezni, elnevezni a 23 fokot.

Emlékeztek arra, hogy 1982-ben, a Lékai bíboros által összehívott bizottság Gyurka bácsival hogyan bánt, s erre Ő hogyan reagált? (A neten ezt is megtaláljátok)

Gyurka bácsi a „találkozó” végén, az előszobában, a kabátját vette fel, és közben az alábbi mondat hangzott el a bíboros szájából: „... magukat szét sem lehetne verni. Maguk önnevelést folytatnak....”

Ha eljöttek és felmentek a kilátóba, akkor legyen a zsebetekben a 23 önnevelési kérdő, állító vagy felszólító mondat, s gondoljatok arra, hogy a lelkek lépdel felfelé a lajtörján.

Jók a kilátásaink fentről. Szeretettel:

Bisztrai György, Bp. XVI. Sashalom

Jézus az Atyával való egységéről, az őt küldőről és küldetéséről beszél hallgatóihoz.

„*Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki engem küldött. És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem.*”

Miért hangsúlyos ez a mondat? Mert nem mindegy az indító kiléte!

Egy jóságos, szerető Atya az indító, aki szeretetből küld és ebbe a szeretetbe szeretne beemelni minket is.

Itt az Atyával való teljes egységet látjuk: küldés és tanítás az Atyától származnak. Jézus nemcsak elfogadja, de teljesíti is küldetését.

Mindannyian küldetéssel érkezünk.

Ha hiszünk egy értelmes létben, ehhez feladat, és cél kapcsolódik.

Fontos, hogy rátaláljunk arra a keskeny útra, (amit sokszor szélesítenénk), azokra a feladatokra, amelyek a mieink.

Igent mondani – ez a következő feladat. Ezeket vizsgálom most magamban.

Megtaláltam-e az utat, és igenemet megújítom-e, hűségesen naponta? – vagy elvisznek más utak, könnyebben járhatók? Mert vannak számosan!

Jézus világosságként jött közénk, hogy aki hisz benne ne maradjon sötétségben. Az én küldetésemnek is az a célja, hogy fény legyek a sötétben. Hogy az élet útvesztőjében el ne tévedjek se én, és mások se.

Decemberben, Karácsonykor írom e sorokat; dec. 24-én reggel 6 órakor hiába kapcsoltam fel a villanykapcsolót, nincs fény a lakásban! elment az áram, nehéz a tájékozódás. Az utcai lámpákra kell hagyatkoznunk amíg nem találok egyéb fényforrást.

Az életben az a jó, ha a jézusi világosságához ragaszkodom, és ha az mindig kéznél van.

A véglegesen eltévedőkről Jézus így szól: nem ítélem el őket, nem ezért jöttem, hanem azért, hogy megmentsem őket.

Én elítélek-e másokat vagy tudok adni a másoknak újrakezdési lehetőséget?

A szeretet világába nem fér bele az ítékezés, a bírói szerep.

Miről szól akkor ez a jézusi mondat: „*Van, aki megítélje azt, aki megvet engem, és nem fogadja el igéimet: az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.*”

A saját lelkiismeretem segít nekem, hogy különbséget tehessek jó és rossz között.

A Lélek bennem világosan tudja a helyes utat. De ellent is mondhatok neki.

Ez az ellene mondás vezet oda, hogy a felismert, de elmulasztott, meg nem tett Jó, ítéletként nehezedik rám.

Ha tudom a jót és mégis mást teszek, igen nehéz teherrel bandukolok tovább.

Istenem! Szeretnék úgy élni, hogy a felismert Jó, mások és saját javamra válhasson.

Bisztrai Györgyné Éva, Bp. XVI. Sashalom

Április 29., csütörtök

Mt 11,25-30

Ha az ember hatni akar, alapvetően két kérdést kell tisztázni mások számára. Ki az, akinek a nevében beszél. Azaz milyen tanítói láncban van benne és a mondanivalója hova illeszkedik a más mondanivalók közé. Tehát el kell magát helyezni egy történetbe, egy narratívába, amely ismert sokak számára. Mert különben beszélhet csak az ember, és szava csak pusztába kiáltó szó.

Ebben a szentírási részben Jézus mindkettő kérdésre határozott választ ad. Tehát nem kerüli ki, tisztességes egyenes választ ad, és a hallgatósága eldöntheti, érdemes-e követni őt.

Az első válasza az, hogy az Atya – zsidó terminológiával – az Örökkévaló követe vagyok. A mondanivalóm forrása nem a hagyomány, nem az ősatyák, nem a filozófiai vagy vallási iskolák, hanem maga az Atya. És tudja, ezt nagyon nehéz másoknak elfogadni. És egész életét végigkíséri ennek a megkérdőjelezése. A tanultak, a profik nem is értik, hiszen gondolati pályáik oly mértékben behatároltak, hogy nincs is remény a változásra. A kicsinyekben van a remény, a nyitottság, megértési és a befogadási készség. Jézus nem naiv, nem kopogtat a hatalmasok palotái vagy templomai ajtaján. Neki elegendő a nyitott emberi szívek és a jóakarát.

A másik kérdésre a válasza, hogy amit kér, az nem nehéz, az az ember valódi természetének a része. A gond éppen az, hogy nem a valódi természetünknek megfelelően élünk. Hanem olyan külső és sajnos egyre inkább belsővé vált elvárásoknak, melyek eltávolítanak bennünket valódi önmagunktól. Holott Jézus semmi más nem mond: élj a teremtettségednek megfelelően, aszerint, amit Isten álmodott rólad. Az általa kínált út a boldogság, a megelégedettség és a bőség útja. Nyilván a mai tapasztalatunk nem arról beszél, hogy az emberiség, vagy egy-egy ember ezen az úton jár. Az emberek többségükben boldogtalanok, elégedetlenek és hiányokat élnek meg. Jézus tanításának központi része volt, hogy térj vissza önmagadhoz. Ahhoz, aki valójában vagy. Isten gyermeke – mondhatjuk hagyományosan. Hiszen Isten boldog, nem él meg hiányokat és nem elégedetlen. Persze könnyű azzal fenyegetni, hogy Isten miattam (bűneim miatt) szenved, hiányokat él meg, szomorú. Csak remélni tudjuk, hogy az istenképünk és emberképünk formálódik, teljesebbé válik bennünk.

És elérkezünk újra és újra az alapkérdéshez. Hogy is van ez az Isten és ember dolog? Az ember tényleg csak „farkasfog vetemény”. Jézus követése nemcsak morális tettek sorozata. Sőt ezek sokszor csak következményei egy sokkal fontosabb tapasztalásnak. Annak, hogy Isten Lelke él bennem, megszólít és át

tudok itatódni vele. Nem egy felvett és bármikor letehető ruha, hanem én magam vagyok. Az, aki alámerítettem Isten élető vizébe.

A húsvéti készüllet is ez, tudatosan alámerítődni egy másik lét tapasztalatba. Abba, hol egyek tudunk lenni egymással és az Örökkévalóval.

Garay Bandi, Dunakeszi

Április 30., péntek

Jn 14,1-6

A jó Isten fejében rend van. Szerencsére. Az Őt tolmácsoló, rá hivatkozó emberek fejében néha. Szerencsére.

Nagyon sok gond, baj gyökere, kezdete lehet egy FÉLREÉRTÉS. Passzív? Aktív? Elhallgatás? Blöff? Csúsztatás? Nem fokozom.

PROFÁN példa: „A kék autónak kell elsőbbséget adni!” Ugye, nem egyértelmű?!

Térjünk rá a SZAKRÁLIS lényegre, mai textusunk számomra hangsúlyos mondata: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki se mehet az Atyához, csakis én általam.*”

Első olvasatra egyértelmű, meg nem támadható, ez a tiszta Ige. Ha élek egyházam szentségeivel, szakramentumaival, vallom Jézus engesztelő véráldozatát, hiszem, elmondom a krédót, biztos a mennybejutásom. Ezt nevezem „A” értelmezésnek.

Megkockáztatnék egy „B” fordítást is: Jézus útján (szerényen-szegényen-szelíden-szolgálva) járva, bár olykor botladozva, gyarlandó emberként szintén esélyes lehetek az üdvösségre. Katolikus, református, ateista, Buddhista, Krisna hívőként is, és még sokan elférnek mellettem. „*Vannak juhaim más akolból is*”, mondá Jézus. Reménységeim a jobb lator, a tékozló fiú és még a későn kezdett szőlő-munkások is.

Eldönthető, eldöntendő, hogy a vázolt két értelmezés közül melyik inkább a félreérthető, van-e más út is, illetve, melyik lehet a dobogós! Gyümölcsöző?! Hiszen a jó fa jó gyümölcsöt terem.

Záróakordként, még olvasható, olvasandó: „Az élet értelme” (Örkény-Egyperces)

Kiss Jozsó, Budapest

Május 1., szombat

Jn 14,7-14

Ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek. Mostantól fogva azonban ismeritek és látjátok őt. Uram, szólt közbe Fülöp, mutasd meg nekünk az Atyát! Ez elég nekünk. Jézus így válaszolt: Már olyan régóta veletek vagyok, és nem ismersz engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát is. Hogyan mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem? A tanítást, amit hirdetek nektek, nem magamtól mondom, és a tetteket is Atyám cselekszi, aki bennem van. Higgyetek, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másképp nem, legalább tetteimért higgyetek.

Igen, szóval az Atya egy kora harmincas éveiben járó, aszkéta alkatú, mélyrelátó szemű, szokásaiban az átlagostól eltérő zsidó férfi.

Ó nem, hát nem a külsőt kell nézni, nem erről szól ez az evangéliumi szöveg!

Sőt, abból, ahogy Jézus kérdezi Fülöpöt, az is kiderül, hogy nem elég régóta együtt lenni, az ismerethez valami más is kell. Nem elég kérni, hogy “mutasd meg nekünk”, a megmutatott, a látott megismeréséhez még valamire szükség van.

Mi ez a még valami más? Talán a *hit*? „*Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem?*”

„**Higgyétek, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ha másképp nem, legalább a tetteimért higgyetek.**”

Az evangéliumnak ez a részlete azt mondja, hogy *hittel* kell nézni ahhoz, hogy ne a külsőt, a felszínt, a lényegtelenet lássuk, hanem a lényegest, a mélyértelműt, a belsőt.

A *hit* fontosságát Jézus tovább is fokozza: „*Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket én magam cselekszem, sőt...*”

De, hogy mi is ez a “*hit*”, amely nélkül lehetetlen megismerni az Atyát, az további elmélkedés tárgya...

Ki ne találkozott volna olyan emberrel, aki olyan jóságosan és szeretet-teljesen nézett rá egy adott, nehéz pillanatban, hogy az jutott az illetőnek az eszébe: az Isten szeretete sugárzik ebből a szempárból felém? Hogy képes-e élni a „hit” az emberekben, ahhoz hozzájárulhatunk azzal is, hogy hitet-ébresztően nézünk rájuk. Hisz ezért jött Jézus: „... ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, ... én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek...” (Jn 17,21-23)

Pantó Eszter, Solymár

Május 2. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 15,1-8 – Szőlészeti útmutatás

Az evangéliumok Jézusa – bár a hagyomány ácsnak tartja – inkább mezőgazdász, különösen is szőlész-borász ismereteiről tesz tanúbizonyságot (s erről tán a kánai menyegző csodák iránt kevésbé fogékony vendégei is így vélekedhettek). Annyi bizonyos: ő és hallgatósága nálunk sokkal jártasabb a szőlőművelés alapfogalmaiban.

Az Atya: szőlőműves. De miért kell a szőlő mellé szőlész? És hogy kéne nekem azonosulnom ezzel a túlnemesített növényvel? Csak engem fog el rémület a tűzre vetett venyige képe láttán?

Ad hoc-ötlettel vezérelve ütöm fel a szakirodalmat: „A szőlő kúszó természetű, kacsokkal kapaszkodó liánnövény. Szertelen növekedése miatt természetes formájában kezelhetetlen, szárrendszerét ezért a művelés követelményeinek megfelelően alakítjuk ki.”

Szertelen, kezelhetetlen, alakításra váró – találóbb jelzői az életnek, tapogatózó útkeresésemnek, mint a nemesített, pláne túl-...

„A tőke fás részei igen fontos élettani szerepet töltenek be a tápanyagok szállításában és raktározásában. A nagyméretű, idős fás részekkel rendelkező tőkék virágai jól termékenyülnek, és rendszerint gazdag termést adnak.”

Jézus maga az élet: tápanyagot ad – növekedéshez, virágzáshoz, bő terméshez. A vessző nem is tehet mást: fűrtöt hoz. Nem érdemes hát félni a tűztől: a tőkén múlik a termés. A tőkékről pedig tudható: *„Formagazdagságuk lehetővé teszi, hogy a szőlész alkalmazkodni tudjon az adott terület ökológiai adottságaihoz, a fajta sajátosságaihoz”.*

Nagy szabadság van ebben a képben. Formagazdagság? Területenként más és más? Új útjai nyílhatnak itt az ökumenének... Akárhogyan van is, a termés felett nem mi ítélünk: *„A vesszőérettség megítélése meglehetősen összetett feladat, több külső és belső jellemző együttes figyelembevételére szükséges az érettség megállapításához.”*

De valami nem hagy nyugodni, magunkra nézve talán a legfontosabb: az ún. cser. Idősebb szár, amelyen a vesszők ülnek. Meglehet, Jézus mégsem szőlész: erről megfeledkezett. Márpedig a szőlő gazdag terméséhez a cseren csak néhány vesszőt hagyhat a szőlész, a többit le *kell* metszeni. A metszés fájdalmas. Sebekkel jár. És termőre fordít...

(Forrás: *A szőlő metszése és zöldmunkái*, <https://regi.tankonyvtar.hu>)

Benyhe Bernát, Budapest

Május 3., hétfő

Jn 14,6-14

A tanítványok – amikor vigasztalta őket, mert nyugtalankodtak azon, hogy elmegy, visszamegy Atyjához és arról beszélt nekik, hogy nincsenek egyedül és lesz nekik is szállásuk ott, ahová ő megy azt mondták Neki:

- Nem ismerjük sem az utat, amin jársz, sem az Atyádat, akiről beszélsz, hogyan követhetnénk akkor Téged?
- Én vagyok az út, az igazság és az élet – mondta nekik. Majd hozzátette:
- Ti vagytok a világ világossága, ti vagytok a föld sója, akik erről az útról és a közös Atyánkról tanúságot tesztek.
- Semmi vagyok, Uram – mondtam Neki -, mert a józan eszem ezt már elárulta nekem.
- Mi van a józan ész felett? – kérdezett vissza.
- Te vagy, Uram és Atyád – feleltem.

- Nem! – válaszolta határozottan. Te, aki vagy, az Van a józan eszed felett. Ő a Krisztus. Ő, aki a „semmi vagyok”-on keresztül, ha az őszinte, képes megnyilvánítani az utat, ami az élettől, a valóságtól visszavezet az igazságig. A „semmi” lehet az a híd, ami összeköti a két világot, ha alkalmassá válik erre a feladatra. Ezért vagy itt. Ezért vagy. Ugyanúgy, ahogy én vagyok.

- Uram – kértem most már türelmetlenül –, add, hogy legyek!

- Meddig vágyakozol még? – kérdezte. Nyisd már ki a szemedet és láss be és érezz együtt! Minden tett, minden szó, minden lélegzetvétel erről a vagyok-ról szólhat, ha hagyod lenni, hagyod hatni az igazságot az életben. Ha így Leszel, akkor lesz út az igazság és az élet között, ahogy számtalanszor megmutattam nektek – mondta neheztelő hangon, amiért még mindig nem értem. Aztán rám mosolygott és látva tanácsalanságomat hozzátette:

- Kérjétek, de ne a saját nevetekben, hanem a Krisztuséban és meglesz nektek. Az lesztek, akik vagytok: emberek!

Lassan elfordult tőlünk és elindult Jeruzsálem felé.

Farkas István, Budapest, Kőbánya

Május 4., kedd

Jn 14, 27-31a

Jézus búcsúbeszédének harmadik részét ismerhetjük meg ebből az evangéliumi részletből.

Jézus felkészíti az apostolokat a saját sorsára, amelynek beteljesülése hamarosan eljön. Ijedten, értetlenül reagálnak övéi a hallottakra, nem tudják és nem is akarják fölfogni, hogy a Messiásként megismert vezetőjükre csúfos sors vár. Jézus minden szíve melegségével nyugtatja őket, nincsen okuk nyugtalanságra, félelemre, hiszen az Atyához megy, Aki nagyobb Őnála. A legjobb helyre megy, nem lesz semmi baj. Ebben a beszédben nem részletezi, hogy milyen módon fog távozni, csak annyit érzékeltet, hogy meg kell történnie, el kell mennie, mert ezzel teljesíti az Atya akaratát.

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen” (Így közvetíti szavait a Magyar Bibliatársulat megbízásából készült fordítás 1996)

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, s ne féljen.” (Így írja a Károli Biblia)

Tudjuk, hogy az apostolok ekkor még nem szabadultak meg attól a korszemlélettől, elvárástól, hogy az eljövendő messiási szerep miben áll. Világi dicsőség, hatalomátvétel, politikai felszabadulás Izrael számára. Az evilági és az Isten Országá közötti különbség még mindig nem vált szét a gondolkozásukban. Így érthető a riadalmuk – hová megy, minek megy? hát itt a helye, majd mi segítünk diadalra vinni ügyét...

Jézus megnyugtató szándékkal a saját békéjét akarja nekik adni. Ha ő nem aggódik, aki benne bízik, szintén nem aggódik. A saját személyét adja garanciául nekik, hogy ne féljenek. (Korábban a Szent Szellem számukra történő eljövételét is megígéri, aki segíteni fogja őket.) Komoly dolgok várhatóak, komolyan föl kell készülni lélekben már előre.

Az aggodalom és félelem a sátán eszköze arra, hogy összezavarja a szerető szíveket, és kétségeket ékeljen a szeretett személy és övéi közé. Ezt meg kell akadályozni, hiszen egész életművét, a tanítását elveszíthetik utódai, ha nem talál megfelelő eszközt a további bizalom fönntartására. Ezért van az, hogy a várható történéseket jóslat-szerűen előre vetíti: *„És most mondtam meg néktek, mielőtt meglenne, hogy amikor majd meglesz, higgyetek.”*

Jézus azt a hitet és bizalmat, amely a közös együttlét ideje alatt kialakult a tanítványiban, próbálja még inkább erősíteni, tartósítani vigasztaló szavaival. Búcsúzik, de nem megy el örökre, visszajön. Ami távollétében történik vele, az a világ fejedelmének a dolga, de ne féljenek, nincsen annak semmi hatalma fölötte.

Tanuljunk meg Jézus elvárásának megfelelni, még akkor is, ha nem mindig értjük az elkövetkezendőket. Teljes szívvel és lélekkel bízunk Benne, ahogyan Ő is bízott az Atyában, ne aggódjunk és féljünk fölöslegesen, hiszen Isten kezében vagyunk egészen, az evilági erők örök részünknek nem árthatnak.

Albrecht Júlia, Budapest

Május 5., szerda

Jn 15,1-8

Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővessző

Isten korlátot szab magának. Nem tud gyümölcsöt teremni. Gyümölcsöt csak a vesszők teremnek. Fel sem tudjuk fogni ezt a hatalmas önkorlátozást. Saját életemben a legjobb barátom esetében sem alkalmaznám ezt a megoldást. Amit nagyon szeretnék az életemben, az attól függjön, hogy a barátom megteszi-e vagy sem. Ember-ember vonatkozásában ez a gesztus egyszerűen képtelenség. A Végtelen megteszi ezt az emberrel. Határtalanul bízunk benne.

Isten minden feltételt biztosít számunkra. Létrehozza, gondozza, ápolja, tisztítja, de ez még nem elég ahhoz, hogy a szőlővessző teremjen. Nincs szorosabb kötelék, mint a szőlőtő és a belőle kiágazó szőlővessző. A tőke adja erejét, nedvét a vesszőnek. Adja a terméketlennek is és a bőven termőnek is. A tőke az állandóság. A vessző a változás. A metszés, a gondozás segít a bő termés hozásához.

Istenem! Az én akaratom, cselekedeteim is kellenek, hogy gyümölcsöt teremjek. Rajtam is múlik, hogy környezetemben milyen mértékben valósul meg Isten terve. Segíts Uram, hogy bőtermő legyek.

Benéné Farkas Éva, Budapest

Május 6., csütörtök

Jn 15,9-11

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.” Fogalmunk sincs, hogyan szereti az Atya Jézust. Arról már kicsit több, hogy Jézus hogyan szeretett és szeret most is: feltétel nélküli elfogadással, állandó korrigálási, újrakezdési lehetőséggel. Ugyanakkor követelményeket támasztó elvárással. A pszichológia szerint a szülői attitűdök közül is ez a hosszú távon leghasznosabb. A biztonságot nyújtó, odabújást biztosító, de korlátokat, elvárásokat is megfogalmazó magatartás. Ez által van leginkább lehetőség arra, hogy gyermekeink felnőve belülről vezérelt, helyes önértékeléssel rendelkező, szolgáló emberek legyenek. A modern tudomány tehát igazolja Jézus bölcsességét.

Két mondatban háromszor is szerepel a „megmaradni” szó. Ezek szerint nem olyan könnyű benne maradni valakinek a szeretetében, ha erre ilyen hangsúlyosan kell felhívni a figyelmet. Nekem bizony jól jött most ez a kiemelés! Ellubickolok én boldogan Jézus barátommal a mindennapokban, tudva és érezve, hogy mellettem van. De indításai, noszogatásai gyakran süket fülekre találnak nálam. Sokszor kapja tőlem a „majd” választ. Pedig élő szeretetkapcsolatban az ember nem utasíthatja vissza sorozatosan a társa kéréseit! Nem gondolom, hogy Isten szeretetét el tudom veszteni, de ha nem maradok vele, akkor nehezen tudom azt megtapasztalni.

Teljes örömet akar adni nekünk Istenünk! Úgy vélem, ez igazán teljessé és tartóssá csak odaát, a nekünk készített mennyei lakásban lesz. De az a tény, hogy jó döntést hoztunk, amikor Isten útjára léptünk, képes legyőzni minden félelmet, bizonytalanságot, reménytelenséget. Csak el ne engedjük az Ő kezét a keskeny úton, akkor gyakran megízlelhetünk valamit abból az örömből, amit egyedül Isten képes adni nekünk.

Kőszeginé Melinda, Pécs

Május 7., péntek

Jn 15,12-17

Szeressétek egymást!

Jézus ezt annyira fontosnak tartotta, hogy búcsúbeszédében=végrendeletében ez a „parancs” háromszor is előfordul. Ez az egy mondat összegzi tanítását és életét is. János, aki a búcsúbeszédet is ránk hagyta, leveleiben is hangsúlyozza, amit Jézustól tanult: *„Szeretet az Isten: aki szeretetben él, Istenben él és Isten őbenne”* (1 Jn. 4,16) Az az Isten, akiről Jézus tanít, nem az ember bűnösségét hangsúlyozó szigorú bíró, nem a hadak ura, hanem a tékozló fiút is feltétel nélkül váró, átölelő Apuka. Jézus sem szolgákat, hanem barátokat akar. A szeretet parancsa a tízparancsolatban is ott van: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Jézus azonban azt mondja: *„Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket!”* Vagyis még jobban is, mint magadat.

Az őskeresztényekben még elevenen élt ez a tanítás. Nézzétek, mennyire szeretik egymást! – mondták róluk. A későbbi századokban sajnos újból az ószövetségi istenkép kerekedett felül. A testvéri szeretet helyett a keresztények közti szakadásokat, háborúkat, inkvizíciót, máglyákat láthatunk. Isten nevében nagyon sok bűnt követtek el Amerika, Afrika, Ázsia népeivel szemben. Napjainkra ezeken már túljutottunk, de a büntető bíró képe még mindig ott kísért az egyházi gyakorlatban. Vissza kellene térnünk Jézus tanításához.

Stölkler Magdi, Pécs

Május 8., szombat

Jn 15,18-21

A világban a keresztények vannak a legerősebb üldözésnek kitéve. Üldözik, mint ahogy Jézust is üldözték egészen a kereszthalálig.

A világ gyűlöletére felkészíti Jézus az apostolokat. Most nekünk is részünk lehet a meg nem értésben, megvetésben, gúnyban, különböző támadásokban. Ha a világból valók lettek volna az apostolok, szerette volna őket a világ – mondta Jézus.

Nekünk is el kell fogadnunk ezeket a tényeket. Nem kell elkeserednünk, vagy megbotránkozunk.

Továbbra is Jézus példamutatása szerint kell élnünk.

Ahogy Jézus tanítását sokan megtartották, úgy a mi életünk, tevékenységünk hatására most is elfogadhatják az emberek a világban Jézus tanítását.

Halmágyi László, Pécs

Május 9. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 15,9-17 – Az életadás hogyanjai

Az életemet adni... A legtöbbünk életében talán helyzet sem adódik, amikor a szó szoros értelmében feláldozhatnánk az életünket valaki másért; amikor a mi halálunk az ő életét mentené meg. Talán jobb is nem szembesülnünk vele, egy ilyen helyzetben az életösztön, a halálfélelem, a gyávaság milyen rugója indítaná meg a tetteinket – öntudatlanul akár, de meglehetősen rémisztően önazonosan.

Az életünket csakis úgy adhatjuk tehát, ahogyan (s amennyire) a miénk: percről percre, pillanatról pillanatra. Az „odaadás” radikalitásával: nemcsak mellesleg, kiskapuzva, félfüllel, sietve, ügyesen, *multitaskingban*, felibe-harmadába, félvállról, nagyjából, kutyafuttában, többé-kevésbé, kicentizve, okosba', lényegében azért... hanem: tényleg.

Mindent tudunk. (Legalábbis: mindent tudunkra adott. S ebben a kérdésben – a lényegiben – valójában mindent tud a másfél éves is, amikor a sírdogálónak odakínálja a homokozólapátját. Ő, ott, akkor, lemondva a következő homokszüti szétpüfölésének öröméről: arra a pillanatra, abból a pillanatból mindenét adja.)

Bármit kérhetünk. (Ami szintén zavarba ejtően nagy, és igaznak sem feltétlenül tapasztalt ígéret. De hát kontextusa van: „*Menjetez, teremjetez gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektez az Atya.*” S nem mintha nekünk kéne megtenni az első lépést – állandó lépéshátrány: aligha tudunk első lépni az Atyához képest –; hanem mintha abban a létminőségben már kérni sem akarnánk mást, csak hogy „legyen meg a te akaratod”... A szép paradoxont: maradandó gyümölcsöt.)

És akkor, a teljességek csúcsaként: „*Ezeket azért mondom nektez, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök.*” Kár, hogy az evangéliumok olyan keveset beszélnek az öröméről. De azt azért látjuk, ahogyan ad: s nemcsak amit a végső és radikális mozdulattal, hanem ahogyan előtte a többit: a figyelmét, az erejét, az idejét, egy mondatot csak, egy érintést talán – de azt egész lényével, figyelme teljességével. Hiszen valójában mi is ismerjük ezt az örömet, a homokozóból, az élet egészen odaélt perceiből, a pillanatnak, a pillanatnyi másinak odaadott akkor-épp-mindenből...

Az életemet adni: néha talán csak egy golyóstollat adni – egész lényemmel.

Kipke Ágnes, Budapest

Május 10., hétfő

Jn 15,26-16,4a

Megható Jézus gondoskodása Övéiről. Már tudja, hogy elkerülhetetlen erőszakos halála, de nem magával foglalkozik, hanem azokkal, akiket szeret. Meg akarja minden módon erősíteni őket még evilági életében, de még azon is túl. A cél az, hogy az Isten Országá épüljön általuk.

Ennek érdekében elküldi a Lelket, aki az Atyától származik. Ez fontos momentum, hiszen ebből a mondatból kiderül, hogy a Lélek az Atyáé is, és Jézusé is, ugyanakkor önálló Isteni Személy, akinek önálló tevékenységi köre van.

Az egyik fordítás szerint a Vigasztalót, a másik fordítás szerint a Pártfogót (Paracletoszt) küldi el. Ezek tevékenységi körök. Ugyanakkor a Lélek az igazság lelke is.

Elgondolkodtam azon, hogy vajon honnan tudjuk, hogy valamilyen tevékenységre a Lélek indít bennünket, vagy az elménk?

Két oldalról lehet megközelíteni a kérdést. Az egyik: a Lélek mindig az etikai igazságot képviseli, az elme a logikai igazságot. A másik: a szív sokszor irracionális dolgokat is igaznak tart, az elme racionalitása a szeretet rovására is képes indítani az emberi cselekvést.

Vizsgálhatjuk a kérdést gyümölcsseiről is, Dombi Feri bácsi híres mondata alapján: „Aki szeret, az épít, buzdít, vigasztal.” Vagyis, akiben a Lélek munkálkodik, az épít, buzdít, vigasztal. Nem rombol, nem bomlaszt, hanem egységre törekszik.

Kiket kell nekem vigasztalni a Lélek ereje által?

Kiket kell nekem pártfogolni, védelmezni a Lélek ereje által?

Vigyázat, a vigasztalás és a védelem tartalma csak egyértelműen a jézusi tanítás és az Atyától jövő szeretet törvény egyénre szabott képviselése lehet!

Hát, ez így már ugyancsak nehéz feladat, csak úgy lehetséges, ha elménket háttérbe szorítva törekszünk a Lélekinspirációit megragadni.

Adja Isten, hogy mindannyiunknak sikerüljön. Amen

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Május 11., kedd

Jn 16,5-11

Kedves testvéreim, a következő gondolatok jutottam eszembe a választott ígéresszel kapcsolatban. Jézus elmondja tanítványainak, hogy el fog menni. Ők ezt úgy fogják fel, magukra maradnak. Ez hideg zuhanyként érte őket. Ahhoz megy, aki Őt küldte. Láthatóvá vált a tanítványai arcára kiült döbbenet. Itt hagy a Mester, mi lesz velünk? Akiben bízunk, azt gondoltuk Ő fogja Izraelt diadalra vinni. Eszükbe sem jutott a döbbenettől, hogy megkérdézzék, hova mégy, és mért kell elmenned?

Aztán kezdett bennük Jézus szava valósággá válni. Tudták róla, amit mond, az úgy van. A feltámadásával kapcsolatban is beigazolódott, hogy minden úgy történt, ahogy mondta.

Mi lesz velünk, Jézus nélkül?

Jézus megokolja elmenetelének okát. Hasznokra lesz, ha elmegyek, mert elküldöm a „Bátorítót”. Isten Szentlelkét, Aki a valóságban szemmel nem látható módon lesz köztetek. Itt maradt tanítványainak bátorító módon, segítőként. Ezt a segítőt vajon csak a tizenkét tanítvány kapta? Szerintem nem. Mindenki, aki tanítványa lesz Jézusnak, az a Mestertől akar tanulni. Az Ő Szent Lelke épít, buzdít, vigasztal bennünket.

Ne féljete! (Mt 10,26,10;28,10;30)

Én itt maradok a világ végezetéig veletek. (Jn 14,23)

A Jópásztor nem hagyja magukra az öveit ez a SZERETETNEK ellentmondana.

Azt is mondja, az én juhaim halják az Én hangomat.

Meg kellett tanulniuk a felnőtté válást Jézus tanítványainak is. Amíg velük volt a Mester, Ő felügyelt mindent, és helyreigazította őket sok esetben. (Ki a nagyobb egymás között, (Lk 9,46) még a gonosz szellemek is engedelmeskednek nekünk (Lk 10,17,20 stb.)

Aki magában hordta az Égi Békét, abban az Isten Szent lelke munkálkodott. Ha Jézus nem megy el, a Bátorítót nem tudja elküldeni, a tanítványok nem nőnek fel soha. A gyerekeinknek is meg kell tanulniuk a

felelős felnőtté válást. Ez a helyes út. Jézus segített a tanítványainak, amikor probléma-erdőbe kerültek. Ha eljön, megítéli a világot; a vétek az igazságos döntésben és hogy nem hittek benne. (Mt 7,2,) Jézus elmondja, az Atyához megy, ahonnan jött és többé nem látják Őt. A világ fejedelme ítélet alatt van és azok is, akik hozzá tartoznak.

Végítéletéről beszél Jézus (Mt 13,39-40, Mt 41-42.), vagy az életünk végét jelöli? Lehet mind a kettő igaz. (Mt 12,18, 36-37.)

Kundra István, Budapest

Május 12., szerda

Jn 16,12-15

„Még sok mondanivalóm volna, nem vagytok azonban elég erősek hozzá. De amikor eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog szólni, hanem azt mondja majd, amit hall, és a jövőt fogja hirdetni nektek. Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit kijelent nektek. Minden, ami Atyámé, enyém. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit kijelent nektek.”

Az Atya, a Fiú és a Lélek teljes egységben vannak.

Jézus közénk születésével teljesítette az Atya akaratát. Tanításával azt adta tovább, amit az Atyától hallott. Életével és halálával azt igazolta, amire megbízást kapott. Élete nem öncélú volt, hanem küldetését teljesítő.

Annyit mondott el tanítványainak, amennyit képesek voltak fölfogni, és azt is példabeszédekben. A korszellem, a törvényeik, szokásaik gúzsba kötötték gondolkodásukat. Hiába volt a sok természetfölötti csoda megtapasztalása, mégsem tudtak elszakadni az anyag világi gondolkodástól.

Az akkor még gyenge lábakon álló hitet, megértést, gondolkodásmódot látta náluk Jézus, ezért nem terhelhette őket a teljes igazság elmondásával. Maguktól ezen a szinten nem lettek volna képesek teljesíteni apostoli feladataikat. Ehhez kellett a Pünkösdi ajándéka, a vigasztaló Lélek, hogy nem hagyta őket magukra. Ma is, ránk is érvényes ez az ajándék ígéret. Minden ember számára készült a Szentlélek ajándékai közül valami (karizma), amit fölismerve használnunk kell az Ő dicsőségére, magunk és mások örömére.

A kérdés csak az, hogy elfogadom-e, vagy nem is veszek róla tudomást?

Az ajándékot pedig nem illik visszautasítani!

Tapasztalhatjuk, hogy magunktól a saját eszünk, erőnk, tehetségünk ma is kevés. Eredményeink ugyan kiválthatnak másokból elismerést, de követőket nem igen vonzanak.

Milyen izgalmas lenne tudni, hogy vajon mi az, amit még nem mondhatott el Jézus? Mi vajon elég erősek lennénk hozzá? Úgy tudjuk, túl vagyunk már a gyermeki hiten és komolyabb dolgokat is meg tudunk „emészteni.” Ehhez kell kérnünk a bölcsesség Lelkét.

Dolgoznunk kell lelki fejlődésünkön, hogy jól halljuk és lássuk meg a ránk bízott feladatokat, amit más nem végezhet el. Adjunk szabad kezét az Úrnak, hogy munkálkodhasson bennünk! Ehhez sok csendre van szükségünk, hogy Isten elé helyezkedhessünk. Ha átadjuk magunk Neki, betölt bennünket. Ha teljes bizalommal fordulunk Felé, szabadságot adunk önmagunk fölött. Istenélményben lehet részünk, ami megszilárdítja hitünket, és már barátságból, szeretetből tesszük, amire küld bennünket.

Ha van súlyos problémám, betegségem, amit nem tudok kezelni, adjam át az Ő kezébe, a megoldás kulcsa Nála van. Ez a bizalom könnyebbé, elviselhetőbbé teszi a nehéz helyzeteket. Mindig kérnem kell Szentlelke segítő erejét. Ha kérjük, meg is kapjuk. Olyan kegyelmi állapot ez, mint egy mély kút, amelyből állandóan meríthetünk magunk és mások számára is. Ekkor már láthatóak lesznek életünkön a Lélek gyümölcsei közül az öröm, szelídség, jóság stb. Addig fejlődhetünk, amíg azt nem mondják ránk, jó velünk lenni, mert sugárzóak vagyunk.

De amikor eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra. A jövőt fogja hirdetni, mondja Jézus. Az igazság Lelke megmutatja, hogy hol az ember helye a teremtett világban. Megmutatja, mire képes az ember Vele, és mivé teheti azt Nélküle. Érteni fogjuk a most zajló eseményeket is, eligazodási pontokat ad ebben a zűrzavaros világunkban. Ráébredt a világjárvánnyal, ami egy "Nagy Figyelmeztetés" az emberiségnek, hogy valamit nagyon elrontott. Új alapokról kell indulni, de nem „Veled Uram, de Nélküled”, hanem Istennel!

Széplakiné Finta Erzsébet, Pécel

Május 13., csütörtök

Jn 16,16-20

„Még egy kis idő és már nem láttok engem, majd ismét egy kis idő és látni fogtok engem”...

A „kis idő” (chronon mikron) kifejezés hétszer fordul elő ebben a szakaszban. Az ismétlődés a János evangéliumban a kiemelés, hangsúlyozás eszköze. Az elválás fájdalma és a viszontlátás öröme fejeződik ki a szakaszban.

Nem értik a tanítványok hogy miről beszél Jézus. A későbbiekben bekövetkező események után lesz világossá számukra: hogy a szenvedéséről szól a „nem láttok”, feltámadásáról. És a sírást is erősíti: a világ ellentétes viselkedése, öröme még rémítőbbé teszi, elmélyíti a szenvedést..

A vigasztalás is megjelenik, a tanítványok fájdalmának örömmé változásában. Itt már nem lényeges a „világ” viselkedése.

Az idő „hosszával” sokszor birkózunk. A fájdalom ideje megnyúlhat, az öröme beszűkülhet az időtartam egyenlősége esetén is.

– Vajon hogyan tudom megélni a szenvedés óráit, látva közben a „világ” örömét?

– Tudok bízni az öröme fordulásban, és a múló idő (khronosz) kegyelmi idővé (kairosz) válásában?

Gróf Zoltánné Margit, Ballószög

Május 14., péntek

Jn 16,20-23a

Örül a szívetek

Egészséges ember nem kívánja a testi vagy lelki szenvedést. A bágyadság, kedvetlenség, sőt a búskomorság (a kóros lélektani elváltozásokról most nem szólva) mégis beköszönhet az élet terhei alatt. Itt az első Húsvét előtti és utáni, Jézushoz kapcsolódó kétszeri „rövid idő”-ről van szó.

Jézus a tanítványokat arról tudósítja, hogy szenvedéséig és fölkeletéig (feltámadásáig) a következő ellentét fogja feszíteni életüket: a tanítványok sírnak, jajgatnak → ← a világ örül.

A valódi jézusi példabeszédekre emlékeztet az életszagú hasonlat, segíti a való helyzet érzékelését. Nevezetesen a szülő asszony átütő öröme feledteti elszenvedett gyötrelmeit. Ennyire átütő lesz a tanítványok örvendezése, melyet a Jézussal való viszontlátás ad majd vissza. Sőt Jézus még fokozza is: *„...örömötöket nem veheti el tőletek senki.”*

– Figyelek-e Jézusra a nehéz időszakokban?

– Elviselem-e, átvészelem-e, sőt újrakezdesi lehetőségnek fölfogva jóra fordítom-e az adódó kellemetlen, szomorú-sírós szakaszokat, életemnek ilyen „rövid idő”-it?

– Tudatosítom-e, hogy igazi és „elvehetetlen” öröm csupán a Lélekkel lehetséges?

– Tehát nyitok-e a Lélek jövetelének?

– S majd akkor „örül a szívem”?

A történések végkifejlete és legfőbb igazsága: a végső győzelem Istené és a belé kapaszkodó emberé – a kereszten át is.

Trásy Ferencné, Éva néni, Budapest helyett: N. N.

Május 15., szombat

Jn 16,23b-28

Bármit kértek... Hát lenne egy jó hosszú lajstrom, annyi biztos! Jézus listáján nem szerepeltek a sokszor szükségtelen, mindennapi dolgok. De kérnünk kell a Vigasztalót, a Lelket, Akit megad nekünk a mennyei Atya.

Apróbb-nagyobb ajándékokat kérni annyit jelent, hogy nem bízunk igazán Abban, Aki szeret minket. Hiszen a többi mind megadja, azonfelül is, amit kérünk vagy amire vágyakozunk. Tudja a ti mennyei Atyátok, hogy ezekre szükségetek van. Napi szükségleteink kérése a mindennapi kenyér egyszerű szintjén kell maradjon. A gyermek se kér méregdrága cuccokat, hanem: kenyeret, halat, tojást. S nem nyomnak a kezébe se követ, se kígyót, se skorpiót.

Azt gondolom, hogy „az én nevemben” hordozza a mértéket, amelyeket Jézus kért az Atyától: Hogy egy legyenek mibennünk; hogy bocsáss meg nekik; hogy tartsd meg őket, akiket nekem adtál; vagy őrizd meg őket az igazságban; és azt akarom, hogy ott legyenek velem, ahol én vagyok.

Aztán amit Jézustól kértek: Könyörülj rajtunk, Dávid Fia! – Uram, hogy lássak! Ha akarod, megtisztíthatasz engem!

Végül, amit Jézus kér tőlünk: Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket! Az „én pedig mondom nektek” kezdetű gyöngysor. De a tanítások minden népet küldetési parancs is mindnyájunknak szól. Apolló is ebben fáradozott. Nem tudott mindent, de amit tudott, azt lelkesen megosztotta népe fiaival.

Jót tenni jó, de Jézust ajándékozni az embereknek, mindennél jobb.

Podmaniczki Imre, Páhi

Május 16. – Urunk Mennybemenetele – Mk 16,15-20 – Hit és keresztség

Elsőre kiábrándító szöveg. Mert mi volt Jézus jó híre? Mit ismert fel a Jordánban alámerítésekor? Azt, hogy Istenben csak jóság van! Ő nem büntető Isten. Nem hiszem el, hogy ez a Jézus mondta, hogy „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik”. Megnéztem egy másik fordításban: „*Aki bízni [Istenben], és [mégis] alámerítették, azt [Isten] meg fogja menteni, aki nem bízni [Istenben], azt [Isten] el fogja ítélni.*” Ez már jobban hangzik, de mit is jelent pontosan? Hogyan lehet megfejtetni a kétezer évvel ezelőtti arámi szavak mai magyar jelentését? Hiszen a szavak értelme is változik; itt pedig a szóban elhangzottakat több száz évvel utána, többféle változatból kiválogatva rögzítették görög nyelven, és csak később fordították a helyi nyelvekre.

A mondat *három kulcsszava* a kétféle fordítás szerint: hinni – Istenben bízni, megkeresztelkedni – alámerítettni, elkárhozni – elítéltettni.

Hinni: Jézusnál mást jelentett, mint az egyházi vagy a mai köznyelvben. Ma leginkább úgy fordíthatnánk, hogy Istenben legvégsőkiig bízni.

Megkeresztelkedés-alámerítetés: Jézus a szerető Isten képének elfogadását, a szív megtérését kívánja! Ezt semmiféle „rítussal” nem lehet kiváltani! „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot” (Mt 9,13). Gromon András görög eredetihez visszanyúló értelmezése szerint Jézus esetében az idézett „megkeresztelkedés” szó a szenvedésbe alámerítést jelenti.

Elkárhozás-elítéltetés: Jézus nem hirdetett semmiféle végleges elkárhozást olyan értelemben, hogy az ember elveszítené a megtérés és ezzel az üdvözülés lehetőségét. Ha a fenti alámerülés hiánya elkárhozással járna, Isten maga mondana le a mai világ lélekszámának (7-8 milliárd) túlnyomó többségéről. Az Istenben nem bízókat („nem-hívőket”) nem Isten ítéli el, az illetők maguk zárják ki magukat a megbocsátásból. Miként a szent Lélek elleni bűn, az „örök vétek foglyai” is azok, akik „gyalázzák a szent Lelket”. (*Aki csak Jézust vagy más embertársát utasítja el, annak meg lehet bocsátani, aki azonban a szent Lelket, a Teremtő jóságát, egyetemes irgalmát, az magát a megbocsátást, az irgalmat utasítja el magától.*) Amíg így élnek, nincs számukra bocsánat, még Isten sem képes felmenteni őket. Nekik kell megérniük és megváltozniuk.

Tehát ha bízunk Istenben, akár a szenvedésbe alámerülésig igyekszünk az Ő útján járni és elfogadjuk irgalmas jóságát, akkor csodákra leszünk képesek, mert Isten velünk lesz!

Bajnok László, Budapest

Május 17., hétfő

Jn 16,29-33

Mit olvashatunk e pár evangéliumi sorban? Azt, hogy Jézus nyíltan, őszintén, „képletesség nélkül” beszél. Azt, hogy a tanítványok elismerik, hogy mindent tud és hiszik, hogy Istentől jött. Azt, hogy Jézus a jövőt látva megjövendöli, hogy elszélednek, hogy a maguk útját járva elhagyják őt. De ő ennek ellenére mégsem lesz egyedül, mert az Atya vele van. És aki nincs egyedül, abban békesség van. Továbbá bizakodásra buzdít, mert ő legyőzte a világot.

Mit hasznosíthatunk magunknak e szöveg olvasása nyomán? Noha ránk is vonatkozhatnak a tanítványokra mondottak, az, hogy elszéledünk, a magunk útját járjuk és többé-kevésbé a világhoz idomulva elhagyjuk őt, mégis reménnyel tölthet el minket, hogy nem leszünk egyedül, hisz rajta keresztül mi is az atyával lehetünk! Ennek fontos következménye a belső békénk, ami a kiegyensúlyozott mindennapi élet alapja.

Kramm György, Törökbálint

Május 18., kedd

Jn 17,1-11a

Micsoda szavak következnek ebben az imában! Jézus folytatja búcsúbeszédét, Atyjához szól és kéri, hogy kölcsönösen dicsőítsék meg egymást. Elszámol földi életével, hiszen azt elhagyni készül.

Kijelenti, hogy hatalmában van övéinek örök életet adni. Ez abban áll, hogy ismerik Istent, az egyedül igaz Istent és küldöttét, Jézus Krisztust. Jézus megdicsőítette az Atyát, amennyiben elvégezte, véghezvitte a rábízott ügyet, átadta a tanítást, amit ők megtartottak.

Kik ők? Azok az emberek, akik a világból övéi, és az Atya Jézusnak adta őket. Sajnos még nem mindenki, csak akik elfogadták ezt az összefüggést Atya és Fiú kölcsönös kapcsolatáról.

Az ima további szavaival nyomatékosan kéri az Atyát, hogy tartsa meg őket egyben, egységben, olyan közösségben, ami közöttük van. Ezzel mintegy átadja övéit Jézus az Atyának. Mivel ő elhagyja a világot, másra, Atyjára bízva a világban hagyott barátait, tanítványait, övéit.

Kérdések:

1. Tudok bárkiért ilyen mélyen imádkozni, kérni?
2. Át tudom-e adni az elvégzett munkát másnak folytatásra, vagy görcsösen ragaszkodom hozzá?
3. Mit adok át másnak, amiről azt gondolom, hogy fontos?
4. Hogyan készülök a világ elhagyására?

Istenem, kérlek segíts feladataim elvégzésében és abban, hogy mindig felismerjem, mi a fontosabb teendő.
Amen.

Kramm-Hampel Mária, Törökbálint

Május 19., szerda

Jn 17,11b-19

Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. Amíg velük voltam, megőriztem őket a nevedben, akiket nekem adtál. Megőriztem őket, senki más nem vezett el közülük, csak a kárhozat fia, így beteljesedett az Írás. Most visszatérek hozzád, ezeket pedig elmondom a világban, hogy örööm teljesen az övék legyen. Átadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság. Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban.

János tolmácsolásában Jézus itt az apostolokról beszél, értük könyörög.

Ők azok, akik a világban vannak, nem is akarja Jézus kivonni őket onnan, sőt küldi őket a világba. Pedig ugyanúgy nem a világból valók, ahogy Jézus. Vagy érthetjük úgy, hogy nem a világba valók? Ugyanúgy, mint Jézus és az ő tanítása az igazságról? Mert a világ gyűlöli őket emiatt?

De hiszen Isten szereti ezt a világot! Szeretetből küldte ide Fiát, hogy jobbá legyen a világ általa. Hiszem, hogy Jézus tanításával és életével jobbá tette a világot, még ha az gyűlölettel fogadta is őt.

És én honnan vagy hova való vagyok? Mennyire idomulok az engem körülvevő világhoz, vagy mennyire látszik rajtam, hogy isteni megbízatásom van jobbá tenni? Kit követek? Kit választok mintának, példaképnek, mércének? Vállalom-e küldött voltomat?

Kihez küldesz, Uram? Azzal foglalkozom-e, amit rám bízál? Kérlek, óvj meg engem is a gonosztól!

Csepreginé Fiers Márta, Budapest

De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem.

Jézus főpapi imájának harmadik részénél tartunk. A tegnapelőtti részben önmagáért, a tegnapi tanítványaiért imádkozott. Ma mi vagyunk soron, Jézus mai követői. Jézus az utolsó vacsora termében, tanítványai társaságában imádkozik az Atyához, valószínűleg hangos szóval, hogy tanítványai hallják és okuljanak belőle. Jézusnak nagyon fontos volt ez a vacsora, hisz vágyva vágyott rá, hogy tanítványaival ilyen meghitt közösségben együtt legyen. Ahogy az akkori tanítványok megrendülve hallgatták Mesterüket, nekünk is ugyanilyen nyitott szívvel érdemes figyelnünk a nekünk szóló szavakra, Jézus üzenetére.

Jézus látja, hogy mi hinni fogunk benne, hinni fogunk azoknak, akik az ő tanítását a mai korban hirdetik. Egyidejűleg meghív bennünket is az Atyával és a Fiúval való egységre. Az Atya ugyanazzal a szeretettel szeret bennünket, amivel a Fiút szereti. Persze, hiszen ő nem is tud másként szeretni! Az Atya bennünket is részesít abban a dicsőségben, amelyben a Fiút részesíti.

Jézustól dicséretet kapunk: „A világ nem ismert meg, de ők felismerték, hogy te küldtél engem.” Jézus kijelenti, hogy mi nem a világból vagyunk. Ez megint csak óriási megtiszteltetés, és egyúttal felelősség is. Miközben örülünk a dicséretnek, azért érezzük, hogy nem szolgálunk rá teljesen. Hiszen érezzük, hogy a világban élünk, két lábbal a földön állunk, de naponta küzdünk azért, hogy ne legyünk a világból valók, a világ ne telepedjen ránk. Bizony érezzük, hogy sokszor nehezen tudjuk függetleníteni magunkat a világ dolgaitól, a világ gondolkodásmódjától, a világban lévő sok rossztól. Ebben a küzdelemben bizony sokszor kudarcot vallunk. De Jézus szavai, Jézus bizalma bennünk erőt ad a mindennapi küzdelemben.

Vajon mindig tudatában vagyunk ennek a kiválasztottságnak, illetve az ebből fakadó küldetésünknek? A mi küldetésünk nem kevesebb, mint Jézus jeleivé válni a mai korban, ott, ahol élünk. „Amint te, Atyám, énbennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Ez a mondat írja le a legszebben, hogy mi a feladatunk, mi a küldetésünk. Ez szép és nemes feladat. Ha ebben sikeresek tudunk lenni, akkor tudunk teljes szeretet egységben élni az Atyával és a Fiúval. Kívánom valamennyiünknek, hogy ezt mindennapi apró tetteinkkel egyre inkább elérjük. A gyakori kudarcok ne keserítsenek el, hanem újra és újra legyen erők és kedvünk a küldetésünkért fáradozni!

Amen.

Gyulai Zsolt, Budapest

Legeltetés-feladat + vértanúság lehetősége

Az Egyház teológiája és igehirdetése a pápai főhatalom átadását innen, a negyedik evangélium utolsó fejezetének nevezetes verseiből származtatja. A Jóhír, az Evangélium egy-egy szakaszának persze lehet akár több értelmezése is. Ezúttal alapközösségben (a bázison) élő Isten-keresőnek, hívőnek szóló jézusi üzenetet igyekszem fölfogni, itt és most (latin szólással: hic et nunc).

A legtöbb magyar evangéliummagyarázó a *szeret* szóval fordítja az alább mutatkozó mindkét görög igét, de a biblikus szakirodalom ezeket a bővebb jelentéseket is jegyzi: agapaó (szeret, megszeret, csügg valakin vagy valamin, szeretetet tanúsít, felebarátot szeret, ellenséget szeret stb.) – az erősebb, tökéletesebb, isteni szeretetet fejezi ki; fileó (szeret, kedvel, csókol) – úgyszintén szeretetet jelent, de inkább kedvelés értelemben.

A kereszthalált legyőzött Jézus háromszor kérdezi Pétert. Először és másodszor is ugyanígy tudakolja: „szeretsz engem?” (agapasz me?). A választ a kissé enyhébb jelentésű ige rögzíti az utókor számára: kedvellek (filó sze). Szójelentéstani következtetés szerint harmadszorra Jézus kérdésével engedményt tesz: kedvelsz engem? (fileisz me?); Péter felelete ugyanaz: kedvellek (filó sze).

Jézus háromszoros kérdése engem is fölszólít. A tökéletes, isteni szeretetre nem mindig vagyok képes, de legalább a „kedvelés”-re (tetszikelésre...) folyamatosan törekedjem.

Jézus a bárányok és a juhok legeltetésére, a hívők, hívek ellátására – és általában minden ránk bízottal (szeretteinkkel, jézusi testvérekkel és felebarátokkal) való törődésre figyelmeztet. (A bárányok aranyosabbak, kedvesebbek – de a juhok is jogosultak a gondozásra.)

Ahogy Jézus előre jelezte Péternek, az első században az induló jézusi közösségek máris a föl-föllobbanó üldözéssel találták szembe magukat.

- Képes vagyok-e figyelni Jézus finom megkülönböztetéseire?
- Szeretem-e és kedvelem-e Jézust és tanítását?
- Elhallgatásaim (nem-megvallásaim), esetleg tagadásaim után beállok-e Jézus, a jézusi tanítás hirdetőjének, illetve megélőjének?
- Vállalom-e a legeltetés (nevelés, figyelemmel kísérés, gondoskodás) rám eső részét?
- Vállalom-e a mellőzést, az üldözést – végső esetben a testi élet elvesztését –, vagyis a sorsazonosságot Jézussal?

Mészáros András, Bicske

Május 22., szombat

Jn 7,37-39

Élő víz folyói

Jézus ott áll a templomban, és magához hívja a szomjazót: „igyék!”

Életünknek biztos volt olyan szakasza, amikor lelkünk meggyengült, kiszáradt folyónak tűnt, vagyis szomjazott. Az előttünk álló feladatokat megoldhatatlannak gondoltuk, azt sem tudtuk, hogyan fogjunk hozzá, kétségbeestünk vagy elkeseredtünk. Amíg igazán meg nem tértünk, mindezek többször előfordulhattak.

Amint a Szentlélek beköltözik a szívünkbe, ez megváltozik. Ha Istenhez folyamodunk akár imában, akár dicséréssel, akár szentírásolvasással, lelkünk gyorsan kivirul. Elmúlik a szomjazás, Jézuson keresztül hozzájut lelkünk az élő s egyben éltető vízhez, amelyet csak Tőle kaphatunk meg. Így mindig meg tudjuk újítani életünket. Jézus megtölti és megújítja lelkünket.

Innen fakadnak azután azok a jócselekedeteink, amelyeket naponta megteszünk (a család ellátása, idegenek segítése, adakozás, keresztény példamutatás a munkahelyen és a világban stb.)

Szorult helyzetünkben, nehéz pillanatainkban se feledkezzünk el azonnal Jézushoz fordulni.

- Tudatában vagyok-e, hogy nekem is megvan a lehetőségem részesedni a Jézus ígérte italból, a Lélekből? (Csak bensőmnek kell nyitva lennie.)
- Tudatosítom és elfogadom-e: Aki hisz Jézusnak, annak „belsejéből... élő víz folyói fakadnak”?
- Örülök-e külön annak, hogy földi ember létemre bensőmből én is továbbadhatom a Lelekét?!

Mészárosné Lázi Zsuzsanna, Bicske

Május 23. – Pünkösd – Jn 20,19-23 – Küldetésünk van!

Mindannyian ismerjük a pünkösd történetét: a tanítványok bujkálnak, Jézus megjelenik közöttük, elküldi őket a világba, végül kiárasztja rájuk a Szentleket. Mit tud nekem ma mondani ez a kétezer éves történet?

Először azon akadt meg a szemem, hogy a tanítványok zárt ajtóik mögött gyűltek össze, mert *féltek a zsidóktól*. Pedig hát mind maguk is hithű zsidók voltak! „Hányszor támad tenfiad” – olvassuk a Himnuszban, és bizony, nem véletlen, hogy a Biblia egyik első evilági története éppen Káin testvérgyilkossága. Miért van az, hogy néhány különbözőségünk sokkal szembetűnőbb, mint azt a rengeteg dolog, ami összeköt bennünket? Régi igazságokhoz ragaszkodás kontra új értékek keresése? Politika? Ha nem vigyázunk, mind lehetnek a testvériségen felülkerekedő töréspontok.

A második, ami feltűnt, a köszöntési forma volt: *Békesség nektek*, azaz *shalom aleichem* vagy *szálem alejkum*. Vajon miért nem használjuk ezt a gyönyörű frázist magyarul? A szekuláris világ az „Adjon Isten jó napot!”-ből is elhagyta az adjonistent, a „békesség nektek” pedig már jóval a szekularizáció kora előtt vagy túl keleties, vagy túl békességes volt a nyelvünknek. Pedig milyen nagy szükségünk lenne békére! Jó lenne, ha nemcsak a liturgia egy kiemelt pontján köszöntenénk egymást azzal, hogy „Béke veled!”, hanem nap mint nap!

A Pünkösöd hivatalosan a Szentlélek eljövetelének az ünnepe, de számomra sokkal kézzelfoghatóbb üzenet ez: „*Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.*” Akár így is mondhatta volna: „Ne üljeteK itt a félelemtől bezárkózva! Engem megöltek, de nektek még van fületek, szátok, kezetek és lábatok, hát menjeteK! Isten Lelke adjon nektek ehhez elég szívet és bátorságot!” Hogy tényleg valamiféle fantasztikus megjelenés történt-e, vagy mély imádságból fakadó természetes rádöbbenés, teljesen lényegtelen. Ettől kezdve világossá vált a tanítványok számára a küldetés: Isten Országát kell hirdetni az embereknek. Amikor ezeket a sorokat írom, a világ éppen fojtogató bezártságban él. Azért imádkozom, hogy amikor olvassátok, a bezártságból a nyitás ne menekülés vagy visszarendeződés legyen, hanem a Lélek valódi, másokat szolgáló kiáradása. Mert Jézus küld minket.

Bajnok Kristóf, Budapest